

ตอนที่ 1361 เทพธิดาควบคุมตนเองไม่ได้

หลังจากที่หลี่ชียเอ่ไล่ติดตามเงามืดไปแล้วนั้น พวกคุณหยางจื่อได้แต่รออยู่บนเรือกระดุก

แม้ว่าเวลาจะเคลื่อนผ่านไปทุกวินาที แต่ทว่า พวกคุณหยางจื่อส่วนแล้วแต่ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ มาแล้วทั้งสิ้น สามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ โดยไม่ได้รื้อร่นแต่ประการใด ยังคงรอคอยกับการกลับมาของหลี่ชียเอ่อย่างสงบ

แต่ทว่า จากเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ บนทะเลก็ยังคงเงียบสงบ หลี่ชียเอ่ยังคงปราศจากข่าวคราวแม้แต่น้อย ทำให้พวกของสงเขียนปี่เริ่มรู้สึกร้อนรนขึ้นมาบ้างแล้ว

“จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับคุณชายหลี่หรือไม่นะ?” สงเขียนปี่ที่มองออกไปยังทะเล และไม่เห็นแม้แต่เงาของหลี่ชียเอ่ จึงกล่าวด้วยความกังวลว่า “นี่ก็ไปตั้งนานแล้วยังไม่กลับมาอีก คุณชายหลี่พบเจอกับความยุ่งยากหรือไม่นะ?”

“วางใจเถอะ คุณชายทำอะไรมีความหนักแน่นกว่าใครๆ หากไม่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมแล้วเขาจะไม่ทำอะไรโดยง่าย ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ไม่ว่าจะมียันตรายเช่นใด เขาก็สามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย” จ้าวเจี้ยนชือเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

จ้าวเจี้ยนชือ และหลิวหยูเยียนมีความมั่นใจในตัวของคุณหลี่ชียเอ่อย่างเต็มเปี่ยม แม้ว่าหลี่ชียเอ่จะยังคงไม่ได้กลับมาและเวลาก็ได้

ล่วงเลยไปนานมากเช่นนี้ พวกนางยังคงเชื่อว่าไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใดก็ตาม หลี่ชีย่ยังคงสามารถกลับมาได้อย่างปลอดภัย

ฉุนหยางลือก็พยักหน้าและกล่าวว่า "ต้นลึกหนาบางของพีหลี่ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ ตามความเห็นของข้า เกรงว่าต่อให้เป็นทะเลกระดูกแห่งนี้ พีหลี่ก็มองเป็นเรื่องธรรมดาเท่านั้น อาศัยเพียงทะเลกระดูกเช่นนี้คงไม่สามารถรังตัวมังกรแท้จริงอย่างพีหลี่เอาไว้ได้"

เดิมทีสงเขียนปีที่รู้สึกเป็นกังวลเมื่อได้ยินคำกล่าวของผู้ยิ่งใหญ่เช่นฉั่วเจี้ยนซือ และฉุนหยางลือแล้วถึงกับหายใจด้วยความโล่งอก รู้สึกวางใจอยู่ไม่น้อย

พวกของหลิวหยูเยียนยังคงรอยต่อไป ทะเลยังคงเงียบสงบ ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น

ไม่ทราบว่าจะมาได้ผ่านพ้นไปนานมากน้อยเท่าไร ทันใดนั้นเรือกระดูกได้โคลงแคลงขึ้นมา "ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น เสมือนหนึ่งวันสิ้นโลกได้มาถึงอย่างนั้น

"เกิดอะไรขึ้น?" พวกของหลิวหยูเยียนรู้สึกตกใจยิ่ง แรกทีเดียวพวกเขาเข้าใจว่าถูกโครงกระดูกที่มีวิญญาณดุร้ายเข้าโจมตีเรือกระดูกของพวกเขา แต่ว่า พวกเขารู้ได้ทันทีว่าอาการสั่นสะเทือนไม่ได้เกิดจากปลจ้ยภายนอก และไม่ได้มาจากน่านน้ำแห่งนี้ แต่เกิดจากตัวเรือกระดูกเอง

"เทพธิดา....." เวลาที่สงเขียนปีมองเห็นประกายที่ม้วนตัวและกระจายออกมาจากภายในเรือ จึงร้องออกมาด้วยความตระหนก

พวกหลิวหยูเยียนต่างวิ่งเข้าไปภายในเรือ หลังจากที่พักพวกเขาเข้าไปอยู่ภายในเรือแล้ว พวกเขาลังพบว่า การสั่นสะเทือนนั้นถูกส่งออกมาจากตัวของเทพธิดา

เดิมเทพธิดามีความมั่นคงมาโดยตลอด แต่เวลานี้ทั่วทั้งร่างของนางพลันปรากฏประกายลั่นปรึออกมา ในเวลานี้ทั่วทั้งร่างของเทพธิดามีประกายเชียนที่รุนแรง ตั้งดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งกำลังจะระเบิดอย่างนั้น

การที่ร่างกายของเทพธิดาปรากฏประกายแผ่กระจายออกมาทั่วร่าง เสมือนหนึ่งกลับกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่งขึ้นมา ท่ามกลางโลกใบนี้เหมือนว่าได้มีพลังที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกรถูกเก็บซ่อนอยู่ภายใน

ประดุจดังพลังสุดยอดปราศจากผู้ต่อกรนี้ได้หลับใหลอยู่ตรงนี้มาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์อย่างนั้น แต่ทว่า นาทีนี้พลังที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกรเหมือนว่ากำลังจะตื่นขึ้นมาแล้ว

สิ่งนี้ยังหาใช่สิ่งที่น่ากลัวมากที่สุด ที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวอย่างยิ่งก็คือ ท่าทีของเทพธิดา ดูจะไม่ปกติมั่นคงยิ่ง ท่าทีของเขามีการแปรเปลี่ยนสุดจะคาดเดา เดียวดีใจ เดียวเสียใจ เดียวหัวเราะ เดียวรู้สึกกังวล.....

จากสภาวะความไม่ปกติของเทพธิดา พลังประกายเชียนที่ไร้ขีดจำกัดก็ดูจะไม่ปกติตามไปด้วย ท่ามกลางโลกๆ หนึ่งในลักษณะเช่นนี้ พลังที่ปราศจากผู้ต่อกรสายนี้เหมือนว่าพร้อมจะทลายหรือปะทุขึ้นมาอย่างนั้น

แม้ว่าพลังสายนี้ไม่ได้ถูกปลดปล่อยออกมา แต่ยังคงหลับใหลอยู่ภายในร่างกายของเทพธิดา ยามที่พลังสายนี้ของโลกใบนี้ถูกเปิดออกเมื่อไร พลังแต่ละสายที่ออกมาล้วนแล้วแต่ทำให้ผู้คนต้องหวาดกลัวทั้งสิ้น

เมื่อวิ่งเข้าไปภายในเรือ มองเห็นเทพธิดาได้เปล่งประกายเขียนออกมาปริมาณนับไม่ถ้วนที่เหมือนได้ก่อเกิดโลกขึ้นมาอีกโลกหนึ่ง เมื่อพวกหลั้วหยุดเขียนรับรู้ถึงพลังที่ล้นออกมาจากโลกใบนี้แล้ว ต่างรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก

ขนาดพลังที่อยู่ในโลกใบนี้เพียงเล็ดลอดออกมาสายหนึ่งก็ม้วนตัวขึ้นบนเท่านั้น แต่หากว่านางปลดปล่อยให้พลังของโลกนี้ออกมาทั้งหมดล่ะก็ มันจะน่าตกใจและปราศจากผู้ต่อกรเช่นใดเกรงว่าหากราชันเขียนจะทำลายฟ้าดินก็คงได้ประมาณเท่านั้นแหละ

"คร้ากก คร้ากก คร้ากก....." ยามที่เทพธิดาได้ปล่อยให้พลังที่อยู่ในโลกแห่งประกายเขียนได้เล็ดลอดออกมาเป็นสายๆ ที่ลอยม้วนตัวขึ้น ซึ่งเพียงแค่พลังแต่ละสายนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เรือกระตุกยากที่จะรองรับได้

เวลานี้นาทีนี้ เรือกระตุกปล้นปรากฏรอยร้าวแต่ละเส้นขึ้นมาจากการที่เทพธิดาปล่อยให้พลังเล็ดลอดออกมาเรื่อยๆ ก่อให้เกิดเป็นรอยร้าวเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าเรือกระตุกลำนี้คงแตกและแยกออกเป็นชิ้นๆ

"คร้ากก" เสียงแตกร้าวดังขึ้น จากนั้นได้ยินเสียงดัง "ซ่าาา....." บางจุดของตัวเรือได้แตกและทยอยหล่นลงไปทะเล

เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา พลันเล่นเอาพวกหลิวหยูเยียนตกใจนอกสิ้นขวัญแขวน

“รีบห้ามนางเอาไว้ ไม่อย่างนั้นล่ะก็เรือลำนี้คงถูกทำลายแน่” หลิวหยูเยียนถึงกับตระหนกจนหน้าถอสีร้องบอกเสียงดังออกมา

“จะห้ามได้อย่างไร? ใครจะเป็นคนห้าม?” ฉุนหยางล้อร้องตอบกลับมาด้วยเสียงอันดังเช่นกัน

แม้แต่ตัวเขาที่มีกายเพชรยังไม่คนามือของเทพธิดา เหมือนดั่งเต้าหู้ยี้ยั้นนั้น แล้วใครล่ะจะกล้าไปห้าม เมื่อต้องเผชิญกับเทพธิดาที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้? เพราะมันเท่ากับเป็นปฏิปักษ์กับราชันเซียนอย่างนั้น มีแต่ตายสถานเดียว!

“ศิษย์พี่ปลอมโยนนางเอาไว้ พวกเราถอยออกไปอยู่ดาตฟ้าเรือ เตรียมการให้พร้อมสำหรับการถอนตัว” หลิวหยูเยียนกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ร้อนรน

ในบรรดาพวกเขาทั้งหมด จ้าวเจี้ยนซือคือผู้ที่มีความอ่อนโยนสุภาพเยือกเย็น ถ้าหากจะกล่าววาระหว่างพวกเขาทั้งหมดใครเหมาะที่จะปลอมโยนผู้คนล่ะก็ คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากจ้าวเจี้ยนซือแล้ว

พวกหลิวหยูเยียนรีบเร่งถอนตัวออกไป จ้าวเจี้ยนซือสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินเข้าหาเทพธิดา กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “น้องเทพธิดา เจ้าสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่งสิ ควบคุมอารมณ์ของตนเอาไว้.....”

จ้าวเจี้ยนซือส่งเสียงปลอบประโลมเทพธิดาไปพลางและเดินเข้าไปหานางพลาง เพื่อเข้าไปใกล้ตัวของนาง

“ปู่.....” ขณะที่จ้าวเจี้ยนซือยังห่างจากเทพธิดาอยู่ช่วงหนึ่ง ปราณพลั้งที่แข็งแกร่งทรงพลังสายหนึ่งได้พุ่งเข้ามา จ้าวเจี้ยนซือตกใจยิ่งนัก ปลดปล่อยพลังลมปราณออกมา หมายถึงต้านกับพลังที่พุ่งปะทะเข้ามา

แต่ ยังคงไร้ประโยชน์ ถูกพลังกระแทกจนตัวลอยออกไป จ้าวเจี้ยนซือต้องม้วนตัวตีลังกาอยู่หลายครั้งกว่าจะยืนบนดาตฟ้าเรือได้ แม้จะเป็นเช่นนี้ จ้าวเจี้ยนซือยังคงไม่สามารถควบคุมพลังลมปราณที่พลุ่งพล่านได้ กระอักเลือดออกมากำหนึ่ง

“ศิษย์พี่ เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” หลิวหยูเยียนตื่นตระหนกยิ่งนัก รีบเข้าไปประคองตัวจ้าวเจี้ยนซือ เอาไว้

เวลานี้ จ้าวเจี้ยนซือที่มีสีหน้าขาวซีด สายหัวไปมา นางเพียงแค่ออกพลังที่แข็งแกร่งยิ่งกระแทกจนตัวลอย ไม่ได้บาดเจ็บไปถึงอวัยวะภายใน!

สงเขียนปี่ที่เห็นภาพนี้แล้วถึงกับตกตะลึง ความแข็งแกร่งของจ้าวเจี้ยนซือเขาได้เคยเห็นมากับตาแล้ว แต่ทว่า เวลานี้จ้าวเจี้ยนซือไม่มีโอกาสกระหังเข้าไปใกล้ตัวของเทพธิดาได้

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก.....” เสียงแตกร้าวดังขึ้น รอยร้าวบนตัวเรือกระดูกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ กระหังมีบางส่วนที่แตกหักและตกลงไปในทะเล

“ข้าขอลองดู!” ฉุนหยางจื่อมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นจ้าวเจี้ยนซือไม่อาจเข้าใกล้เทพธิดาเลย เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ร่างกายของเขาส่งประกายเจิดจรัสขึ้นมา ปลดปล่อยประกายสีทองออกมา

ในเวลานี้ฉุนหยางจื่อได้ทำการสำแดงกายเพชรจนถึงขั้นสูงสุด เดินเข้าหาเทพธิดาอย่างช้าๆ เดินไปพลางพุดไปพลาง “แม่นาง ข้าไม่ได้มาร้าย เพียงต้องการช่วยเหลือแม่นางอีกแรงหนึ่ง ช่วยให้แม่นางได้ควบคุมพลัง.....”

ฉุนหยางจื่อพุดไปพลาง เดินเข้าไปด้านในพลาง แต่ทว่า เขายังไม่ทันได้เข้าใกล้เทพธิดา ปรากฏพลังสายหนึ่งที่ปราศจากผู้ต่อกรได้พุ่งปะทะเข้ามา เขาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พวยพุ่งเป็นประกายสีทองออกมา เขาได้ต้านกับพลังที่สูดยอดปราศจากผู้ต่อกรสายนี้ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า หวังจะเข้าไปใกล้เทพธิดา

“จี้ด.....จี้ด.....จี้ด.....” แต่แล้ว ฉุนหยางจื่อยังไม่ทันเข้าใกล้เทพธิดา พลังที่สูดยอดปราศจากผู้ต่อกรก็ได้บดขยี้ต่อ ฉุนหยางจื่อ ภายใต้การบดขยี้จากพลังเช่นนี้ ได้ทำให้ร่างกายของฉุนหยางจื่อถึงกับเสียรูป เหมือนมนุษย์ทองคำถูกหินขนาดยักษ์ทับจนรูปลักษณะเปลี่ยนไป

ฉุนหยางจื่อไม่ยอมแพ้ กัดฟันฝืนทนต้านกับพลังสูดยอดที่ปราศจากผู้ต่อกรสายนี้เดินหน้าเข้าไปใกล้เทพธิดาต่อไปเรื่อยๆ แต่ พลังที่เล็ดลอดออกมาจากตัวของเทพธิดามันทรงพลังมากจริงๆ บดขยี้จนกายเพชรของฉุนหยางจื่อ เปลี่ยนรูปไปอย่างง่ายดาย

แม้ว่ากายเพชรสามารถซ่อมแซมตัวเองให้กลับสภาพที่เหมือนเดิมได้รวดเร็วยิ่ง แต่ทว่า กายใต้การบดขยี้จากพลังเช่นนี้แล้ว แม้พลังการซ่อมแซมจะรวดเร็วก็ไร้ประโยชน์

“คร้ากก.....” เสียงกระดูกที่แตกละเอียดดังขึ้น จากการ์ตูนหยางลี่เดินหน้าต่อไปเรื่อยๆ กายเพชรของเขา ก็ยากจะต้านทานกับพลังของเทพธิดาได้ นาทีนี้ บนตัวของฉุนหยางลี่ปรากฏรอยร้าวเป็นเส้นๆ ขึ้นมา และเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และเริ่มมีเลือดที่ไหลซึมออกมา

กายใต้การบดขยี้จากพลังที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกรของเทพธิดานี้ กายเพชรของฉุนหยางลี่ก็ไม่สามารถซ่อมแซมอาการบาดเจ็บได้ทัน

“ปัง.....” ในที่สุด ฉุนหยางลี่ยังคงไม่สามารถเข้าใกล้เทพธิดาได้ ร่างของเขาถูกพลังกระแทกจนลอยออกไป และการถูกพลังกระแทกจนตัวลอยของฉุนหยางลี่หนักช้อมากกว่าจ้าวเจี้ยนซือเสียอีก ร่างของเขาดุจดั่งดาวตกที่พุ่งออกไปจากทะเลกระดูกอย่างรวดเร็ว

โชคดีที่หลิวหยูเยียนลงมือได้รวดเร็วมาก พลันเสกเอาเชือกวิเศษออกมาดึงเอาตัวของฉุนหยางลี่กลับเขาเรือกระดูกได้ มิฉะนั้นล่ะก็ ฉุนหยางลี่คงต้องตกลงไปในทะเลกระดูกอย่างแน่นอน

“ปัง.....” ในเวลานี้อเอง ดาดฟ้าเรือได้เกิดเป็นรอยร้าวแยกออก เรือกระดูก เกือบจะแยกออกเป็นสองส่วนอยู่แล้ว

“ทำอย่างไรดีล่ะ?” สงเขียนปีตกใจจนหน้าขาวซีดเมื่อเห็นเรือกระตุกใกล้จะแตก ถ้าหากเรือกระตุกต้องจมลง พวกเขาได้แต่ฝืนร่างเอาไว้ได้ทะเลเสียแล้ว

“เวลานี้มีเพียงสละเรือเท่านั้น พวกเรายังมีเรือกระตุกที่จะหนีเอาชีวิตรอดได้” เมื่อเห็นว่าเรือกระตุกไม่รู้ว่าจะหนต่อไปได้อีกนานเท่าไร ทำให้สีหน้าของหลิวหยูเยียนก็เปลี่ยนไป จึงกล่าวตัดสินใจออกมา

“แล้วเทพธิดาจะทำอย่างไร?” จ้าวเจี้ยนชือมองดูเทพธิดาที่ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้นไม่มีการเคลื่อนไหว กล่าวด้วยความกังวลออกมา

ในเวลานี้ ทุกคนไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร มองดูเทพธิดาที่ปล่อยพลังเซียนออกมาทั่วร่าง พวกเขาไม่สามารถเข้าไปใกล้เทพธิดาได้เลย ต่อให้พวกเขาคิดจะสละเรือเพื่อหนีเอาชีวิตรอด แต่ก็ไม่สามารถพาตัวเทพธิดาไปด้วยได้

เกิดเทพธิดาจมลงทะเลกระตุกพร้อมกับเรือกระตุก แล้วเสียชีวิตขึ้นมาละก็ ทำให้พวกหลิวหยูเยียนไม่รู้ว่าจะแก้ตัวกับหลิวชี่เย่ได้อย่างไร

ในเวลานี้ พวกของหลิวหยูเยียนได้แต่มองหน้ากันและกัน พวกเขาทำอะไรไม่ถูกแล้วจริงๆ ปราศจากหนทางที่จะทำอะไรได้ พวกเขาไร้ซึ่งหนทางที่จะนำเทพธิดาไปด้วย แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทนมองดูเทพธิดาจมดิ่งลงก้นทะเลกระตุกได้

"ซ่าาา....." ขณะที่พวกของหลิวหยูเยียนกำลังจมนปัญญาอยู่นั้นเองเสียงน้ำดังขึ้น เรือกระสวยได้บินพรวดพรวดขึ้นมาจากใต้ทะเลขึ้นมาอยู่ดาตฟ้าเรือทันที

"คุณชาย ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้ว" เมื่อพวกของหลิวหยูเยียนเห็นหลี่ชียเอกลับมาต่างรู้สึกดีใจอย่างยิ่ง หลิวหยูเยียนรีบร้องกล่าวออกมา

หลี่ชียเอที่เพิ่งกลับมาถึงพลันมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อเห็นสภาพของเทพธิดา สั่งการออกไปว่า "พวกเจ้าเตรียมตัวขึ้นไปบนเรือกระดุก!"

ขาดคำ เขาได้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง และเดินเข้าไปหาเทพธิดา แต่ทว่า หลี่ชียเอยังไม่ทันได้เข้าใกล้เทพธิดา ก็ได้ยินเสียงกระดุกแตกหักที่ดังขึ้น เลือดสดๆ พลันย้อมเสื้อของเขาจนแดงฉานในทันที สุดยอดพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรสายนี้ได้บัดขยี้จนกระดุกของหลี่ชียเอ แตกละเอียดไปโดยตรง!

ตอนที่ 1362 ปลอบโยน

“เปิด.....” เมื่อต้องเผชิญกับพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรของเทพธิดา หลี่ซีเยคำรามเสียงห่มต่ำออกมา พลังหัวร่างของเขาสว่างไสวขึ้นมา แพรวพราวทะลุผ่านได้ พริบตาเดียวกันนี้ หลี่ซีเยได้สำแดงกายผลึกชะตาฟ้าออกมา

หลี่ซีเยพลังเข้าไปใกล้พวงมาลัยเรือในทันทีโดยอาศัยกายผลึกชะตาฟ้า ควบคุมเรือกระดุกได้โดยพลัง และปล่อยเรือกระดุกขนาดเล็กแต่ละลำออกไป

“ไป.....” หลี่ซีเยส่งเสียงร่ำต่อพวกของหลิวหยูเยียน

พวกหลิวหยูเยียนไม่กล้าซักช้า รีบเหินลงไปบนเรือกระดุกขนาดเล็ก ออกห่างจากเรือกระดุก หากอยู่ใกล้เกินไปแล้วเทพธิดาเกิดระเบิดพลังออกมา ต่อให้พวกเขามีความแข็งแกร่งเช่นใดก็จะไม่รอด

เวลานี้ เรือกระดุกภายใต้การควบคุมของหลี่ซีเยได้สว่างไสวขึ้นมา เห็นอักขระเต๋าแต่ละสายที่พันเข้าหากัน เรือกระดุกกำลังซ่อมแซมตัวเองในส่วนที่แตกร้าวเสียหาย ขณะเดียวกันพลังที่เรือกระดุกปล่อยออกมาก็อยู่ในระดับสูงสุดเพื่อรองรับกับพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรของเทพธิดา

“ไป.....” ในเวลานี้เอง หลี่ซีเยได้เสกเอาประตูเบญจทวารกันฟ้าออกมา “ตูม” เสียงดังสนั่น ลงมือด้วย “เบญจจักรกรรมปิดกัน

นิรันดร์” ซึ่งเป็นกะบวนท่าปิดกั้นที่ทรงพลังมากที่สุดมาปิดกั้นเรือ
กระตุกทั้งลำเอาไว้

การที่หลี่ชียเอลงมือปิดกั้นเรือกระตุกเอาไว้หาใช่ทำเพื่อป้องกัน
ตัวเอง แต่ต้องการแยกตัวเทพธิดาออกจากทะเลกระตุก แม้ว่า
จุดประสงค์ที่หลี่ชียเอพาเทพธิดามาที่ทะเลกระตุกก็เพื่อต้องการ
อาศัยทะเลกระตุกปลุกให้นางตื่น เรียกความทรงจำของนาง
กลับคืนมา แต่ทว่า เวลานี้ทะเลกระตุกได้ส่งผลกระทบต่อนาง
มากมายเหลือเกิน บงการด้านอารมณ์ของนางจนกระเพื่อม ดังนั้น
หลี่ชียเอจึงจำเป็นต้องแยกตัวของนางให้ออกมาจากทะเลกระตุก

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์.....” ในขณะที่ หลี่ชียเอได้ปลดปล่อย
พลังลมปราณของตนออกมา บนศีรษะของเขาปรากฏเรือแห่งชีวิต
เรือสร้างภาพ และเรือชีวิตนิรันดร์ลอยล่อง พลังลมปราณที่อบอวล
ปกคลุมครอบร่างของเทพธิดาเอาไว้!

นาทีนี้ หลี่ชียเอได้ปล่อยลัคนาสิบสามออกมา ปากท่องบ่น
คาถา เคาะตี้จิ่งหวะสัจธรรม อาศัยจิ่งหวะของสัจธรรมมาชักนำ
อารมณ์ของเทพธิดา!

เวลานี้ เทพธิดาอยู่ในสภาพเหมือนลิตวิญญูณล่องลอยออก
จากร่าง การอาศัยคำพูดย่อมไม่สามารถปลอบโยนนางได้ มีเพียง
อาศัยจิ่งหวะของสัจธรรมจึงสามารถสื่อสารกับนางได้ มิฉะนั้นละก็
ต่อให้พูดเป็นพันคำหมีนประโยคนางก็จะไม่ได้ยิน

ขณะเดียวกัน หลี่ชียเอ่ได้เปิดทะเลแห่งความรู้ของตนออกมา ภายในทะเลแห่งความรู้มีเรื่องราวและสิ่งต่างๆ ผุดขึ้นมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน่ายินดีหรือเรื่องโศกเศร้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวหวานคิ่งที่มีความสุขของหลี่ชียเอ่ หรือว่าเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว และไม่ต้องการหวานนึ่งถึงอีก.....

การที่หลี่ชียเอ่ทำเช่นนี้ก็เพื่อต้องการให้เทพธิดาได้รับรู้ไปพร้อมๆ กัน ให้นางรับรู้ถึงการเจริญขึ้นหรือตกต่ำลงของเขา รับรู้ถึงความปิติยินดีของเขา รับรู้ถึงความโศกเศร้า รับรู้ถึงความสุขที่ได้พบและความเศร้าที่ต้องจากลา.....

มีเพียงการรับรู้ที่เหมือนประสบการณ์ตัวเอง จึงจะเป็นคำพูดที่มีพลังในการสยบได้เป็นอย่างดี

ขณะที่หลี่ชียเอ่ได้ังดวิธีการทุกอย่างออกมาใช้จนหมดสิ้น พวกของหลิวหยูเยียนได้ยืนอยู่บนเรือกระดุกขนาดเล็กมองดูเรือกระดุกที่ถูกปิดกั้นจากระยะห่างไกล

เบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดรประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตดีกดำบรรพ์ ที่กลายเป็นสัญลักษณ์อันเป็นนิรันดร ได้แก่ วิหคกลืนสุรียัน สุนัขจิ้งจอกกินฉันทรา มดกัดเห็ดดวงดารา อินทรีย์ปกฟ้า และหนูปิดกั้นพสุธา ทำการปิดกั้นสังฆกรรม ส่งผลให้เรือกระดุกหนาแน่นแข็งแกร่งยิ่งนัก

ครั้นมองเห็นลักษณะเช่นนี้ของ "เบญจสังฆกรรมปิดกั้นนิรันดร" แล้ว ฉุนหยางจื่ออดทอดถอนใจออกมาไม่ได้ กล่าวว่ "การสยบลักษณะเช่นนี้ ด้วยอำนาจที่ปราศจากผู้ต่อกรสามารถเทียบเคียง

กับสวรรค์ทำลายได้! การป้องกันในลักษณะเช่นนี้ จะมีสักกี่คนในโลกนี้ที่สามารถทำลายมันได้กันเล่า? "

สงเขียนปู้รู้สึกหวาดกลัวกับคำพูดเช่นนี้ เทียบเคียงกับสวรรค์ทำลายช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเพียงใด พลันที่สำแดงสวรรค์ทำลายออกมา พบเจอเทพสังหารเทพ เจอะเจอมารสังหารมาร มันคือทวงท่าที่ปราศจากผู้ต่อกร! "

แม้แต่หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือที่เชื่อมั่นในตัวของตัวเองเต็มร้อยยังต้องรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา เมื่อมองเห็นเรือกระดุกที่ถูกปิดกั้นเอาไว้ ไซ้ว่าหลิวหยูเยียนไม่แข็งแกร่งพอ แต่เป็นเพราะเทพธิดาช่างน่ากลัวเป็นอันมากอย่างแท้จริง

เมื่อเรือกระดุกถูกปิดกั้นเอาไว้ ทำให้พวกของหลิวหยูเยียนมองไม่เห็นสภาพภายในเรือ ทุกคนได้แต่รอคอย ตั้งวันเป็นปี

จากเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อย ไม่ปรากฏความเคลื่อนไหวใดๆ ทำให้ทุกคนรู้สึกร้อนรนขึ้นมา ต่างรู้สึกเป็นห่วงหลิวหยูเยียนที่อยู่ในเรือ

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก ภายในเรือกระดุกยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น ในที่สุดสงเขียนปู้ก็อดรนทนต่อไปไม่ไหว กล่าวว่ "คุณชายหลิวจะเป็นอะไรหรือไม่นะ? "

"พูดยาก" ฉุนหยางจื่อเองก็รู้สึกเป็นกังวล กล่าวว่ "หากว่าสามารถปลอมโยนเทพธิดาได้ ทุกอย่างก็จะง่ายขึ้น ถ้าหากไม่สามารถปลอมโยนได้สำเร็จก็คงพูดยากแล้ว นี่มันคือพลังระดับราชันเซียนนะเนี่ย ผู้ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ ภายใต้พลังเช่นนี้ก็เหมือนดั่งมดปลวกเท่านั้น ถูกบดขยี้ได้ง่ายนิดเดียว"

“เทพธิดาเป็นราชันเซียนองค์หนึ่งจริงหรือ?” สงเชียนปีเอ๋อยถามขึ้นอย่างไม่ค่อยอยากเชื่อ ราชันเซียนองค์หนึ่งนะเนี่ย เป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการเหลือเกิน

สำหรับปัญหาข้อนี้ พวกหลิวหยูเขียนทั้งหมดต่างก็นิ่งเงียบ ความจริงแล้ว กระทั่งเวลานี้ พวกเขาล้วนไม่รู้ถึงรายละเอียด ประวัติความเป็นมาของเทพธิดา ยิ่งไม่รู้เลยว่า นางมีประสบการณ์มาเช่นใด ทุกอย่างมีเพียงหลิวชีย่คนเดียวเท่านั้นที่ทราบอย่างละเอียด

“ไม่ทราบ” ฉุนหยางจื่อสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ต่อให้นางไม่ใช่ราชันเซียน เกรงว่าภายในร่างกายของเขามีพลังระดับราชันเซียนกำลังหลับไหลอยู่ ซึ่งไม่ใช่เป็นการควบคุม แต่เป็นการหลับไหล ซึ่งอาจเป็นการเลือกของนางเอง หรือบางทีอาจมีสาเหตุอื่น.....”

“.....ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พลังนี้ต้องเป็นพลังระดับราชันเซียนแน่นอน ต่อให้ยุคนี้มีผู้ใดสืบทอดชะตาฟ้าได้จริง และกลายเป็นราชันเซียน เมื่อเทพธิดาลงมือ เกรงว่าคงต่อกรได้เช่นกัน!” ครั้นเอ๋อยถึงตรงนี้แล้ว ฉุนหยางจื่อได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ

เกี่ยวกับด้านนี้ ฉุนหยางจื่อมีความเข้าใจได้มากที่สุด เพราะว่า เขาเคยเสียเปรียบต่อเทพธิดาถึงสองครั้งสองครา จึงรับรู้ถึงความปราศจากผู้ต่อกรของนางเป็นอย่างดี

คำพูดลักษณะเช่นนี้สร้างความสะเทือนหัวน้ําหวายในใจของสงเชียนปียิ่งนัก เมื่อฉุนหยางจื่อยังประเมินค่าเช่นนี้ ความ

ปราศจากผู้ต่อกรของเทพธิดาย่อมไม่เป็นที่สงสัย การดำรงอยู่ของผู้ซึ่งปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว สุดท้าย “แวงค์” เบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดร์ได้หายไปเป็นที่สุด เรือกระตุกได้ปรากฏแก่สายตาทุกคนอีกครั้ง

เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ ดูเหมือนเรือกระตุกจะเสียหายหนักยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ทั้งยังเป็นความเสียหายที่ไม่สามารถซ่อมแซมกลับไปได้อย่างเดิม

ครั้นเห็นเบญจสังฆธรรมปิดกั้นนิรันดร์จางหายไป พวกของหลิวหยูเยียนต่างรู้สึกโล่งอก ต่างทยอยกันขึ้นไปบนเรือกระตุก

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปภายในเรือ เมื่อเข้าไปถึงแล้วเห็นเพียงหลี่ชีย่ทรุดตัวนั่งอยู่ตรงหน้า หลี่ชีย่ในเวลาหนึ่งทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือด ร่างกายของเขาเหมือนกระเบื้องเคลือบที่แตกเป็นลายงาจำนวนนับไม่ถ้วน เหมือนดังเพียงใช้นิ้วจิ้มเข้าไปเบาๆ ก็คงแตกละเอียดเป็นชิ้นๆ

สีหน้าของหลี่ชีย่เวลานี้ขาวซีด ทั้งตัวทรุดนั่งอยู่ตรงนั้น เหมือนมีลมหายใจอยู่แต่ไร้เรี่ยวแรง

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือรู้สึกตกใจยิ่ง รีบวิ่งเข้าไปถามด้วยความเป็นห่วงว่า “คุณชาย ท่านเป็นอย่างไรบ้าง?”

หลี่ชีย่ที่มีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงลืมตาขึ้น ยิ้มนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ไม่ตายหรอกนะ!”

พวกหลิวหยูเขียนนับว่าหายใจโล่งอก เมื่อเห็นหลี่ชีย่ยังคงยิ้มได้

“นางไม่เป็นอะไรใช่ไหม” หลิวหยูเขียนมองดูเทพธิดาที่หนึ่ง เทพธิดาในเวลานี้นอนอยู่ในโลงไม้โลงนั้น โดยไม่ได้ปิดฝาโลง

บนตัวของเทพธิดาเวลานี้ไม่ได้เปล่งประกายออกมา นางนอนหลับสนิทอยู่ภายในโลง ท่าทางสงบนิ่งและหลับลึกมาก ไม่รู้ว่าจะนอนฝันดีด้วยหรือไม่อย่างไร

เวลานี้ เทพธิดาที่นอนหลับอยู่ในโลงดั่งสโนไวท์ ช่างแลดูงดงามยิ่งนัก ช่างสวยหยาดเยิ้ม จะมีใครรับรู้ได้ว่า ด้วยผู้หญิงที่สวยงามน่าประทับใจเช่นนี้แหละ ภายในร่างกายของนางกลับมีพลังที่ปราศจากผู้ต่อกรสงบนิ่งอยู่เป็นนิรันดร์

“เกรงว่าภายในระยะเวลาอันสั้นนางไม่อาจตื่นขึ้นมาได้” หลี่ชีย่ที่มองดูเทพธิดาซึ่งหลับใหลอยู่ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ

มองดูเทพธิดาที่หลับใหลอยู่ ระหว่างที่ทุกคนเป็นห่วงหลี่ชีย่ นั้น ในขณะที่เดียวกันก็เต็มไปด้วยความฉงนถึงประวัติความเป็นมาของเทพธิดา ในกายมีพลังระดับราชันเซียนสงบนิ่งอยู่เช่นนี้ บุคคลประเภทนี้ต้องไม่ใช่ผู้ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เพียงแต่หลี่ชีย่ไม่ต้องการเปิดเผยออกมา ทุกคนจึงไม่กล้าถามมากความ

“ออกเดินทางเถอะ ได้เวลาที่พวกเราสมควรไปจากที่นี่ได้แล้ว” หลี่ชีย่กล่าวต่อพวกของหลิวหยูเขียน

“แต่ว่า อาการบาดเจ็บของคุณชาย.....” จ้าวเจี้ยนซื่อมองดูหลี่ชียเอ่ที่หึ่งเนื้อหึ่งตัวเต็มไปด้วยเลือด จึงกล่าวด้วยความเป็นห่วง

“อาการบาดเจ็บลักษณะนี้ของข้า ไม่สามารถรักษาให้หายได้ในวันสองวัน ทำได้แค่เดินไปรักษาไป” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ข้ายังต้องไปที่อีกที่หนึ่ง ไม่สามารถเสียเวลาอยู่ตรงนี้มากเกินไป”

หลังจากที่หลี่ชียเอ่กล่าวจบคำ ไม่จำเป็นต้องให้หลี่ชียเอ่มาบังคับด้วยตนเอง เขาเพียงซึ้นวอกออกไป พวงมาลัยเรืองแสงขึ้นมา ภายในพวงมาลัยปรากฏอักขระยันต์ที่รูปร่างคล้ายเฟืองแต่ละตัวได้หมุนเคลื่อนตัวขึ้น และเรือกระดุกก็เริ่มแล่นออกไปจากน่านน้ำแห่งนี้

ภายในระยะเวลาสองวันนี้ พลันปรากฏข่าวแพร่สะพัดออกมา ชาวหนึ่ง และข่าวนี้ได้แพร่กระจายออกไปทั่วทะเลกระดุกตั้งพายุ ผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในทะเลกระดุกต่างได้ยินข่าวนี้

“บริเวณทะเลกระดุกได้ปรากฏผืนแผ่นดินที่กว้างนับสิบล้านลี้!
” ข่าวนี้เหมือนระเบิดที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็วในทะเลกระดุกอย่างเหลือเชื่อ

“ผืนแผ่นดิน!” ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ค่อยอยากเชื่อว่าข่าวนี้เป็นความจริง

ทุกคนต่างก็รู้ว่า อ่ย่าวว่าแต่ทะเลกระดุกเลย ต่อให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ ผืนแผ่นดินระดับสิบล้านลี้ยังมีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง ยกเว้นเกาะกลางทะเลเส้นลือโจวเท่านั้น!

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่เคยได้ยินใครพูดว่าในทะเลกระดูกมี ผืนแผ่นดิน มาวันนี้กลับจะมีผืนแผ่นดินที่มีขนาดกว้างนับสิบล้านลิ โพล์ขึ้นมาในทะเลกระดูก แล้วจะไม่ให้ผู้คนต้องหวั่นไหวได้อย่างไร

ครั้งนี้ได้ยินข่าวนี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนต่างมุ่งหน้าไป ยังทิศทางที่พบผืนดินขนาดใหญ่ จำเป็นต้องเปลี่ยนเรือก็จะเปลี่ยน เรือ จำเป็นต้องอาศัยภูเขากระดูกในการเคลื่อนที่ไปก็อาศัยกันไป ในเวลานี้ปรากฏมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนที่ทะเลลึกไปยังผืน แผ่นดินที่อยู่ในตำนาน

ไม่เพียงแต่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ้วนที่ทะเลลึกเข้าไปในผืน แผ่นดินที่มีเนื้อที่กว้างนับสิบล้านลิ ชาวเล้าลือกันว่า เจกเช่นเม็ง เจิ่นเทียน อ่องเทพลมบาดาล ราชาสุริยาเป็นต้น ที่เป็นระดับสุด ยอดในหล้าต่างทยอยกันไปยังผืนแผ่นดินแห่งนี้

เมื่อได้ข่าวว่าพวกเม็งเจิ่นเทียนที่เป็นระดับสุดยอดในหล้าต่าง ก็เดินทางไปยังผืนแผ่นดินผืนนี้แล้ว ทำให้ผู้บำเพ็ญตนอื่นๆ ยิ่งไม่ สามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ ลางสังหรณ์บอกกับทุกคนว่า ผืนแผ่นดิน แห่งนี้มีขอสุดยอดอยู่จำนวนมากไม่น้อย

“ในทะเลกระดูกได้ปรากฏผืนแผ่นดินที่มีเนื้อที่กว้างนับสิบล้าน ลิ!” เมื่อเรือกระดูกของพวกหลี่ซีย่ได้แล่นออกจากราน้ำแห่งนั้น แล้ว พวกหลี่ซีย่ก็ได้ยินข่าวนี้มาเช่นกัน

“ในที่สุดก็ปรากฏออกมาแล้ว” หลี่ซีย่พลันลุกขึ้นยืนทันทีเมื่อ ได้ยินข่าวนี้ อาการบาดเจ็บของหลี่ซีย่ยังคงมีอาการหนักยังไม่ กลับสู่ปกติ เมื่อเขาลุกขึ้นยืนร่างกายจึงแซนดหนึ่ง

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือจึงรีบประคองตัวเขาเอาไว้ ด้วยเกรงว่าเขาจะยืนได้ไม่มั่นคงจนต้องล้มลง

“ไป พวกเราไปที่นั่นกัน!” ภายใต้การพยุงของหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ สายตาทั้งสองของหลี่ชียู่เพ่งไปข้างหน้า มองดูน้ำทะเลที่อยู่ด้านนอก ส่งการออกมา

“สถานที่แห่งนั้นมีอะไร?” ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ เมื่อเห็นท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชียู่แล้ว พวกนางรู้ได้ทันทีว่าพื้นแผ่นดินแห่งนี้ต้องยอดเยี่ยมมาก หากไม่แล้วหลี่ชียู่คงไม่ให้ความสำคัญเช่นนี้

“ยอมมีของที่สุดยอดแน่นอนอยู่แล้ว” หลี่ชียู่กล่าวว่า “ที่สำคัญที่สุดก็คือ ในนั้นมีสิ่งที่พวกเจ้าต้องการ!”

ตอนที่ 1363 ผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่กลางทะเล

“สิ่งที่พวกเราต้องการ?” ในใจของหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนชือพลันรู้สึกหวั่นไหวเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชี่เย่ พวกนางต่างจ้องมองตากันและกัน

ถ้าหากจะมีสิ่งของที่พวกนางต้องการล่ะก็ หนึ่งเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ.....เคล็ดโถมตีไฉวายุ!

“ถูกต้อง เหมือนดั่งที่พวกเจ้าสองคนคิดเอาไว้ นั่นแหละ มันคือเคล็ดโถมตีไฉวายุ!” หลี่ชี่เย่มองเห็นท่าทีของศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนแล้ว ยิ้มกล่าวออกมา

“เป็นความจริงหรือ?” เวลานี้ จ้าวเจี้ยนชือทั้งตระหนกทั้งดีใจอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ชี่เย่ยิ้มกล่าวว่า “บางทีเป็นคนอื่นอาจจะหลอกลวงเจ้าชั่วชีวิต แต่ทว่า คำพูดของข้าจริงเสียยิ่งกว่าทุกสิ่ง”

ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือต่างรู้สึกสิงโลดขึ้นมา เมื่อได้รับคำตอบที่ยืนยันจากหลี่ชี่เย่ กล่าวสำหรับพวกนางในเวลานี้แล้ว การได้เคล็ดโถมตีไฉวายุของไตรนิกายพิสุทธ์กลับคืน ได้กลายเป็นความจริงที่แน่นอนไปแล้ว

เนื่องจากหลี่ชี่เย่ เคยรับปากพวกนางเอาไว้ว่า ขอเพียงโอกาสและวาสนามาถึง หลี่ชี่เย่ก็จะช่วยพวกนางตามหาเคล็ดโถมตีไฉวายุ

กลับคืนมา พวกนางเชื่อว่าหลี่ชียเอ่จะต้องทำตามที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้ และพวกนางก็เชื่อว่าหลี่ชียเอ่มีกำลังความสามารถเช่นนี้ ต้องตามเคล็ดโถมตีไล่วายุกกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่ภายใต้การพุงของหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือได้มายืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ เขาเรียกสงเชียนปี้ให้เข้ามาพบกล่าวว่า "การมาทะเลกระดูกในครั้งนี้ สิ่งที่เราจะได้เห็นเจ้าก็ได้เห็นมาแล้ว สิ่งที่เราสมควรจะได้เจ้าก็ได้รับแล้ว หนทางข้างหน้ามากด้วยอันตรายสุดคาดเดา เจ้าไปจากที่ตรงนี้ตอนนี้เลย วันหน้า ข้าจะต้องมอบพื้นแผ่นดินให้เจ้าแปลงหนึ่งอย่างแน่นอน"

"ขอบคุณคุณชายและเจ้านิกายที่ส่งเสริม" เวลานี้ สงเชียนปี้เองก็รู้ตัวดีว่า สมควรแก่เวลาที่เขาต้องไปจากได้แล้ว เขาก็มลงกราบกับพื้น กล่าวด้วยความซาบซึ้ง

สงเชียนปี้ก็รู้ตัวเองดี การไปครั้งนี้ของพวกหลี่ชียเอ่จะต้องทำอะไรที่ยิ่งใหญ่แน่นอน หากเขายังคงรั้งอยู่บนเรือกระดูกต่อไปสักทีทักษะยุทธของเขาอ่อนด้อย เกรงว่าจะต้องเป็นภาระให้กับพวกหลี่ชียเอ่เป็นแน่แท้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้กล่าวมากความ ปล่อยเรือกระดูกขนาดเล็กออกมาลำหนึ่ง นำพาสงเชียนปี้มุ่งหน้าไปยังเส้นทางกลับ

เมื่อสงเชียนปี้ได้จากไปแล้ว หลี่ชียเอ่ได้ละสายตากลับมา กล่าวว่า "พวกเราไปกันเถอะ มีเรื่องสนุกๆ รอพวกเราอยู่! "

พลันที่หลีชีเยกกล่าวจบคำ เรือกระดุกได้เพิ่มความเร็วขึ้นในทันที เสมือนหนึ่งเป็นมังกรตัวหนึ่งที่แผ่นโผนโชนทะยานอยู่บนผิวทะเลปานลมกรดและสายฟ้าแลบ!

ภายใต้ความเร็วที่ดุจดั่งลมกรดและสายฟ้าแลบนั้น เรือกระดุกลำนี้ได้ลอบล่าวอยู่บริเวณผืนแผ่นดินใหญ่กลางทะเลของทะเลกระดุกภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด

ขณะที่เรือลำนี้ยังคงลอบอยู่บนทะเล ก็สามารถมองเห็นผืนแผ่นดินใหญ่ที่กว้างใหญ่ไพศาลปรากฏอยู่เหนือระดับน้ำทะเล โดยที่ผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้มองเห็นเป็นสีดำมืดไปหมด ทอดสายตามองออกไป ดูเหมือนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดของผืนแผ่นดินใหญ่

ทอดสายตามองออกไป เห็นผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้มีภูเขาที่ขึ้นลงสลับ มียอดเขาที่สูงเทียมฟ้า มีภูเขาขนาดใหญ่ที่เหมือนเป็นด่านปราการ บริเวณที่สายตาสามารถมองเห็นได้ เรียกได้ว่าแน่นขนัดไปหมด

ด้วยผืนแผ่นดินใหญ่ในลักษณะเช่นนี้ จากสายตาที่มองเห็นได้ มันให้ความรู้สึกถึงกลิ่นอายของดึกดำบรรพ์และไกลอย่างสุดลูกหูลูกตา เหมือนหนึ่งภูเขาแต่ละลูกที่อยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ ล้วนแล้วแต่น้ำหนักมากถึงหนึ่งหมื่นห้าพันล้านตันทั้งสิ้น

ท่ามกลางผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ ต่อให้เป็นแค่เนินดินเล็กๆ ยังคงให้ความรู้สึกว่ามันมีน้ำหนักรวมกันมาก ประดุจว่าแค่เนินดินขนาดเล็กเช่นนี้แหละก็มีน้ำหนักรวมกันถึงหนึ่งหมื่นห้าพันล้านตันเช่นกัน

มองดูยอดเขาที่ขึ้นลงสลับอยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้แล้ว
ทันใดนั้น เหมือนว่ายอดเขาแต่ละลูกเป็นการกดทับลงบนหน้าอก
ของทุกคนอย่างนั้น เป็นความรู้สึกที่เหมือนอึดอัดจนหายใจไม่ออก

ความจริงแล้ว ในระหว่างที่ยังมาไม่ถึงผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ก็
สามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายที่ไม่เหมือนใครอยู่แล้ว โดยเฉพาะเมื่อ
ได้ขึ้นเหยียบลงบนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้แล้ว กลิ่นอายที่ไม่เหมือน
ใครสายนี้ยังตลบอบอวลอยู่ภายในจิตใจของทุกคน ไม่สามารถ
สลัดมันทิ้งไปได้

กลิ่นอายนี้ตลบอบอวลด้วยความดีกดำบรรพ์ ตลบอบอวลไป
ด้วยความกว้างไกลที่หาขอบเขตสิ้นสุดไม่ได้ ตลบอบอวลด้วยพลัง
ที่แข็งแกร่ง..... ทันใดนั้น ทำให้ผู้คนเหมือนได้มองเห็น
ท่ามกลางยุคที่ยาวนานจนประเมินไม่ได้ มีสัตว์ดีกดำบรรพ์ขนาด
ใหญ่ยักษ์ตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นอย่างนั้น

ในขณะนี้ ผู้คนจำนวนมากที่เข้าใกล้ผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้
แล้ว ต่างทยอยกันละทิ้งเรือกระดูกของตนแล้วขึ้นไปบนผืน
แผ่นดินใหญ่แห่งนี้ แต่ว่า ผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้กลับมีแม่น้ำอยู่
ด้วย มันเป็นน้ำทะเลจากทะเลกระดูกที่ไหลย้อนเข้าไปภายในผืน
แผ่นดินใหญ่ผืนนี้

จากการที่มันมีแม่น้ำปรากฏอยู่เช่นนี้ จึงมีเรือกระดูกจำนวนไม่
น้อยที่ลอยล่องเข้าไปยังผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ ที่เหลือเชื่อมากไป
กว่านี้ก็คือ เรือกระดูกบางส่วนถึงกับบินได้ มันล่องลอยอยู่กลาง
อากาศ ค่อยๆ ลอยเข้าไปยังผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้อย่างช้าๆ

ในเวลา นี้ เรือกระตุกที่พวกของหลิวหยูเยียนนั่งมานั้นไม่จำเป็นต้องอาศัยหลิชิเยมาขับเคลื่อน มันได้ลอยตัวบินเข้าไปภายในผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ ล่องลอยอยู่กลางอากาศ เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้?” ลัวเจียนซือรู้สึกตกใจยิ่งนัก เมื่อมองเห็นเรือกระตุกล่องลอยอยู่กลางอากาศบนผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้

“เนื่องจากที่ตรงนี้มีพลังที่สูงสุดอัศจรรย์ยิ่ง เป็นพลังสายหนึ่งที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจได้” หลิชิเยก้มมองดูภูเขาแม่น้ำที่อยู่ด้านล่าง เอ่ยขึ้นมาช้าๆ

แม้ว่าพวกเขาหลิวหยูเยียนไม่รู้ว่าผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้มีพลังเช่นใดอยู่ แต่ทว่า หลังจากที่เข้ามาอยู่ในผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้แล้ว พวกเขาล้วนแล้วแต่สามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายที่ไม่เหมือนใครรอบอวลอยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้

“คุณชาย ทำไมท่านถึงได้แน่ใจขนาดนั้นว่า เคล็ดโถมตีไล่วายของไตรนิกายพิสุทธิ์ของเราอยู่ในผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้?” หลิวหยูเยียนเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ

หลิชิเยยิ้มชนิดหนึ่ง มองดูภูเขาแม่น้ำที่อยู่ด้านล่างแล้วกล่าวว่า “งั้นพวกเจ้าคิดว่าผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้านาน่าจะเป็นผืนแผ่นดินใหญ่เช่นใดกัน?”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือทั้งสองคนต่างมองตากันและกัน พวกเขาไม่รู้อะไรเลยสักนิดกับผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า

“เห็นท่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่ได้มีการจดบันทึกเอาไว้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

“เกรงว่านี่จะไม่ใช่ผืนแผ่นดินใหญ่” ฉุนหยางลือที่นั่งมองดูภูเขาแม่น้ำที่อยู่ด้านล่างมาโดยตลอด ทำท่าลั่นเลนิดหนึ่ง กล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยจะมั่นใจนักว่า “เกรงว่านี่อาจจะเป็นซากศพของสัตว์ขนาดยักษ์สักอย่างในยุคดึกดำบรรพ์กระมัง”

“ซากศพของสัตว์ขนาดยักษ์สักอย่างในยุคดึกดำบรรพ์?” ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือ สองศิษย์พี่ศิษย์น้องต่างรู้สึกสะเทือนหัวนไหวในใจเมื่อได้ยินคำๆ นี้

ก่อนหน้านี้ พวกนางได้เคยเห็นโครงกระดูกที่มีขนาดยักษ์สุดเปรียบเปรยมาแล้ว มีทั้งประเภทที่ยาวต่อเนื่องหลายพันลิ้ว และขนาดหมื่นลิ้ว..... แต่ว่า ผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้ามันมีความกว้างใหญ่นับร้อยล้านลิ้ว ด้วยความใหญ่ยักษ์ของซากศพเช่นนี้แล้ว เรียกได้ว่าสุดจะจินตนาการ

ถ้าหากผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าคือซากศพของสัตว์ที่มีขนาดยักษ์เช่นนี้ละก็ เมื่อเปรียบเทียบกับโครงกระดูกขนาดยักษ์แล้ว เรียกได้ว่าไร้ค่าที่จะกล่าวถึง มันเป็นแค่จุดเล็กๆ จุดหนึ่งเท่านั้น

“ดูท่าแล้วรู้ไม่น้อยเลยนะ” หลี่ซีเย่มองดูคุณหยางลือที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีที่เรียบเฉย

คุณหยางลือหัวเราะเล็กน้อย ไม่ได้แสดงท่าทีอึดอัดใจ กล่าวตาม สัตย์จริงว่า “ข้าทราบมาจากบันทึกในตำราโบราณของสำนัก ใน นั้นได้บันทึกเอาไว้ว่า มีบรรพบุรุษทราบมาจากปฐมบรรพบุรุษอีกที่ ว่า ในทะเลกระดูกเคยมีผืนแผ่นดินใหญ่ขนาดใหญ่อยู่ผืนหนึ่ง แต่ ลอยล่องไม่มีความแน่นอน จากคำพูดของปฐมบรรพบุรุษ บรรพ บุรุษคาดเดาว่าผืนแผ่นดินใหญ่นี้มีความเป็นไปได้คือซากศพของ สัตว์ขนาดยักษ์สักอย่างในยุคดึกดำบรรพ์ที่กลับกลายเป็นผืนดิน ผืนนี้”

“ราชันเซียนกู่ฉุนนะราชันเซียนกู่ฉุน” หลี่ซีเย่ที่มองดูภูเขา แม่ น้ำที่อยู่ที่อยู่ตรงหน้า ถึงกับหอดถอนใจออกมาว่า “บันทึกที่อยู่ ภายในสำนักของพวกเขาเจ้าไม่ผิด ถ้าหากข้าเดาไม่ผิดละก็ ก่อนปฐม บรรพบุรุษพวกเขาเจ้าได้เป็นราชันเซียนเคยมาที่นี่จริงด้วยวาสนา บางอย่าง และเป็นความจริงที่ผืนแผ่นดินใหญ่ผืนนี้แปลงมาจาก ซากศพของสัตว์ขนาดยักษ์”

“นี่มันคือสัตว์ขนาดยักษ์แบบไหนกัน? ถึงได้ใหญ่โตมโหฬาร ได้ถึงเพียงนี้?” หลิวหยูเยียนกล่าวและแสดงถึงสีหน้าของความ ประทับใจ ความใหญ่โตมโหฬารของสัตว์ขนาดยักษ์เช่นนี้ นับว่า เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวยิ่งนัก

ก็ปีล่วงเลยมาแล้ว ซากศพของสัตว์ขนาดยักษ์ถึงกับกลายเป็น ผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่ นี่มันยังเป็นแค่ศพที่ตายไปแล้ว ย่อม

สามารถจินตนาการได้ว่า ยามที่มันยังมีชีวิตอยู่มันมีขนาดใหญ่โตเช่นใด และน่าสยดสยองเพียงใด

“พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดเคล็ดโถมตีไถ่วายุของไตรนิกายพิสุทธิ์จึงได้หายสาบสูญไป? อีกทั้งเป็นเพราะเหตุใด เคล็ดโถมตีไถ่วายุของไตรนิกายพิสุทธิ์จึงได้หายสาบสูญอยู่ที่นี่? ” หลี่ชียเอ่ไม่ได้ตอบคำถามของหลิวหยูเยียนทันที แต่กลับยิ้มและถามกลับ

สำหรับคำถามลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือได้แต่มองตากันและกัน พวกนางไม่สามารถตอบได้

พวกนางรู้แต่เพียงเคล็ดโถมตีไถ่วายุหายสาบสูญไปเท่านั้น ความจริงแล้ว ก่อนหน้านี้ คนของไตรนิกายพิสุทธิ์ล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่เคล็ดโถมตีไถ่วายุนั้นได้สูญหายไป ณ ที่ใด

“สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับต้นกำเนิดไตรนิกายพิสุทธิ์ของพวกเจ้าอยู่ไม่น้อย” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าว

“เคล็ดโถมตีไถ่วายุของพวกเราไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาโดยราชันเซียนหวู่โก้วอย่างนั้นรึ? ” จ้าวเจี้ยนซือเอ่ยถามด้วยความฉงนในใจ

หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า “ไม่ผิด เคล็ดโถมตีไถ่วายุคิดค้นขึ้นโดยราชันเซียนหวู่โก้วจริง เจ้ารู้หรือไม่ว่า ราชันเซียนหวู่โก้วคิดค้นเคล็ดโถมตีไถ่วายุออกมาได้อย่างไร? ”

ทั้งหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือสองศิษย์พี่ศิษย์น้องไม่สามารถตอบปัญหาข้อนี้ได้ เพราะชนรุ่นหลังไม่สามารถรู้ได้อยู่แล้วว่า

ราชันเขียนคิดค้นสุดยอดเคล็ดวิชาปราศจากผู้ต่อกรขึ้นมาได้
อย่างไร

หลี่ชีย่ย์มิดหนึ่ง และกล่าวว่า "ในครั้งนั้น ราชันเขียนของ
พวกเจ้าได้สังเกตจากลายสัญลักษณ์ของสัตว์ดีกดำบรรพ์ตัวหนึ่ง
เคยบรรลุลักษณะประหลาดของมัน สุดท้ายเข้าใจลึกซึ้งจาก
มัน คิดค้นเคล็ดโจมตีกายเขียนที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใครขึ้นมา
ได้ นั่นคือ..... เคล็ดโจมตีไถ่อายุ"

"ราชันเขียนพวกเราเคยมาที่นี่" ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลิวหยู
เขียน และจ้าวเจี้ยนชือพลันรับรู้อะไรบางอย่างขึ้นมาและรู้สึกสะเทือน
หวั่นไหวในใจ กล่าวด้วยความตระหนก

"ถูกต้อง เคยมาที่นี่จริง" หลี่ชีย่ย์พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า
"ความจริงแล้ว ผู้ที่มาบรรลุลัทธิธรรมที่นี่ใช่จะมีเพียงราชันเขียนหวู
โก้วเท่านั้น ในความเป็นจริง เคยมีราชันเขียนมาที่ทะเลกระดูก
จำนวนไม่น้อยเลยในหมื่นยุคที่ผ่านมา พวกเขาที่มายังทะเลกระดูก
ไม่เพียงต้องการของวิเศษเท่านั้น"

"ผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่นี้มันคือสัตว์ขนาดยักษ์อะไรกันแน่? "
หลิวหยูเขียนเอ่ยขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ผู้ที่อยากรู้อยากเห็นใช่จะมีเพียงหลิวหยูเขียนเท่านั้น แม้แต่จ้าว
เจี้ยนชือ และฉุนหยางลือก็รู้สึกแปลกใจเช่นกัน แม้ว่าฉุนหยางลือ
จะเคยเห็นบันทึกของสำนัก แต่ทว่า ผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่แห่งนี้
เกิดจากอะไรในบันทึกไม่ได้กล่าวถึงแต่อย่างใด

“อุดรเวลีมีมัจฉานามว่าคุณ ขนาดของมันไม่รู้กว้างใหญ่ก็สิบ ล้านลิ้ ครั้นกลับกลายเป็นวิหค นามว่าผิง แผ่นหลังของผิงไม่รู้กว้างใหญ่ก็สิบ ล้านลิ้เช่นกัน ปีกของมันตั้งประตู่ของเก้าแดนเมื่อ โผบิน ก้าวข้ามดินแดนสิบสามทวีป.....” หลี่ซิเยเอ๋ยขึ้นอย่าง ซ้ำๆ

“วิหคมัจฉา!” หลังจากที่พักพิงหลิวหยูเยียนได้ยินคำพูดของ หลี่ซิเยแล้วรู้สึกสะท้านภายในใจ บทความนี้พวกเขาคุ้นเคยยิ่ง เนื่องจากการบรรยายถึงสัตว์เทพในตำนานที่มีนามว่าวิหค มัจฉา!

ครั้นพวกเขาารู้แล้วว่า ผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่แห่งนี้เกิดจากสิ่ง ไต ทำให้ในใจของพวกเขา รู้สึกหวั่นไหวยิ่งนัก วิหคมัจฉาคือสัตว์ เทพที่อยู่ในตำนาน กระทั่งมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า วิหคมัจฉาคือสัตว์ เทพที่แข็งแกร่งที่สุดในหล้า!

มีผู้ใดเล่าที่ได้เคยเห็นวิหคมัจฉาที่แท้จริงในห้วงพันล้านปี ที่ ผ่านมา แม้ว่าจะมีคำบรรยายถึงความใหญ่โตมหึมาเกี่ยวกับวิหค มัจฉาเอาไว้ แต่ไม่เคยมีใครได้เห็นมาก่อน ไม่สามารถจินตนาการ ถึงความใหญ่โตของมันได้

ในเวลา นี้ ซากศพของวิหคมัจฉาได้มาอยู่ใต้เท้าของพวกเขา โดยที่มันได้กลับกลายเป็นผืนแผ่นดินใหญ่ใหญ่ที่กว้างไกลสุดลูก หูลูกตา ทำให้พวกเขารับรู้ถึงความใหญ่โตของวิหคมัจฉา โดย แท้จริง และเข้าใจถึงคำบรรยายที่ว่า อุดรเวลีมีมัจฉานามว่าคุณ ขนาดของมันไม่รู้กว้างใหญ่ก็สิบ ล้านลิ้.....

ก่อนหน้านี้ พวกเขาต่างเคยได้ยินหลีชีเยพูดถึงพรสวรรค์ของสัตว์เทพวิหคเซียนมาก่อน เป็นต้นว่า พรสวรรค์ของหงส์คือนิพพานแล้วถือกำเนิดใหม่

“พรสวรรค์ของวิหคมััจฉาริ” หลีชีเย มองดูผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ กล่าวว่ “พรสวรรค์ของมันคือ สัจธรรมดั่งแรกเริ่ม!” เนื่องเพราะมีพรสวรรค์เช่นนี้ จึงทำให้สถานที่แห่งนี้มีปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ แม้แต่ราชันเซียนก็ยินดีที่จะมาบรรลุสัจธรรมที่นี่! ราชันเซียนที่เคยมายังสถานที่แห่งนี้ ล้วนแล้วแต่ได้รับผลประโยชน์ที่เป็นกอบเป็นกำ”

“เวลานี้ยังคงสามารถมาบรรลุสัจธรรมที่นี่ได้อีกหรือไม่?” คุณหยางลือถึงกับรู้สึกกระปรีกระเป่าขึ้นมาทันที สถานที่ซึ่งแม้กระทั่งราชันเซียนยังต้องการมาบรรลุสัจธรรม สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ย่อมมีค่าเหนือกว่าของวิเศษ หรือเคล็ดวิชาใดๆ หลายเท่าแน่นอนอย่างน้อยกับดาวรุ่งแจกเช่นพวกคุณหยางลือยอมเป็นเช่นนี้

“เวลานี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว” หลีชีเยสายหน้ายิ้มกล่าวว่า “เจ้าดูสิ ผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ยังคงมีปรากฏการณ์ประหลาดอยู่หรือไม่? เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน หลายสิ่งหลายอย่างล้วนแล้วแต่จางหายไปแล้ว เกรงว่าจิตวิญญาณของวิหคมััจฉาริคงเหลืออยู่ไม่มากแล้ว ดังนั้น เวลานี้จึงไม่สามารถมองเห็นปรากฏการณ์ประหลาดได้อีกแล้ว”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเยหยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ท่ามกลางวันเวลาที่ยาวนานได้ผ่านไป ซากศพของวิหคมััจฉาถึงกับกลายเป็นผืนแผ่นดินใหญ่ผืนหนึ่งขึ้นมาได้ ต้องนับว่าเป็น

อะไรที่สุดยอดมากแล้ว หากเปลี่ยนเป็นสิ่งมีชีวิตอื่นๆ คงกลายเป็นโครงกระดูกไปนานแล้ว”

เป็นอีกครั้งที่คำพูดของหลี่ซีเย่ได้ทำให้พวกของฉุนหยางลือรับรู้ถึงความแข็งแกร่งของวิหคม์ฉฉา ลองคิดดู ท่ามกลางทะเลกระดูกแห่งนี้ สิ่งที่พวกเขาได้เห็นล้วนแล้วแต่เป็นโครงกระดูกทั้งสิ้น เหมือนหนึ่งว่า ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม หลังจากต้องตายอย่างอนาถ ณ ที่ตรงนี้แล้ว ท้ายสุดก็คือตัวตาย จิตวิญญาณสูญสลาย กลายเป็นโครงกระดูกเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม วิหคม์ฉฉากลับสามารถกลายเป็นผืนแผ่นดินใหญ่ผืนหนึ่ง นับเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งและยอดเยี่ยมมากแล้ว

“ในเก้าแดนยังมีสัตว์เทพวิหคเซียนอยู่หรือไม่” จ้าวเจี้ยนซือทอดถอนใจออกมา

“ไม่” หลี่ซีเย่ยิ้มและสายหน้ากล่าวว่ “นี่มันไม่ใช่ยุคของเรา เป็นยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์ที่เนิ่นนานมาแล้ว ไม่ใช่เก้าแดนเช่นในปัจจุบัน แม้ว่ายุคสมัยนั้นจะยอดเยี่ยมมาก แต่ทว่า สิ่งมีชีวิตเฉกเช่นวิหคม์ฉฉามาปรากฏตัวอยู่ที่ตรงนี้ก็นับว่าเหนือความคาดคิด ในยุคสมัยดึกดำบรรพ์มีเรื่องราวหลายอย่างที่อธิบายไม่ถูก แต่ไม่สามารถก่อกำเนิดขึ้นมาในเก้าแดนของพวกเราได้ และไม่สามารถรองรับกับสิ่งมีชีวิตเช่นวิหคม์ฉฉาได้!”

“เฉกเช่นวิหคม์ฉฉาที่เป็นสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งเช่นนี้ เพราะอะไรถึงได้มาตายอนาถอยู่ตรงนี้ได้ล่ะ?” หลิวหยูเยียนถึงกับเอ๋อ

ถามขึ้นมา “เกรงว่าวิหคัมัจฉาตัวนี้คงแข็งแกร่งกว่าไม่มีทางด้อยไปกว่าราชันเซียนกระมัง”

“เรื่องแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกว่าอยากหาคำจำกัดความ” หลี่ชีย่สายหน้าและกล่าวว่า “ต่อให้ราชันเซียนต้องมาตายอนาค อยู่ตรงนี้และกลายเป็นโครงกระดูก แต่ก็ไม่แนเสมอไปว่าเป็นการบ่ง บอกว่าราชันเซียนอ่อนกว่าวิหคัมัจฉา ตัวของวิหคัมัจฉาเองเดิมที ก็เป็นสัตว์เทพซึ่งแตกต่างกับผู้อื่นอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่าง ราชันเซียนด้วยกันก็มีช่วงห่างอยู่เหมือนกัน”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้พวกของฉุนหยางฉือฉิงเงียบขึ้นมา ซึ่งเป็นเหมือนตั้งราชันเซียนเขียนชื่อได้พูดเอาไว้ว่า ราชันเซียนชั้น เก้าอะไรอย่างนั้น

แม้จะกล่าวว่า อาศัยระดับและกำลังของพวกเขาในขณะนี้ไม่สามารถเข้าใจถึงทักษะยุทธของราชันเซียน แต่ทว่า จากคำกล่าว ประโยคนี้ของราชันเซียนเขียนชื่อสามารถดูออกกว่าเป็นความจริงที่ ราชันเซียนก็มีการแบ่งแยกเป็นแข็งแกร่งและอ่อน

“ราชันเซียนหวู่โก้วเคยคิดค้นเคล็ดโถมตีไฉ่วายุ่ฉิน ณ ที่ตรง นี้” ขณะที่พวกหลิวหยูเขียนกำลังอยู่ระหว่างฉิงเงียบ หลี่ชีย่ มองดู พวกนางที่เป็นศิษย์พี่ศิษย์น้อง กล่าวว่า “หลังจากที่ราชันเซียนหวู่ โก้วได้คิดค้นเคล็ดโถมตีไฉ่วายุ่แล้ว ได้นำเอาสุดยอดความลึกลับ พิสดารของเคล็ดโถมตีไฉ่วายุ่สลักเอาไว้บนกระดูกขาวชิ้นหนึ่ง”

คำพูดของหลี่ชีย่ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับหลิวหยู เขียนและฉิวฉือ ฉือ นานี่พวกนางทั้งสองได้คิดไปถึงสิ่งต่างๆ มากมาย

“มันคือกระดุกวิหคม์ฉฉาชั้นหนึ่ง!” หลิวหยูเยียนกล่าวด้วยความตื่นตระหนก

หลิวซีเย พยักหน้า และกล่าวว่า “ถูกต้อง มันคือกระดุกวิหคม์ฉฉานั้นเอง การที่ราชันเซียนหวูโก้วได้สลักเอาไว้บนกระดุกวิหคม์ฉฉานั้นมีความหมายที่ลึกซึ้ง เนื่องจากหากคิดจะบรรลุเคล็ดโถมตีไฉ่วายู่ ต้องการให้มันหลอมรวมเข้าด้วยกันกับกายเซียนอย่างสมบูรณ์ ทางที่ดีที่สุดก็คือสามารถรับรู้เข้าถึงพลังที่สั่งสมอยู่ในกระดุกขาวชั้นนี้ เนื่องจากเคล็ดโถมตีไฉ่วายู่คิดค้นขึ้นโดยอาศัยพลังหวัะที่วิหคม์ฉฉากลายเป็นอินทรียชวงนั้น เมื่อสามารถบรรลุถึงพลังที่ลึกล้ำข้างในแล้ว จึงสามารถฝึกเคล็ดโถมตีไฉ่วายู่ได้อย่างแท้จริง.....”

“..... ถ้าหากไม่สามารถบรรลุถึงพลังที่อยู่ข้างใน ต่อให้อาศัยวิธีฝึนจนสามารถฝึกเคล็ดโถมตีไฉ่วายู่ได้สำเร็จ เกรงว่าพลังคงจะลดลงอย่างมาก และเมื่อหลอมรวมเข้ากับกายเซียนและสำแดงเคล็ดวิชานี้ออกมา อาจจะทำให้สร้างบาดแผลให้กับกายเซียนได้.....” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลิวซีเยได้กล่าวต่ออย่างซ้าๆ ว่า “เกรงว่าอาจจะมีบรรพบุรุษของไตรนิกายพิสุทธิพวกเจ้า เนื่องจากไม่สามารถบรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารที่แท้จริง และได้ทราบข่าวลับอะไรเข้า ดังนั้น จึงนำเอากระดุกขาวชั้นดังกล่าวมาที่ตรงนี้ คาดหวังอาศัยพลังจากฝึนแผ่นดินใหญ่นี้ช่วยให้เขาได้บรรลุ น่าเสียดาย ไม่นึกเลยว่ามาแล้วแต่ไม่มีโอกาสได้กลับไปอีก”

ครั้นหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ต่างมองตากันและกัน เรื่องนี้กล่าวสำหรับพวกนางแล้วถือเป็นข่าว

ดีอย่างไม่ต้องสงสัย อย่างน้อยก็มีร่องรอยของเคล็ดโถมตีไล่วายแล้ว ซึ่งผิดกับอดีตที่ต้องวิ่งชนไปทั่วตั้งแมลงวันที่ไร้หัว

“พี่หลี่ พื้นที่ที่เป็นผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ไม่มีปรากฏการณ์ประหลาดอีกแล้วจริงหรือ?” ฉุนหยางลือจะให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้มากทีเดียว ความจริงแล้ว ฉุนหยางลือไม่ค่อยจะมีความเห็นอะไรมากมายกับของวิเศษสักเท่าไร เนื่องจากภายในพิสุทธินิรันดร์สี่สายของพวกเขา มีสมบัติล้ำค่าอย่างเพียงพออยู่ในครอบครองอยู่แล้ว

กล่าวสำหรับตัวของฉุนหยางลือเองแล้ว ต้องการอาศัยสถานที่แห่งนี้มาบรรลุลัทธิธรรมมากกว่า จะอย่างไรเสีย สถานที่แห่งนี้กระทั่งราชันเซียนยังคงต้องมาบรรลุลัทธิธรรม ถ้าหากสามารถบรรลุลัทธิธรรมที่นี้ละก็ จะทำให้เขาได้รับประโยชน์ไม่น้อยไปชั่วชีวิตเลยทีเดียว

“บางที่อาจจะมี หรืออาจจะไม่มี” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เวลาผ่านไปนานเกินไปแล้วละ เกรงว่าจิตวิญญาณที่ยังเหลืออยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้คงมีไม่มากแล้ว ถ้าหากโชคดีละก็ บางที่อาจยังสามารถพบเห็นแสงแปลกเหตุการณ์ประหลาดได้”

“ถ้าเช่นนั้น พวกเราลองค้นหาสถานที่ที่มีลักษณะเช่นนี้กัน” คำพูดนี้ได้จุดประกายความหวังขึ้นมาให้กับฉุนหยางลือในทันที

ผู้บำเพ็ญตนที่ขึ้นมายังผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้มีจำนวนนับไม่ถ้วน ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้สละเรือกระดุกแล้วขึ้นมาบนผืนแผ่นดินใหญ่ แต่ก็มีผู้บำเพ็ญตนที่ยังคงนั่งมากับเรือกระดุกแล้วปล่อยให้เรือกระดุกลอยล่องเข้ามายังผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้

ผู้คนจำนวนมากที่ขึ้นมาบนผืนแผ่นดินใหญ่แล้วแต่ตามหาของวิเศษกัน เนื่องจากการไหลขึ้นมาอย่างกะทันหันของผืนแผ่นดินใหญ่ที่ทะเลกระดูก ผู้คนจำนวนมากต่างเชื่อว่าผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้จะต้องมีของวิเศษซ่อนอยู่ กระทั่งอาจเป็นไปได้ว่า สถานที่แห่งนี้ได้ซ่อนสิ่งที่จะทำให้มีชีวิตเป็นนิรันดร์ที่อยู่ในตำนาน

ดังนั้น เวลาที่บนผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้จึงคึกคักยิ่งนัก กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเรียกได้ว่าได้ขุดลึกลงไปใต้พื้นดิน เพื่อค้นหาว่ามีของวิเศษซ่อนอยู่หรือไม่

แต่ทว่า ได้ทำให้ผู้บำเพ็ญตนต้องผิดหวัง เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถขุดพบของวิเศษใดๆ เลยจากผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ ดูเหมือนนอกจากดินแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นอีกเลย กระทั่งแม้แต่ต้นไม้เล็กๆ หญ้าเขียวๆ สักต้นก็ไม่มี

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากกำลังรู้สึกผิดหวังอยู่นั้น ในที่สุด ผู้บำเพ็ญตนที่ค้นหาพื้นที่ผืนแผ่นดินใหญ่บริเวณนี้ก็ได้อะไรบางอย่าง มีคนที่พบเห็นพื้นที่บริเวณนี้มีแสงประหลาดพวยพุ่งออกมา

อีกทั้ง ยังมีการพบเห็นพื้นที่ที่มีแสงประหลาดพวยพุ่งขึ้นมาถึงสองแห่งภายในวันเดียว ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากจึงเร่งรีบรุดไปบริเวณนั้นทันทีเป็นจำนวนมาก

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเข้าใจว่าพื้นที่ทั้งสองแห่งจะต้องซ่อนสุดยอดของวิเศษเอาไว้แน่ กระทั่งอาจจะมีสิ่งที่จะทำให้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ได้ เมื่อเห็นพื้นที่ที่พวยพุ่งเป็นแสงประหลาดทั้งสองแห่งนี้

แต่ทว่า ทุกคนดีใจไปได้ไม่นาน หนึ่งในสองแห่งที่มีประกาย
ประหลาดพวยพุ่งขึ้นมา ก็ได้ถูกคนเขายึดครองเอาไปในทันที
ไม่ให้ผู้ใดได้มีส่วนร่วมทั้งสิ้น

พื้นที่ที่มีประกายประหลาดพวยพุ่งขึ้นมาและถูกยึดครองไปนั้น
คือพื้นที่ที่ตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางภูเขา โดยที่บริเวณกึ่งกลางเขายาม
ที่มีแสงประหลาดพวยพุ่งขึ้นมา นั้นดูยิ่งใหญ่อลังการยิ่งนัก เสมือน
หนึ่งสามารถเชื่อมต่อไปยังแดนสวรรค์อย่างนั้น ประกายประหลาด
ได้กลับกลายเป็นสายยาวพันวนไปรอบๆ ภูเขาทั้งลูก

เวลาที่ประกายประหลาดได้พวยพุ่งขึ้นมา ปรางค์อนุภาค
ลำแสงขนาดเล็กเป็นเม็ดๆ ร่วงหล่นลงมา หลังจากทีตกลงบนพื้น
แล้วก็ได้กลับกลายเป็นยันต์ที่มีความดึกดำบรรพ์และพิสดารขึ้นมา
ทุกๆ แผ่นยันต์คล้ายดังเป็นดอกไม้ใบหญ้าอย่างนั้น สามารถงอก
งามและออกดอกได้ สุดท้ายดอกก็เหี่ยวเฉาร่วงโรยรา ชั้นตื้น
ทั้งหมดเหล่านี้สั้นมาก เหมือนเป็นการแสดงความลึกซึ้งพิสดาร
ของสุดยอดหลักจักรวรรดิสถิตอย่างนั้น

หลายคนก็มองเห็นความอัศจรรย์ภาพนี้แล้ว ล้วนรู้สึกใจเต้น
ตุ้มตาม ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่มีประสบการณ์กว้างขวางรับรู้ได้
ทันทีว่ามันคือสิ่งใด ร้องเสียงหลงออกมาว่า "นี่ไม่ใช่สถานที่สำหรับ
ค้นหาของวิเศษหรือของล้ำค่าเชียวอะไร แต่เป็นสถานที่ที่บรรจุ
ความลึกซึ้งพิสดารหลักจักรวรรดิสถิต"

ครั้นหลายคนเข้าใจถึงความจริงมันก็หายไปเสียแล้ว
สถานที่แห่งนี้ถูกคนยึดครองเอาไว้ทันที ไม่แบ่งปันให้กับใครทั้งสิ้น

ผู้ที่ยึดครองสถานที่แห่งนี้ก็คือเม็งเจ็ญเทียนนั่นเอง เห็นรถม้าของเม็งเจ็ญเทียนแล่นขึ้นไปบนภูเขาแห่งนี้อย่างช้าๆ เมื่อรถม้าของเม็งเจ็ญเทียนมาถึงแล้ว กองทัพของเขาก็ได้ทำการขับไล่ผู้บ่าเพ็ญตบนทุกคนที่อยู่บริเวณนี้

เดิมทีผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ไม่มีเจ้าของ และพื้นที่วิเศษที่ใช้สำหรับบรรลุลักษณ์จักรวรรดิทุกคนควรมีสืบทอด แต่ เมื่อเม็งเจ็ญเทียนมาถึงก็สั่งการให้มีการขับไล่ผู้บ่าเพ็ญตบนทั้งหมด และยึดครองพื้นที่นี้เอาไว้แต่เพียงผู้เดียว ทำให้ในใจของผู้คนจำนวนมากไม่พอใจ

แต่ทว่า ไม่พอใจก็เป็นส่วนของความไม่พอใจ ไม่มีใครหาญกล้าขัดความต้องการของเม็งเจ็ญเทียน ไม่มีใครกล้าเป็นปฏิปักษ์กับเม็งเจ็ญเทียน แม้ว่าจะถูกกองทัพของเม็งเจ็ญเทียนขับไล่ลงมา บรรดาผู้บ่าเพ็ญตบนได้แต่โกรธเคืองแต่ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

กองทัพของเม็งเจ็ญเทียนได้ทำการปิดล้อมภูเขาเอาไว้ทั้งลูก ไม่อนุญาตให้ผู้ใดเข้าไปใกล้

การกระทำที่พาลถืออำนาจบาตรใหญ่เช่นนี้ของกองทัพเม็งเจ็ญเทียน ได้ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตบนจำนวนมากไม่พอใจ มีผู้บ่าเพ็ญตบนที่อดพิมพ์ำออกมาไม่ได้ "ทำเป็นพาล ที่นี้ไม่ใช่บ้านของเจ้าสักหน่อย ทุกคนย่อมจะมีสิทธิ์ อาศัยอะไรมาขับไล่ให้พวกเราต้องลงมา....."

ผู้บ่าเพ็ญตบนผู้นี้ยังพิมพ์ำไม่จบ ก็ถูกผู้อาวุโสปิดปากเอาไว้ กล่าวเสียงห่มต่ำว่า "เจ้าไม่ยอมมีชีวิตอยู่ริ! นี่มันราชันเขียนใน

อนาคตนะ การเป็นศัตรูกับเขาก็คือการรณหาที่ตาย ต่อให้เจ้า
อยากตาย แต่อย่าทำให้สำนักต้องเดือดร้อน! ”

เป็นเหมือนดั่งคำพูดของผู้อาวุโสผู้นี้ ทุกคนแม้โกรธเคืองแต่
ไม่กล้าพูดอะไรออกมา ภายในใจของทุกคนยอมเข้าใจเป็นอย่างดี
เมื่งเส้นเทียนต้องเป็นผู้ใช้เทียนทานในยุคนี้แน่ การปรากฏตัว
ออกมาแย่งชิงชะตาฟ้าของเขาต้องไม่มีผู้ใดต้านทานเขาได้ ไม่มี
ใครสามารถเป็นคู่ต่อสู้ของเขา

คนที่รู้จักกาลเทศะให้หลีกเลี่ยงเขาแต่โดยดี มิฉะนั้นละก็
จะต้องนำมาซึ่งถูกสังหารสักวันแน่นอน

ตอนที่ 1365 เจดีย์แปดเหลี่ยม

สถานที่อีกแห่งที่มีการพวยพุ่งประกายประหลาดออกมาจะอยู่กลางทะเลสาบใหญ่แห่งหนึ่งของผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้

ขณะที่ผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ปรากฏขึ้นมาจากทะเลกระดูก น้ำทะเลจากทะเลกระดูกได้ไหลย้อนกลับเข้าไป ทำให้ปรากฏเป็นแม่น้ำ ลำคลอง และทะเลสาบต่างๆ ที่อยู่ท่ามกลางผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้ขึ้นมา

ทะเลสาบที่มีประกายประหลาดพวยพุ่งขึ้นมา นั่นก็คือหนึ่งในทะเลสาบที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้

ทะเลสาบนี้มีขนาดใหญ่มาก เมื่อยืนอยู่ท่ามกลางทะเลสาบแล้วทอดสายตามองออกไป เห็นเป็นพื้นที่สุดลูกหูลูกตาเสมือนหนึ่งเป็นมหาสมุทรอย่างนั้น

เนื่องจากน้ำในทะเลสาบแห่งนี้เป็นน้ำที่ไหลย้อนกลับเข้ามาจากทะเลกระดูก ดังนั้น หากคิดจะเข้าไปในทะเลสาบแห่งนี้จะต้องอาศัยเรือกระดูก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เข้ามายังผืนแผ่นดินใหญ่ด้วยการล่องเรือกระดูกเข้ามารู้สึกว่าตัวเองโชคดีเสียแล้ว เพราะพวกเขาไม่มีเรือกระดูก เมื่อเทียบกับพวกที่สละเรือแล้วเดินเท้าขึ้นมา นับว่าโชคดีกว่ามากทีเดียว

ในเวลานี้ กลางทะเลสาบแห่งนี้แอดไปด้วยผู้คน มีเรือกระดุกจำนวนมากที่จอดลอยลำอยู่ตรงนี้ นอกจากเรือกระดุกที่จอดลอยลำอยู่แล้ว ยังมีเรือขนาดยักษ์ที่จอดอยู่ และไม่ได้มีเพียงหนึ่งหรือสองลำเท่านั้น

เรือขนาดยักษ์แต่ละลำเหล่านี้ต่อโดยอาศัยไม้ที่อิมคริมน่าสะพรึงกลัว กลิ่นอายที่ให้ความรู้สึกเย็นยะเยือกยิ่งถูกแผ่กระจายออกมาจากลำเรือ เหมือนหนึ่งเรือไม้เช่นนี้เป็นเรืออเวจีที่มีไว้สำหรับคนตาย ประหนึ่งว่ามันสามารถส่งวิญญาณผู้ตายสู่สุขคติอย่างนั้น

เรืออเวจีเช่นนี้สร้างขึ้นมาจากไม้กฤษณากระดุกผี ซึ่งไม้กฤษณากระดุกผีนี้จะมีคุณสมบัติพิเศษยิ่ง เป็นไม้อิมคริมน่าสะพรึงกลัวที่หาได้ยากและมีจำนวนเหลืออยู่น้อยมาก ตามตำนานเล่าว่า ไม้ประเภทนี้มีอยู่ที่ทะเลกระดุกเท่านั้น และมีจำนวนเหลืออยู่ไม่มาก

ลือกันว่า ท้าวทั้งแดนวิญญานสวรรค์มีเพียงสำนักแตรสังข์เท่านั้นที่มีไม้กฤษณากระดุกผีเช่นนี้อยู่ในครอบครอง ดังนั้น จึงมีเพียงสำนักแตรสังข์เท่านั้นที่สามารถสร้างเรืออเวจีเช่นนี้เพื่อเล่นบนทะเลกระดุกได้อย่างสะดวกสบาย

เล่ากันว่า ปฐมบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์เคยมาที่ทะเลกระดุก ด้วยโอกาสวาสนาไปได้ไม้กฤษณากระดุกผีมาจำนวนหนึ่งจากนั้นเป็นต้นมา จึงทำให้สำนักแตรสังข์กลายเป็นผู้สามารถสร้างเรืออเวจีขึ้นมาได้หนึ่งเดียวในแดนวิญญานสวรรค์

แน่นอน ยุคปัจจุบัน เรืออเวจีเช่นนี้ใช้แต่มีเพียงสำนักแตรสังข์เท่านั้นที่มีอยู่ในครอบครอง เป็นต้นว่าเรือของเม็งเงินเทียนที่ใช้อยู่ก็คือเรือที่สำนักแตรสังข์มอบให้

ในเวลานี้ กลางทะเลสาบปรากฏเป็นสิ่งก่อสร้างขนาดยักษ์ โพล่ขึ้นมา กลุ่มสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ดูไปแล้วคล้ายตั้งเป็นประรัมพิธี ขนาดยักษ์ โดยประรัมพิธีนี้มีขนาดที่สูงมาก อาศัยหินลาวาที่ไม่ทรานชื่อก่อขึ้นมาเป็นชั้นๆ

ด้านบนของประรัมพิธีที่ก่อขึ้นเป็นชั้นๆ ได้ก่อสร้างเป็นเจดีย์แปดเหลี่ยมที่สูงใหญ่มาก และเจดีย์แปดเหลี่ยมดังกล่าวก็สร้างด้วยหินลาวาที่ไม่ทรานชื่อก่อเช่นกัน ตัวเจดีย์แปดเหลี่ยมทั้งหลังแลดูเรียบง่ายและโบราณ

เจดีย์แปดเหลี่ยมทั้งหลังไม่ได้มีการประดับตกแต่งด้วยรูปแกะสลักหรือลายแกะสลักทั้งสิ้น โดยเจดีย์แปดเหลี่ยมทั้งหลังถูกสร้างขึ้นโดยหินลาวาโดยตรง ดูแล้วเป็นงานที่ค่อนข้างหยาบ ลักษณะของเจดีย์แปดเหลี่ยมเช่นนี้เหมือนสร้างขึ้นโดยชนรุ่นก่อนที่อยู่ในยุคโบราณยังไม่ทันได้วิวัฒนาการอย่างนั้น

ดูเหมือนว่า การที่พวกเขาสร้างเจดีย์แปดเหลี่ยมเช่นนี้ขึ้นมา นั้น จุดประสงค์เพียงต้องการความเรียบง่ายและใช้ประโยชน์ได้จริงเท่านั้น

ด้วยเจดีย์แปดเหลี่ยมลักษณะเช่นนี้แหละที่มันได้เปล่งประกายประหลาดออกมา โดยออกมาจากด้านในของเจดีย์แปดเหลี่ยม เหมือนว่าภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมจะได้ซ่อนสุดยอดของวิเศษในหล้าเอาไว้

ประกายประหลาดที่เปล่งออกมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมเมื่อตกถึงพื้นแล้วได้กลับกลายเป็นยันต์โบราณแต่ละใบ และยันต์แต่ละใบก็ได้กลายเป็นอาวุธแต่ละเล่ม

หลังจากที่ยันต์เหล่านี้ได้กลับกลายเป็นอาวุธแต่ละเล่มแล้ว อาวุธทุกเล่มก็จะสลักตัวอักขระโบราณเอาไว้ เมื่อตัวอักขระโบราณเหล่านี้ที่ถูกสลักเอาไว้บนอาวุธแต่ละเล่มแล้ว ดุจดั่งสามารถเพิ่มพลังที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรเอาไว้เช่นนั้น

หลังจากที่อาวุธแต่ละเล่มเหล่านี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว ทิวทัศน์ประหลาดกลับกลายเป็นเข็มงวดขึ้นมายิ่งนัก ทำให้ไม่สามารถก้าวล้ำเข้าไปแม้เพียงครึ่งก้าว

มองดูประกายประหลาดที่เปล่งออกมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้ว ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง ต่างต้องการขึ้นไปอยู่บนประหลาดนั้น เพื่อเข้าไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยมว่าจะสามารถได้รับโอกาสและวาสนาที่ยอดเยี่ยมอะไรได้บ้าง

แต่ทว่า ว่าเป็นไปแล้วก็แปลกดี ไม่ว่าใครก็ตาม หากเหยียบย่างเข้าไปในประหลาดเมื่อไหร่ ก็จะถูกอาวุธที่มีการวางเอาไว้รอบๆ จนเต็มไปหมดเข้าโจมตี

อาวุธแต่ละเล่มที่แปลงมาจากยันต์โบราณนั้นทรงพลังยิ่งนัก เสมือนหนึ่งพวกมันคืออาวุธเทพที่มีความโบราณ หากถูกพวกมันพุ่งเข้าโจมตีแล้ว ไม่ว่าใคร แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องตายอนาถอยู่ที่นั่น

เริ่มแรกปรากฏผู้บ่าเพ็ญตน จำนวนไม่น้อยที่รู้สึกใจเต้นตุ้มตามกับเจดีย์แปดเหลี่ยมนี้ ต่างทยอยแยงกันขึ้นไปยังประรัมพิธีนี้เพื่อต้องการเข้าไปยังด้านในของเจดีย์แปดเหลี่ยม

แต่ทว่า พวกเขาเพิ่งจะก้าวขึ้นไปบนประรัมพิธี ปรากฏเสียงดัง "อ้ากก อ้ากก อ้ากก" ผู้บ่าเพ็ญตนทั้งหมดที่บุกขึ้นไปยังประรัมพิธี ถูกสังหารทั้งหมดจากอาวุธแต่ละเล่มที่ลอยล่องอยู่ด้านบนของประรัมพิธี

แม้กระทั่งยอดฝีมือระดับปราชญ์ที่ขึ้นไปยังประรัมพิธีก็ไม่มี การยกเว้น ถูกสังหารโดยอาวุธที่ลอยล่องอยู่บนนั้น

"เปิด....." มีระดับอ่องเทพที่ไม่เชื่อว่าร้ายกาจถึงเพียงนี้ คำรามเสียงยาวออกมา พกพาเอาสุดยอดอาวุธเทพบุกขึ้นไปยังประรัมพิธี นับว่าอ่องเทพผู้นี้มีความแข็งแกร่งมาก หลังจากที่เขาก้าวขึ้นไปบนประรัมพิธีได้แล้ว มีที่ท่าเหมือนลุยฝ่าเข้าไปได้อย่างง่ายดาย

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม อ่องเทพผู้ นี้อาศัยสุดยอดอาวุธเทพสามารถต้านรับกับการเข้าโจมตีของอาวุธแต่ละเล่ม ทันใดนั้นได้บุกเข้าไปถึงด้านหน้าของเจดีย์แปดเหลี่ยม เรียกว่าเข้าใกล้เจดีย์แปดเหลี่ยมมากแล้ว

เห็นทีกำลังจะเข้าไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยมได้สำเร็จอยู่แล้ว "ปัง....." ทันใดนั้น บนท้องฟ้าปรากฏเจดีย์ขนาดเล็กที่สยบลงมา และเป็นเจดีย์แปดเหลี่ยมเหมือนกัน เพียงแต่เมื่อเทียบกับเจดีย์แปดเหลี่ยมที่อยู่บนประรัมพิธีแล้ว ขนาดของมันเล็กกว่ามาก ดูไปแล้วเหมือนเป็นเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดพกพาอย่างนั้น

ด้วยเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กนี้แหละที่สยบลงมา ทุกคนได้ยินเสียงร้อง "อ้ากก" อ่องเทพคนนี้พลันถูกเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กนี้สยบจนกลายเป็นเนือบด กลายเป็นน้ำเลือดตายอนาถอยู่ตรงนั้น

ครั้นผู้คนมองเห็นเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่สามารถสยบและสังหารระดับอ่องเทพคนหนึ่งเช่นนี้ ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับขนลุกขนพองขึ้นมา

ในเวลานี้ ไม่มีใครกล้าเสียงภัยขึ้นไปบนประรัมพีธีอีกต่อไป แม้แต่ระดับอ่องเทพยังต้องตายอนาถ คนอื่นๆ ที่คิดจะขึ้นไปบนประรัมพีธีก็ต้องชั่งน้ำหนักให้ดี ว่าตนเองนั้นมีความแข็งแกร่งมากกว่าอ่องเทพคนนั้นหรือไม่

ในที่สุด ปรากฎเงาสายหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้าประรัมพีธี หนึ่งคนกับหนึ่งกระบี่ ขณะที่เขายืนอยู่ด้านหน้าประรัมพีธีนั้นดูช่างโดดเด่นหรือเกิน และดิ่งดูดยายต้ายิ่งนัก

เทพสวรรค์เร่งสังฆธรรม....." หลายคนต้องร้องอุทานออกมา เมื่อเห็นชายหนุ่มที่มากับกระบี่หนึ่งเล่ม

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว ชื่อของเทพสวรรค์เร่งสังฆธรรมเรียกได้ว่าดังก้องอยู่ในหู ตัวเขาที่ก้าวขึ้นสู่ระดับสวรรค์วิถิแล้วนั้น มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากกว่าใครๆ เสียตาย การปรากฏตัวของเมิ่งเจิ้นเทียนได้ทำให้เขาต้องอับแสงไปไม่น้อยทีเดียว

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ในใจของผู้คนจำนวนมากแล้ว เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมยังคงเป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ยอดเยี่ยมมากที่สุดคนหนึ่ง

เวลานี้ หลังจากที่เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมปรากฏตัวที่ตรงนี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนล้องมองดูเงาหลังของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม

"แว้งค์....." เวลานี้ พลังลมปราณของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมถูกปลดปล่อยออกมา วินาทีที่พลังลมปราณของเขาถูกปลดปล่อยออกมานั้น เขาหาใช่เป็นชายหนุ่มที่รูปหล่อกระทั่งรู้สึกจะอ่อนเยาว์มากคนนั้นอีกต่อไป แต่เป็นเทพสวรรค์องค์หนึ่ง

"ตุ้ม....." พลังลมปราณทั้งหมดของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมได้รวมตัวกันกลายเป็นร่างเงาที่สูงใหญ่ร่างหนึ่ง ร่างเงาที่สูงใหญ่ยิ่งนักนี้เสมือนดังเป็นมนุษย์ร่างยักษ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม ทำหน้าที่คอยคุ้มกันให้กับเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม

ยามเมื่อพลังลมปราณทั้งหมดของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมได้จับตัวกลายเป็นร่างเงาที่สูงใหญ่เช่นนี้แล้ว ตัวของเขาเองก็ได้เปล่งกลิ่นอายที่คล้ายดังเป็นเทพสวรรค์ออกมา เหมือนว่าตัวเขานั้นลงมาจากสวรรค์ นำเอาปณิธานของสวรรค์ติดตัวมา หอบเอาอานุภาพของชะตาฟ้ามาด้วย นาที่นี้ เสมือนหนึ่งจักรวาลแห่งเก้าแดนล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม

ทันใดนั้น หลายคนรู้สึกว่เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมเป็นผู้กำชะตาชีวิตเอาไว้ เป็นหรือตายล้วนแล้วแต่อยู่ในความคิดแวบเดียวของเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมเท่านั้น

แม้แต่ระดับปราชญ์ยังคงรู้สึกสั่นเทาอยู่ในใจ เมื่อต้องมาอยู่ตรงหน้าร่างเงาที่สูงใหญ่เช่นนี้ เมื่อต้องเปรียบเทียบกับเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมแล้ว ดูพวกเขาช่างเล็กจิ๋วเหลือเกิน

“แซ็งค์.....” กระบี่เคลื่อนเก้าชั้นฟ้า หนึ่งกระบี่สะท้อนฟ้าดิน ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพสวรรค์เรืองสัจธรรมได้ลงมือแล้ว อาศัยหนึ่งกระบี่บุกทะลวงเข้าไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สลับซับซ้อน ไม่มีท่วงท่ากระบี่ที่ลึกล้ำพิสดาร

กระบวนท่านี้คือปณิธานของเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม เป็นปณิธานที่บุกทะลวงเข้าไป กระบวนท่านี้เรียกได้ว่ามีพลังทำลายที่พินาศย่อยยับอย่างง่ายดาย มีความโหดเหี้ยมมาก และร้ายกาจมาก เป็นท่าที่ของหนึ่งกระบี่สังหารเทพอย่างนั้น

“ปัง ปัง ปัง.....” ภายใต้อาวุธที่ล่องลอยอยู่บนประรั่มพิธีแต่ละเล่มไม่สามารถต้านทานการย่างก้าวของเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม ภายใต้อาวุธหนึ่งกระบี่ของเทพสวรรค์เรืองสัจธรรม อาวุธแต่ละเล่มถูกฟันจนหักกสองท่อน

อาศัยหนึ่งกระบี่เช่นนี้แหละ หนึ่งกระบี่ราวีพันอาวุธ หนึ่งกระบี่ทุกสิ่งล้วนมีผลลัพธ์เดียวกัน ทำให้เทพสวรรค์เรืองสัจธรรม สามารถบุกทะลวงเข้าไปโดยไม่มีสิ่งใดสามารถขวางเขาเอาไว้ได้ ด้วยลักษณะที่ทำตามอำเภอใจ และด้วยท่าที่ที่ปราศจากผู้ต่อกร

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่หวั่นไหวจนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อเห็นเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมอาศัยหนึ่งกระบี่บุกทะลวงเข้าไป ไม่มีสิ่งใดสามารถกั้นขวางเขาได้ อาวุธต่างๆ

ล้วนแล้วแต่ถูกเขาทำลายทั้งหมด ไม่ว่าจะปฐมบรรพบุรุษของ
สำนักเตรสังข์ หรือจักรพรรดิของสำนักที่มาจากเผ่าพฤษกา ล้วน
แล้วแต่รู้สึกหวั่นไหวยิ่งในใจ

มาวันนี้นับว่าทุกคนได้รู้จักกำลังความสามารถของเทพสวรรค์
เร่งสังฆธรรมแล้ว ระดับอ่องเทพก่อนหน้านั้น ทำได้แค่ต้านรับกับ
อาวุธแต่ละเล่มที่เข้ามาโจมตีเท่านั้น แต่ไม่สามารถทำลายอาวุธ
เหล่านั้นได้เลย

แต่แล้ว ภายใต้หนึ่งกระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสังฆธรรมในเวลานี้
กลับสามารถฟันอาวุธแต่ละเล่มจนขาดเป็นสองท่อน ด้วยท่าทีที่
ปราศจากผู้ต่อกร เช่นนี้ ทำให้ยอดฝีมือจำนวนเท่าไรต้องเหงื่อตก
ทำให้दारु่กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนเท่าไรต้องสลดจนหน้าถอดสี

มิน่าเล่า ก่อนที่เม็งเจิ้นเทียนจะปรากฏตัวออกมา จึงมีคนกล่าว
ว่าเทพสวรรค์เร่งสังฆธรรมคือผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด
คำพูดเช่นนี้หาใช่เป็นการโอ้อวดยกยอ เป็นความจริงที่เทพ
สวรรค์เร่งสังฆธรรมมีความสามารถเช่นนี้อยู่จริง

เพียงแค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เทพสวรรค์เร่งสังฆธรรม ก็บุก
ไปถึงด้านหน้าของเจดีย์แปดเหลี่ยมแล้ว "ตูม....." ไม่ได้ยู่เหนือ
ความคาดคิด ในเสี้ยววินาทีนี้เองปรากฏเจดีย์แปดเหลี่ยมลงมา
จากท้องฟ้า

เจดีย์แปดเหลี่ยมนี้ก็คือเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กเจดีย์
เดียวกันกับที่สยบจนอ่องเทพผู้นั้นต้องตายนั่นเอง

"แข่งค์....." ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรลงมือได้เร็วมาก หนึ่งกระบี่ที่สวนขึ้นไปอาศัยท่วงท่าที่แข็งแกร่งและพาลยิ่งโถมตีต่อเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่สยบลงมา

"ปัง....." สะเก็ดไฟกระจายไปทั่ว ฉับพลันนั่นเอง หนึ่งกระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรลงมาถึงกับต้านรับกับเจดีย์แปดเหลี่ยมที่สยบลงมาเอาไว้ได้

หลายคนรู้สึกสะท้อนหัวน้ไขว เมื่อเห็นกระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรลง ยันกับเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กเอาไว้ได้ ซึ่งแตกต่างจากระดับอ่องเทพคนก่อนหน้านี้ที่ไม่มีโอกาสต่อสู้ขัดขืนด้วยซ้ำ ถูกสยบจนตัวตายไปในทันที

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก เวลานี้ เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรลงยืนอยู่ตรงนั้น ร่างเงาของเขาแสดงให้เห็นถึงความสูงใหญ่และปราศจากผู้ต่อกรอะไรอย่างนั้น!

"ตั้ง ตั้ง ตั้ง....." กระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรลงในเวลานี้ ค้ำรามเสียงดังก้องไม่หยุด ภายใต้การสยบของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก กระบี่ของเขาถูกพลังสยบลงมาจนงอ และงอมากขึ้นๆ เกรงว่าหากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆสักก็ กระบี่อาจจะหักก็เป็นได้

ตอนที่ 1366 เม็งเจิ้นเทียนบรรลุสังกรรม

"ตุ้ม....." บังเกิดเสียงดังสนั่น ขณะที่กระปี่ของเทพสวรรค์ เร่งสังกรรมถูกกดทับจนงอมากขึ้นๆ นั้น ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตามร่างเงาขนาดยักษ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังเทพสวรรค์เร่งสังกรรม พลันเข้าร่วมร่างเป็นร่างเดียวกันกับเทพสวรรค์เร่งสังกรรม ในทันที

ทันใดที่มีการรวมเป็นร่างเดียวกันนั้น ลมปราณของเทพสวรรค์เร่งสังกรรมพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ดังมีการลอกคราบอย่างนั้น เวลานี้ ร่างของเทพสวรรค์เร่งสังกรรมเปี่ยมด้วยความเป็นเทพ คล้ายดังนาทีนี้เทพสวรรค์เร่งสังกรรม ก็คือเทพสวรรค์องค์หนึ่งอย่างแท้จริง สุดยอดผลงานของเขาได้รับการอนุมัติจากสวรรค์อย่างนั้น

"ตึง" เสียงกระปี่คำราม เวลานี้ กระปี่ของเทพสวรรค์เร่งสังกรรมกลับกลายเป็นสีแดงดั่งโลหิต ประหนึ่งว่า นาทีนี้ลมปราณทั้งหมดของเทพสวรรค์เร่งสังกรรมล้วนแล้วแต่ถูกฉีดเข้าไปในกระปี่เล่มนั้น กายเป็นกระปี่โลหิตที่สามารถเปิดฟ้าเบิกโลกได้อย่างนั้น

กระปี่เล่มยาวที่มีสีแดงดั่งโลหิตทั้งเล่มพลันเหมือนมีชีวิตขึ้นมา เสมือนหนึ่งเปี่ยมไปด้วยความมีชีวิต มีเลือดมีเนื้อเฉกเช่นเดียวกันกับเทพสวรรค์เร่งสังกรรม ท่ามกลางเสียงคำรามของกระปี่ กระปี่ที่แต่เดิมถูกกดทับจนงอพลันยืดตั้งตรงขึ้นมาได้ สามารถต้านทานการสยบลงมาของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กนั้นเอาไว้ได้

ในเวลานี้ ทุกคนมีความรู้สึกว่่าที่มองเห็นอยู่ตรงหน้าไม่ใช่เทพสวรรค์เพียงองค์เดียว แต่เป็นเทพสวรรค์ถึงสององค์ จิตวิญญาณความเป็นเทพที่ที่เปล่งออกมาจากกระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมทำให้ผู้คนรู้สึกหวั่นเกรง

“ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ ยกเว้นเมิ่งเจิ้นเทียนที่เป็นประเภทผิดยุคแล้ว ยังมีใครสามารถต่อกรกับเขาได้” มีผู้กล่าวคำนี้ออกมาด้วยสีหน้าที่ประทับใจยิ่ง เมื่อเห็นท่วงท่าลักษณะเช่นนี้ของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรม

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง.....” เวลาี้ กระบี่ยาวของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมที่ตั้งตรงชี้ขึ้นฟ้า ต้านกับพลังสยบของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก ก้าวเดินเข้าหาเจดีย์แปดเหลี่ยมที่ละก้าวๆ

แต่ทว่า จากการทำเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมยิ่งเดินเข้าไปใกล้เจดีย์แปดเหลี่ยมมากเท่าไร พลังที่สยบลงมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กก็จะเพิ่มความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

แม้จะกล่าวว่า จิตวิญญาณความเป็นเทพจากกระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมจะออบอวล และเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กไม่สามารถทำให้กระบี่ของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรม งอได้ แต่ทว่า ตัวของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมเองกลับยากที่จะรองรับกับพลังที่แข็งแกร่งทรงพลังที่สยบลงมาได้

ภายใต้การสยบที่แข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกรของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็ก ร่างกายของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมยากที่จะรองรับพลังเช่นนั้นได้ ถึงกับต้องตัวงอ แม้ว่าพลังลมปราณของเทพสวรรค์เร่งสี่จรรรมจะส่งเสียงดังตุ้มตามออกมา เหมือนหนึ่งมังกร

แท้จริงที่บินร่อนอยู่บนท้องฟ้า ร่างกายของเทพสวรรค์เร่งสัจธรรม ได้ยึดตัวตรงขึ้นมากครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ว่า แม้เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมจะแข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม ยังคงยากจะรองรับกับการสยบของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กได้ ร่างกายของเขาที่มีการยึดตั้งตรงขึ้นมากก็ต้องย่อตัวลงครั้งแล้วครั้งเล่า

จากการที่เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าใกล้ เจดีย์แปดเหลี่ยมมากขึ้นๆ แต่ทว่า นาทีนี้เขาก็ยากที่จะรองรับพลัง การสยบของเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กได้อีกต่อไป

สุดท้าย เสียงดัง “แข็งค์” เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมคำรามเสียงดัง ออกมา พลังลมปราณดั่งมังกรแท้จริง จิตวิญญาณเทพของกระบี่ พลังส่งประกายเจิดจ้ายิ่งออกมา เสมือนคงอยู่เป็นนิรันดร์ หนึ่ง กระบี่ที่ฝืนลิขิตสวรรค์ฟาดฟันออกไป ได้ยินเสียงดัง “ตึง” เทพ สวรรค์เร่งสัจธรรมอาศัยจังหวะโจมตีนี้สกัดพลังสยบของเจดีย์แปด เหลี่ยมขนาดเล็กเอาไว้

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมอาศัยสุดยอด ความเร็วไร้ผู้เทียบเทียมฉากหลบออกมาทันที พลังถอนตัวไปยืน อยู่บริเวณริมเส้นขอบของประรั่มพิธิ

“แว้งค์” จากการที่เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมได้ล่าถอยออกไป จากประรั่มพิธิ เจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กได้สลายหายไป ขณะที่ เหนือประรั่มพิธิขึ้นไปยังคงปรากฏเป็นอาวูธแต่ละเล่มที่ลอยล่องอยู่ เหนือประรั่มพิธิซึ่งเกิดจากประกายประหลาดที่ตกลงมาอีกครั้ง

เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมองดูเจดีย์แปดเหลี่ยมที่อยู่ตรงหน้า แล้วก็ต้องนั่งเงิบขึ้นมา ประรั้มพิธีแห่งนี้ถูกปกปักรักษาคุ้มครองด้วยพลังที่แข็งแกร่งและดึกดำบรรพ์ยิ่ง สำหรับเจดีย์แปดเหลี่ยมนั้นยังมีพลังที่แข็งแกร่งมากกว่า เหมือนว่ามันคือจวนที่ประทับของบรรดาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าผู้ใดก็ตามหากเข้าไปใกล้ก็ต้องถูกสยบ ไม่สามารถเข้าไปภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมได้อยู่แล้ว

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างอยู่ในอาการนั่งเงิบ เมื่อเห็นวาทะทั้งเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมยังคงต้องล้มเหลว ไม่มีผู้ใดไปหัวเราะเยาะต่อเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมในเรื่องนี้

ที่ตรงนี้ แม้กระทั่งระดับอ่องเทพยังถูกสังหาร การที่เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมสามารถกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย ย่อมเพียงพอที่จะบ่งบอกว่าเขามีความเชี่ยวชาญอดมาก ต่อให้เปลี่ยนเป็นระดับจักรพรรดิเทพผู้อื่น ก็คงไม่ดีไปกว่าเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมอะไรนัก

เวลานี้ กระทั่งเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมยังไม่สามารถเข้าไปได้ ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่รู้สึกสิ้นหวัง ทุกคนรู้ว่า ภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมนี้จะต้องมีสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์อยู่อย่างแน่นอน เกรงว่า ต่อให้ภายในเจดีย์แปดเหลี่ยมไม่ได้มีสิ่งที่ฝืนลิขิตสวรรค์อยู่ ก็ต้องเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับบรรลุลัทธิสุดยอดมากแห่งหนึ่ง

แต่ แม้สถานที่วิเศษอยู่ตรงหน้านี้เอง แล้วมันจะมีประโยชน์ตรงไหน เมื่อทุกคนไม่สามารถเข้าไปได้?

เวลานี้ แม้แต่เทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมยังเข้าไปไม่ได้ คนอื่นๆ ยิ่งไม่ต้องไปหวังอีกเลย ต่อให้จักรพรรดิเทพมากก็ไม่เห็นจะแข็งแกร่งมากไปกว่าเทพสวรรค์เร่งสั่งจรรคมได้

"ตุ้ม....." ปรากฏเสียงดังสนั่นขึ้นมา ท่ามกลางเสียงดังสนั่น ตูมตามนี้ ผืนแผ่นดินใหญ่นี้ถึงกับสั่นไหวโคลงเคลงทีหนึ่ง ขณะที่ผู้คนจำนวนมากที่อยู่บริเวณทะเลสาบแห่งนี้ล้วนแล้วแต่หมดสิ้นหนทางที่จะทำอะไรได้แล้วนั้น ทันใดนั้น ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนผืนแผ่นดินใหญ่นี้ได้ปรากฏเสียงดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมา จากนั้นเห็นเป็นประกายเขียนที่พุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า

"นั่นมันเป็นสถานที่ตั้งที่พวยพุ่งประกายประหลาดนี้" มีผู้ที่ร้องเสียงดังออกมา เมื่อได้ยินเสียงดังสนั่นและเห็นประกายเขียนที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

เสียงดังสนั่นที่ดังขึ้นมา และมีประกายเขียนรุนแรงที่พุ่งขึ้นมา จากเขาภูคนั้นที่ถูกเม็งเจ็ญเทียนยึดครองเอาไว้แต่เพียงผู้เดียวเวลานี้ บริเวณกึ่งกลางเขาได้พวยพุ่งประกายเขียนที่ไร้สิ้นสุดออกมา ท่ามกลางประกายเขียนนี้เหมือนดังได้เปิดประตูออกมาบานหนึ่ง เป็นประตูที่คล้ายแกนเขียนอย่างนั้น

"อ้าว....." ลังหะที่ประกายเขียนปรากฏเป็นประตูบานหนึ่งที่เปิดออกมานั้น ทันใดนั้นได้ยินเสียงหงส์ร้องขึ้น จากนั้นปรากฏหงส์ตัวหนึ่งบินออกมาจากประตูบานนั้น

จากนั้น "กรรรรร....." เสียงมังกรคำรามดังขึ้น และปรากฏมังกรแท้จริงพรวดออกมาจากประตูบานนั้น

"โโฮกกก....." เสียงร้องคำรามของเสือดังขึ้น พร้อมกับเสือดาวกระโจนออกมาจากประตู

.....

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ปรากฎเป็นสัตว์เทพจัตุลลักษณ์ที่วิ่งพรวดออกมาจากประตู ประกอบด้วยมังกรแท้จริง หงส์ เสือขาว และเต้านิล เข้าประจํารอบๆ ภูเขาแห่งนี้เพื่อทำหน้าที่อารักขา ทำให้ทั่วทั้งเขาลูกนี้ปรากฏเป็นประกายทอประกายที่แสงตา จิตวิญญาณเทพที่ตกลงบอบอวลมิอาจหาย เสมือนหนึ่งภูเขาลูกนี้ได้กลับกลายเป็นภูเขาเทพที่มีสถานะสูงสุดอย่างนั้น

“นี่คือสัตว์เทพที่อยู่ในตำนานกระมัง?” ครั้นเหล่าผู้คนทั้งหมดที่มองเห็นภาพของมังกร หงส์ เสือขาว และเต้านิลออกมาอารักขายอดเขาแห่งนี้แล้ว ต้องรู้สึกหัวน้ําไหลขึ้นมา

ยามที่สัตว์เทพจัตุลลักษณ์แฝกสินอายุออกมา ทำให้ผู้คนทั้งหมดรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก แม้กระทั่งระตืดบจักรพรรดเทพยังคงต้องรู้สึกสะท้อนภายในใจ เนื่องจากพลัง

ของสัตว์เทพจัตุลลักษณ์สร้างความหวาดกลัวแก่ผู้คนมากมายเหลือเกิน

“นี่ไม่ใช่สัตว์เทพที่แท้จริง เป็นเพียงเงาที่ตกกระทบเท่านั้น” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งมองเห็นร่องรอยบางอย่าง กล่าวออกมาช้าๆ

คำพูดนี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องสะท้อนภายในใจ ล่าพังแค่เงาตกกระทบของสัตว์เทพจัตุลลักษณ์ก็น่ากลัวถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าหากเป็นสัตว์เทพจัตุลลักษณ์ตัวเป็นๆ จริงปรากฏต่อหน้าต่อตาละก็ คงสยบผู้คนทั้งหมดได้โดยตรงแล้ว

“ตึง ตึง ตึง.....” ในเวลานี้เอง ภายในประตูบานนั้นปรากฏเสียงดนตรีเซียนแว่วออกมา มีจังหวะจะโคนยิ่งนัก แต่ด้านนอก

สามารถได้ยินเพียงเสียง “ตึง ตึง ตึง” เท่านั้น ส่วนเสียงอื่นๆ ไม่สามารถได้ยินทั้งสิ้น

แม้จะเพียงเท่านี้ก็ตาม เสียงดนตรีที่มีจังหวะจะโคนเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะให้ผู้คนที่เหมือนได้ยินได้ฟังการเทศนาธรรมจากเซียนในทันใดอย่างนั้น เหมือนหนึ่งว่าด้านในประตูบานนี้มีเซียนกำลังถ่ายทอดคัมภีร์เซียนดังออกมา

“เมิ่งเจิ้นเทียนกำลังบรรลุสัจธรรม ดูเหมือนเขาจะบรรลุได้แล้ว” มิดาวรุ่งที่ได้ยินเสียงดัง ตึง ตึงเป็นจังหวะ จึงเข้าใจได้ทันทีว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด

“หรือเขาบรรลุสัจธรรมแห่งราชันเซียนได้แล้วหรือ?” บางคนถึงกับพึมพำออกมาด้วยความตะลึง

รุ่นอาวุโสสายหัว กล่าวว่ “ไม่ใช่ สัจธรรมที่เมิ่งเจิ้นเทียนคิดค้นขึ้นมาั้นสามารถสืบทอดชะตาฟ้ามานานแล้ว ในยุคก่อนหน้าเขาก็ได้รับการยอมรับจากชะตาฟ้ามาแล้ว เวลานี้เขาเพียงทำให้สัจธรรมของตนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง เพื่อก้าวออกไปก้าวสุดท้าย กลายเป็นราชันเซียนที่แท้จริง”

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม.....” พลันที่คนผู้นี้กล่าวขาดคำ เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น ห้องฟ้าที่สดใสพลันเกิดฟ้าแลบฟ้าผ่าขึ้นมาอย่างรุนแรง สายฟ้าแต่ละสายที่มีขนาดใหญ่เหมือนงูที่สายตัวไปมา การสายแต่ละครั้งได้ฟาดจนห้องฟ้าแตกละเอียด

สายฟ้าขนาดเขื่องจำนวนนับไม่ถ้วนที่ส่งประกายแปลบๆ บนห้องฟ้า ทำให้บังเกิดเป็นพลังสายหนึ่งทีอบอวลอย่างฉับพลันสยบ

เหล่าชั้นฟ้าเอาไว้ ทำให้ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ล้วนได้รับผลกระทบจากพลังสายนี้

"ปัง....." ขณะที่ฟ้าแลบแปล็บๆ ทิวห้องฟ้าอยู่นั้น ได้บังเกิดเสียงดังขึ้นอย่างกะทันหัน ทันใดนั้น เสมือนหนึ่งมีมือขนาดยักษ์ที่หุบจนห้องฟ้าแตกละเอียด ทำให้สายฟ้าที่มีขนาดเขื่องสุดเปรียบเปรยนั้นต้องแหลกละเอียดไปในทันที

นาทีนี่เหมือนว่ามีมือขนาดยักษ์ได้รวบเอาฟ้าดินเข้าไปอยู่ในมือ สรรพชีวิตนับล้านล้านของฟ้าดินล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของมัน

นาทีนี่ทุกคนล้วนแล้วแต่มีความรู้สึกส่วนตัวเองนั้นช่างมีขนาดเล็กล็วเหลือเกิน แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพธรรมดา ยังต้องรู้สึกส่วนตัวเองนั้นดั่งมดปลวกตัวหนึ่ง พร้อมถูกใครเขาบดขยี้จนแหลกกลายเป็น

นาทีนี่ ห้องฟ้าดูเจิดจรัสยิ่ง เหมือนว่าพลังจากเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินล้วนแล้วแต่มารวมตัวกันอยู่ ณ ห้องฟ้าที่อยู่ด้านบนของเขาลูกนี้ ยามเมื่อพลังทั้งหมดมารวมตัวกันนั้น ให้ความรู้สึกผู้คนถึงการบงการจักรวาล บังคับบัญชาหมีนแดนอย่างนั้น

ภาพเช่นนี้ ทำให้สรรพชีวิตทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์ต่างตกตะลึง ภายใต้พลังเช่นนี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนแล้วแต่มีอารมณ์พลุ่งพล่านอยากจะทำลงกราบอย่างนั้น

ดูเหมือนพลังสายนี้จะแทนปณิธานของสวรรค์อย่างนั้น มีฐานะสูงส่ง เหมือนว่าเป็นสัญลักษณ์ราชันเซียนใหม่เอี่ยมอ่องกำลังจะถือกำเนิดขึ้นอย่างนั้น

พลังสายนี้ได้ปลุกทุกคนให้ตื่น แม้แต่พวกที่อยู่ในฐานะสูงส่งและกำลังหลับใหลอยู่ก็พลันลืมตาขึ้นมาในทันที บรรดาเหล่าประหลาดที่อยู่ในยุคดึกดำบรรพ์ก็ได้ตื่นขึ้นโดยพลันเช่นกัน

“ดูท่าเม็งเจินเทียนอยู่ห่างจากความเป็นราชันเซียนใกล้เข้าไปทุกทีแล้ว เมื่อไหร่ที่ชะตาฟ้ารวมตัวกัน จะมีใครบ้างที่จะขวางอานุภาพราชันเซียนของเขาได้กันเล่า?” แม้แต่พวกเหล่าประหลาดที่ตื่นจากการหลับใหลแล้ว และเอ๋ยขึ้นมาซ้ำๆ

บรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่ในทะเลกระดูกล้วนแล้วแต่รับรู้ได้ถึงพลังที่บงการจักรวาลสายนี้ได้ และรู้สึกตะลึง กระทั่งมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ก้มกราบกับพื้น ไม่อวดรองรับกับพลังที่สยบลงมาเช่นนี้

“จะได้เป็นราชันเซียนแล้วรึ?” ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนที่แข็งแกร่งมากไปกว่านี้ยังคงต้องมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป กล่าวด้วยความตะลึงเมื่อได้เห็นพลังที่จับตัวกันอยู่กึ่งกลางเขานั้น

“เกรงว่าคงไม่นานแล้วละ เมื่อชะตาฟ้ารวมตัวกันเมื่อไหร่ เม็งเจินเทียนต้องได้เป็นราชันเซียนแน่นอน” ผู้ที่เคยอยู่ในยุคเดียวกันมากับเม็งเจินเทียนถึงกับหอดถอนใจออกมา

ณ บริเวณประรำพิธีที่ทะเลสาบ เทพสวรรค์เร่งสำจรกรรมที่เป็น
สุดยอดदारุงเช่นนี้ เมื่อมองเห็นพลังที่รวมตัวกันบนยอดเขาแล้วก็
มีท่าทีที่หนักแน่นจริงจัง เขาล้อมองภูเขาแห่งนั้นอย่างเย็นชา

ผู้ที่ก้าวมาถึงระดับเช่นเขาย่อมจะเข้าใจถึงปรากฏการณ์
ประหลาดนั้นหมายถึงสิ่งใด ขณะเดียวกัน เทพสวรรค์เร่งสำจรกรรมก็
เข้าใจว่าตนเองนั้นมีช่วงห่างกับเมิ่งเจี้ยนเทียนเท่าไร

“เมื่อชะตาฟ้ารวมตัวกันเมื่อไร อาจารย์ของข้าต้องได้เป็น
ราชันเซียน!” เจาก้าวเจี้ยนที่นั่งอยู่บนเรือไม้กฤษณากระดุกผี
ท่ามกลางทะเลสาบแห่งนี้หัวเราะอย่างตระหง แสดงออกถึงความปิติ
ล้นออกมาทางใบหน้า

ขณะที่ประรำพิธีนี้ปรากฏออกมา เจาก้าวเจี้ยนก็ได้นั่งเรือไม้
กฤษณากระดุกผีรุดมายังทะเลสาบแห่งนี้ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว
พลันรู้สึกหึงผยองขึ้นมาทันที

“ขอแสดงความยินดีกับพี่เจาด้วย อีกไม่กี่วัน เมื่อชะตาฟ้า
รวมตัว ผู้อาวุโสเมิ่งต้องได้เป็นราชันเซียนแน่นอน” บรรดาบรรพ
บุรุษจำนวนมากของสำนักแตรสังข์ที่เดินทางมาด้วยกัน ต่างทยอย
กันแสดงความยินดีกับเจาก้าวเจี้ยน

หลายคน que เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกอิจฉายัง เวลานั้นรู้ว่ามีผู้คน
จำนวนมากน้อยเท่าไรที่ต้องการเกาะขาเจาก้าวเจี้ยนเอาไว้

ตอนที่ 1367 จักรพรรดิ

เรือกระดุกแล่นอยู่กลางอากาศของผืนแผ่นดินใหญ่ ระหว่างทางที่แล่นไปนั้น พวกของหลิวหยูเยียนก็มองเห็นพลังที่บงการจักรวาลเช่นกัน เกรงว่าภายใต้พลังเช่นนี้ แม้แต่พวกคุณหยางลือก็ ต้องสะท้อน เพราะพลังสายนี้แข็งแกร่งมากเหลือเกิน

“เมิ่งเจิ้นเทียนจะกลายเป็นราชันเซียนแล้วอย่างนั้นรี? ” สีหน้าของจ้าวเจียนซื่อดูไม่ดีนักเมื่อเห็นภาพเช่นนี้แล้ว

คุณหยางลือทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เกรงว่าแม้ไม่ใช่ราชันเซียนก็คงไม่ห่างสักเท่าไรแล้ว ยามที่ชะตาฟ้ารวมตัวกัน เขาคงจะเป็นคนที่อยู่ห่างจากความเป็นราชันเซียนไกลที่สุดของเก้าแดน ถ้าหากในเก้าแดนไม่มีผู้ใดที่อยู่ในระดับเดียวกันและแย่งชิงชะตาฟ้ากับเขาละก็ เป็นความจริงที่เขามีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุด!”

“วางใจเถอะ เมิ่งเจิ้นเทียนเป็นราชันเซียนไม่ได้ หากจะมีราชันเซียนจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคุณชายของเรา” หลิวหยูเยียนที่พยุงตัวหลิวชียเอ่อยู่กล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

หลิวชียเอ่ที่อาการบาดเจ็บยังคงไม่หายดีเป็นปกติเมื่อได้ยินคำพูดของหลิวหยูเยียนแล้ว อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ กล่าวว่า “นั่งหนูคนนี้ก็กลับจะมั่นใจในตัวข้า”

“มันแน่นอยู่แล้ว” หลิวหยูเยียนนางที่มีใบหน้างดงามที่ยิ้มได้สวยงามและดึงดูดใจคนเหลือเกิน กล่าวว่า “เมื่อเผชิญหน้ากับพลังที่บงการจักรวาลเช่นนี้ คุณชายไม่ได้เลิกแม้แต่หนึ่งตา มองดูอย่างเอ้อระเหย แสดงว่าคุณชายไม่ได้มองเม็งเจิ้นเทียนอยู่ในสายตา”

คำพูดของหลิวหยูเยียนเพียงทำให้หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ราชันเซียนยุคนี้มีเพียงข้าหลี่ชีย่เท่านั้น คนอื่นๆ ก็แค่โคจรกระตุกบนเส้นทางที่มุ่งสู่ราชันเซียนของข้าเท่านั้น”

ท่าทีของหลี่ชีย่ขณะที่กล่าวคำๆ นี้ออกมาสงบเงียบมาก พูดออกมาโดยอาศัยน้ำเสียงที่เรียบง่ายที่สุด แต่ด้วยน้ำเสียงที่เรียบง่ายที่สุด กลับเป็นคำพูดที่รุนแรงที่สุด

จากคำพูดที่เรียบง่ายของเขา เหมือนว่าตำแหน่งราชันเซียนได้มาอยู่ตรงหน้าของเขาแล้วเขาก็คือราชันเซียนอย่างนั้น ด้วยน้ำเสียงที่เรียบง่ายของเขา แต่ได้พูดเรื่องที่จริงแท้แน่นอนออกมา

คำพูดที่เรียบง่ายของหลี่ชีย่ แต่กลับทำให้ในใจของพวกคุณหยางฉือต้องหวั่นไหว ด้วยน้ำเสียงที่เรียบง่ายที่สุด แต่เป็นคำพูดที่พาลและรุนแรงมากที่สุด แสดงถึงหลี่ชีย่มีความมั่นใจสุดๆ

การต้องเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้อย่างเม็งเจิ้นเทียน จะมีสักกี่คนที่มองอย่างเฉยเมย มีเพียงหลี่ชีย่คนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยเก็บมาใส่ใจเลย! ด้วยความเชื่อมั่นเช่นนี้ ทำให้ผู้คนสุดจะจินตนาการได้

คนเช่นนี้หากไม่ใช่คนเสียสติก็คือคนที่มีความมั่นใจอย่างเด็ดขาด แต่ทว่า คุณหยางฉือรู้ว่าหลี่ชีย่ไม่ใช่คนเสียสติอย่างแน่นอน!

บริเวณด้านหน้าประรัมพีธีกกลางทะเลสาบ หลายคนได้สติกลับมาอีกครั้งหลังจากเวลาผ่านไปนานมาก

สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่วิเศษเหมาะแก่การบรรลุสังขารธรรม" ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสพลันเข้าใจในทันที และเอ่ยขึ้นมาซ้ำๆ

ในผืนแผ่นดินใหญ่แห่งนี้มีเพียงสถานที่เพียงสองแห่งที่มีประกายประหลาดพวยพุ่งขึ้นมาเท่านั้น เม็งเจิ้นเทียนได้ยึดครองไปแล้วแห่งหนึ่งคนเดียว ยามที่เขาบรรลุหลักสังขารธรรมที่นั่น ถึงกับปรากฏเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้ขึ้นมา ทำให้เขาเข้าใกล้ราชันเซียนมากขึ้นกว่าเดิม

เวลานี้ ตรงหน้าของทุกคนยังคงมีสถานที่เช่นนั้นอยู่อีกหนึ่งแห่ง แล้วจะไม่ให้ผู้คนรู้สึกใจเต้นตุ้มตามได้อย่างไร นาทีนี่ ทุกคนต่างรับรู้ได้ว่า ถ้าหากสามารถเข้าไปบรรลุสังขารธรรมยังเจดีย์แปดเหลี่ยม ต่อให้ไม่สามารถเหมือนดังเช่นเม็งเจิ้นเทียนอย่างนั้น แต่ก็ต้องได้รับประโยชน์ไม่น้อยไปชั่วชีวิต

แต่ทว่า ปัญหาในเวลานี้ ก็คือ ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้ แม้แต่ผู้ดำรงอยู่ในฐานะแข็งแรงแรงถึงเพียงนี้เช่นเทพสวรรค์เร่งสังขารธรรมยังเข้าไปไม่ได้เลย

ขณะที่ทุกคนกำลังหมดสิ้นหนทางไม่สามารถทำอะไรได้ เวลานี้จะว่าบังเอิญก็ใช่ ประกายประหลาดที่พวยพุ่งลงมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยมนั้น แต่เดิมเมื่อตกลงมาประกายนั้นก็กลับกลายเป็นอาวุธแต่ละเล่ม

แต่ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร ทันใดนั้น ประกายสายหนึ่งที่ตกลงมากลับกลายเป็นเรื่อน้อยลำหนึ่งที่ส่งประกายวาววับ

หลังจากที่เรื่อน้อยวาววับลำนี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว ผู้บำเพ็ญตนคนหนึ่งที่อยู่ใกล้กับมันมากที่สุดเกิดอยากรู้ขึ้นมา จึงกระโดดลงไปอยู่ในเรื่อน้อยลำนั้น ท่วมกลางสายตาของผู้คนเป็นจำนวนมาก เรื่อน้อยลำนี้กลับแล่นตรงไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยม

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เรื่อน้อยลำนี้กลับลอยไปถึงด้านหน้าของเจดีย์แปดเหลี่ยม พลันทำให้ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้รู้สึกดีใจยิ่งนัก ร้องด้วยเสียงอันดังออกมาว่า "ข้าเข้าไปแล้วนะ....." พลันที่กล่าวขาดคำได้กระโดดขึ้นจากเรื่อน้อยลำนี้อย่างสิงโสด วิ่งเข้าหาเจดีย์แปดเหลี่ยมทันที

"ปัง....." แต่แล้ว ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนผู้นี้กำลังดีใจเกินเหตุ ยังไม่ทันได้เข้าไปยังเจดีย์แปดเหลี่ยม บนท้องฟ้าพลันปรากฏเจดีย์แปดเหลี่ยมขนาดเล็กที่ร่วงหล่นลงมา จัดการบดทับตัวเขาจนกลายเป็นเนือบด กลายเป็นน้ำเลือดในทันที

ในเวลานี้ ทิวทั้งบริเวณเงียบกริบถึงที่สุด ทุกคนต่างจ้องมองภาพที่อยู่ตรงหน้า

"เรื่อน้อยลำนี้สามารถพาพวกเราเข้าไปได้!" มีคนที่ได้สติกลับมาจึงรับรู้อะไรบางอย่างได้ ถึงกับร้องเสียงดังออกมา เมื่อเขาหลุดปากคำๆ นี้ออกไปแล้วคิดจะอุดปากตัวเองเอาไว้ก็สายเกินไปเสียแล้ว เพราะว่าทุกคนล้วนแล้วแต่ได้ยินคำพูดคำนี้ของเขาแล้ว

นาทีนี้ ทุกคนต่างมีปฏิกิริยาตอบสนองได้ทันที ทุกคนต่างต้องการวิ่งไปยึดครองตำแหน่งทางเข้าที่ประกายประหลาดตกลงมาแล้วกลายเป็นเรือน้อยนั้น แต่ ผู้ที่มีปฏิกิริยาตอบสนองได้ไวที่สุดยังคงเป็นเทพสวรรค์เร่งสัจธรรม เขาวิ่งเข้าไปอยู่ริมขอบทางเข้ารอคอยการปรากฏของประกายประหลาด

เมื่อเทพสวรรค์เร่งสัจธรรมได้ยื่นขวางทางเข้านั้นเอาไว้แล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยทยอยกันหยุดอยู่กับที่ กำลังความสามารถของเทพสวรรค์เร่งสัจธรรมเป็นที่ประจักษ์ของทุกคนอยู่แล้ว ในเมื่อเวลานี้เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมได้ขวางทางเข้าเอาไว้แล้ว ใครก็ตาม คิดจะทำสู้กับเทพสวรรค์เร่งสัจธรรม ก็ต้องประเมินกำลังของตนเองเสียก่อน

เป็นความจริงที่เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมนั้นแข็งแกร่งมาก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครกล้าทำสู้กับเขา ในขณะที่เทพสวรรค์เร่งสัจธรรมได้ยื่นขวางทางเข้าอยู่นั้น ได้มีกษัตริย์องค์หนึ่งอย่างกรายเข้ามา พลันก้าวมายืนประจันหน้ากับเทพสวรรค์เร่งสัจธรรม

“หลานชาย เจ้าหลบก่อนสักนิดให้ข้าได้เข้าไปแล้วเจ้าค่อยเข้าไปก็ยังไม่สาย” กษัตริย์ผู้นี้เป็นผู้ที่อยู่ในวัยกลางคน ท่าทีเย็นชา

กษัตริย์วัยกลางคนผู้นี้ไม่ว่าจะมองดูจากด้านใดก็ไม่สะดุดตาดูเหมือนเขาไม่ใช่ประเภทที่มีท่าทีข่มเหงผู้คน มีพลังลมปราณรุนแรง ภาพรวมแลดูไปแล้วก็เหมือนมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไป

แม้ว่าประกายตาของเขาจะแลดูรุนแรงยิ่งนัก แต่ทว่า ด้วยท่าทีที่เย็นชาของเขาแฝงไว้ซึ่งความไร้ความรู้สึกและจิตวิญญาณอยู่หลายส่วน เหมือนว่่าสีหน้าที่แสดงความรู้สึกจะเป็นอัมพาตอย่างนั้น

ความจริงแล้ว ผู้ที่สามารถจดจำชายวัยกลางคนผู้นี้ได้มีอยู่ไม่มาก กระทั่งไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขา หลังจากที่ได้เห็นชายวัยกลางคนผู้นี้

ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่ผู้คนจำนวนมากไม่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเขาเช่นนี้ ถึงกับกล่าวว่่าจางาเช่นนี้กับเทพสวรรค์เร่งสังกรรม เรียกได้ว่่าทำให้ผู้คนต้องอ้าปากตาค้างโดยแท้

“คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ะ?” เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยทยอยกันวิจารณ์และคาดเดาว่่าชายวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้ามีประวัติความเป็นมาอย่างไรกันแน่

“จักรพรรดิลุ่ ยังไม่ถึงที่ที่เจ้าจะมาวางมาดต่อหน้าข้า” สำหรับท่าทีอ่าศั้วว่่าจางาชมผู้คนของชายวัยกลางคนนั้น เทพสวรรค์เร่งสังกรรมก็รู้สึกหวั่น เพียงกล่าวตอบอย่างเรียบเฉยออกไป

“หลานชาย ข้าไม่ได้วางมาด” ชายวัยกลางคนผู้ที่ถูกเรียกว่่าจักรพรรดิลุ่กล่าวท่าทีเย็นชาว่่า “ข้าเพียงหวังดีต่อผู้มีฝีมือ จึงได้กล่าวเตือน ให้เจ้ามีโอกาสได้เปิดทาง”

“สามหาเวเกินไปแล้วกระมัง” ผู้บ่าเพ็ญตน ที่ได้ยินคำกล่าวของชายวัยกลางคนที่ชมแหวงผู้คนต่อเทพสวรรค์เร่งสังกรรมแล้ว

ต่างรู้สึกเหลือเชื่อ ต่อให้เป็นจักรพรรดิเอกยงไม่กล้าพูดจาโอหัง
เช่นนี้ต่อหน้าเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรม

สำหรับคำกล่าวของชายวัยกลางคนนั้น เทพสวรรค์เร่งสังฆ
กรรมกลับไม่ไว้หน้าแม่แต่น้อย กล่าวปฏิเสธทันควันด้วยวาจาเรียบ
เฉยว่า “ขอบคุณจักรพรรดิผู้ให้ความสำคัญและเอ็นดูหาก
จักรพรรดิผู้ต้องการจะเข้าไปก็ไปยืนต่อแถวข้างหลังข้าก็แล้วกัน”

ท่าทีและคำพูดของชายวัยกลางคนออกจะข่มเหงผู้คน แต่
ทว่า เทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมก็ไม่ได้อ่อนข้อให้แม่แต่น้อย และมีท่าที
เกะกะระรานพาลอย่างไม่มีเหตุผล และหยิ่งเยือกเย็นเช่นกัน โดยไม่
มีการไว้หน้าฝ่ายตรงข้ามเลย

หลายคนรู้สึกคลายความโกรธลงเมื่อได้ยินคำพูดของเทพ
สวรรค์เร่งสังฆกรรม ต้องอย่างนี้สิถึงจะเป็นท่วงท่าของกลุ่มคนรุ่น
ใหม่ที่ปราศจากผู้ต่อกร มิฉะนั้นล่ะก็ ไม่ว่าจะนายหมูนายหมาที่ไหนก็
ไม่รู้ไหล่ออกมาก็สามารถสยบदार่วงกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ไล่ล่า เท้ากับ
ทำให้กลุ่มคนรุ่นใหม่ต้องรู้สึกอึดอัดอันตันใจเหลือเกิน

“เจ้าผู้เยาว์ ให้เกียรติแล้วไม่ต้องการ พูดดีๆ ด้วยแล้วไม่ยอม
คงต้องให้ใช้กำลังบังคับ!” เวลานี้ จักรพรรดิผู้ยิ้มอย่างเย็นชา และ
กล่าวทำที่หน้าเกรงขามว่า “อย่างนี้กว่าตัวเองมีชาติกำเนิดมาจาก
สายสำนักราชันเซียนแล้วก็ยอดเยี่ยม การเป็นศัตรูกับข้าจะไม่มีจุด
จบที่ดี เกรงว่าเมื่อถึงเวลานั้นแล้ว แดนศักดิ์สิทธิ์เร่งสังฆกรรมก็
คุ้มครองเจ้าไม่ได้!”

พลันที่มีการพูดคำนี้ออกมา ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกใจ
หายใจคว่ำ ต่างรู้สึกกว่าชายวัยกลางคนผู้นี้พูดจาโอหังเหลือเกิน

กำลังความสามารถของเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมทุกคนต่างประจักษ์แก่สายตา สำหรับแดนศักดิ์สิทธิ์เร่งสังฆกรรมยิ่งไม่ต้องพูดถึง ในฐานะสายสำนักราชันเซียน พวกเขายอมมีธาตุนั้นแก่ภายในที่แข็งแกร่งไว้ในครอบครองแน่นอน

เวลานี้ ชายวัยกลางคนผู้นี้กลับไม่เห็นเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมอยู่ในสายตาเลย พุดจาชมแห่งผู้คน ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกว้าวุ่น ชายวัยกลางคนผู้นี้โอหังอวดดีเหลือเกิน

สำหรับคำพูดของชายวัยกลางคนนั้น เทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมก็มองหน้าเขาอย่างเย็นชา กล่าวว่า "จักรพรรดิผู้เห็นแก่เจ้าที่มีอายุไม่น้อย ยกย่องว่าเป็นจักรพรรดิ อย่านึกนะว่าเจ้ามีชาติกำเนิดมาจากกลุ่มแล้วข้าก็ต้องให้เกียรติเจ้าขนาดนั้น อย่านำไปทำเป็นวางท่าที่สูงเด่นต่อหน้าข้า ข้ารู้แหละว่าเจ้าเป็นตัวอะไร! ต่อให้มีผู้สนับสนุนที่แข็งแกร่งอยู่เบื้องหลังแล้วไง หากทำให้ข้าโกรธล่ะก็ ข้าจะสังหารเจ้าด้วยกระบี่เช่นกัน! ต่อให้ปฐมบรรพบุรุษของเจ้าเผยตัวออกมา ข้าก็ขอสู้กับเขาสักครั้งเช่นกัน"

ชายวัยกลางคนก่อนหน้าอาศัยคำพูดชมแห่งผู้คน เวลานี้คำพูดของเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมคือขี้ขี้และดูแคลนฝ่ายตรงข้ามโดยตรง การแสดงออกของเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมดูจะพาลยิ่งกว่าเสียอีก

"ดี ดี วาจาสามหาวมาก วันนี้ข้ากลับอยากจะทดสอบว่าความสามารถเจ้ามีแค่ไหน!" ชายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ไม่แสดงท่าทีโกรธกลับหัวเราะออกมา เขาหัวเราะก๊ากพร้อมกับกล่าวว่า "จะสู้กับปฐมบรรพบุรุษของข้า อาศัยเจ้านะหรือ? ยังไม่คู่ควร!"

ก่อนหน้านี้ ทุกคนต่างรู้สึกว่ายายหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้โอหัง
ยิ่งนัก อาศัยวาจาชมเชยผู้คน นับได้ว่าโง่เขลาและอวดดียิ่งนัก

แต่ทว่า เมื่อได้ยินชื่อ “จูลู่” แล้ว หลายคนรู้สึกสะท้านภายใน
ใจขึ้นมา ไม่กล้าทำการบ่มป่าม นาที่นี้หลายคนจึงได้เข้าใจแล้วว่า
การที่จักรพรรดิผู้นี้หาญกล้ากล่าววาจาชมเชยต่อเทพสวรรค์เร่ง
สังกรรมเช่นนี้ นับว่าเป็นผู้มีธาตุแท้ภายในที่แข็งแกร่งโดยแท้

จูลู่คือสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่งของเผ่าพุกกษา กระทั่งได้รับการ
ยกย่องว่าเป็นสำนักที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเผ่าพุกกษา มันเคยมี
ปรมาจารย์พุกกษามาแล้วถึงสามคน ซึ่งเพียงพอที่พวกเขาจะหมาย
เหมินต่อเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้

เนื่องเพราะเหตุที่จูลู่มีปรมาจารย์พุกกษามาแล้วถึงสามคน
นี้เอง ทำให้จูลู่ถูกยกย่องว่า เป็นสำนักที่แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่แน่
ว่าสามารถเอาชนะได้!

เล่าลือกันว่า นอกจากจูลู่จะมีปรมาจารย์พุกกษาถึงสามคน
แล้ว ยังมีอีกคนที่เข้าใกล้ปรมาจารย์พุกกษามากและยังคงมีชีวิตอยู่
คอยคุ้มกันให้กับจูลู่อยู่ในปัจจุบัน!

ด้วยเหตุที่จูลู่มีกำลังที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นนี้เอง ทำให้จูลู่มี
ผืนแผ่นดินขนาดใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของแดนวิญญานสวรรค์!

ระหว่างที่เทพสวรรค์เร่งสังกรรม ประชันหน้ากับจักรพรรดิผู้อยู่
นั้น ระดับผู้ยิ่งใหญ่เช่นเฉาก้าวเจี้ยน และบรรดาบรรพบุรุษของ
สำนักแตรสังข์ต่างยิ้มหยันกันลับๆ โดยไม่มีใครออกไปห้ามทัพ จะ
อย่างไรเสีย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้วหากจะมีใครสามารถกำจัด

เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม ได้ละก็ ย่อมเป็นการดีที่สุด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ ผู้ที่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียนมากที่สุดก็คือเทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม

เกรงว่าถ้าหากไม่เป็นเพราะมีผู้ที่ผิดยุคอย่างเมิ่งเจิ้นเทียนปรากฏตัวออกมา ทุกคนก็จะมองไปที่เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรม

“ดูท่าตรงนี่คือครึ้นดีจริงเลยนะ” ขณะที่เทพสวรรค์เร่งสั่งธรรมและจักรพรรดิลู่กำลังจะเข้าราวีต่อกัน ปรากฏเสียงที่เอ้อระเหยเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

เสียงที่เอ้อระเหยเช่นนี้พลันทำลายบรรยากาศที่ตึงเครียดลงทันที หลายคนทยอยหันมองกลับไปตามเสียง

มองเห็นเรือกระดุกลำหนึ่งล่องลอยเข้ามา ผู้ที่อยู่บนเรือกระดุกก็คือพวกของหลี่ซีเย และเจ้าของเสียงก็คือหลี่ซีเยนั่นเอง

“คนโหดมาแล้ว” ไม่รู้ว่าเป็นใครที่ร้องตะโกนออกมา เมื่อเห็นหลี่ซีเยที่อยู่บนเรือกระดุก

ตอนที่ 1368 นักพรตหลิน

การปรากฏตัวของหลี่ชียเอ่ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง มาถึงวันนี้ ชื่อโหดของหลี่ชียเอ่ นับว่าโด่งดังมากแล้ว ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า ไม่ว่าเขาจะก้าวเดินไปถึงที่ใดก็必将มีการเข่นฆ่าเกิดขึ้นที่นั่น โหดยิ่งกว่าใครๆ ไม่ว่าจะทำเทียบกับผู้ใดในยุคนี้ก็ตาม

เริ่มจากการหลอมกลั่นปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้าน ลากนั้นเหยียบบแคว้นซี และสำนักฉลามโลหิตเสียวราบคาบ ไม่นานก่อนหน้านี้ก็ทำลายล้างหุบเขาจักรพรรดิ

หุบเขาจักรพรรดินับเป็นสายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเลนะเนี่ย เคยได้รับความคุ้มครองจากเทพเจ้าแห่งทะเล ด้วยสำนักที่มีความเข้มแข็งเช่นนี้ก็ต้องถูกทำลายอย่างง่ายดาย กลายเป็นเถ้าธุลีไปไม่เหลือทิ้งไว้ให้เห็นแม้เพียงผนังกำแพงที่แตกหัก

ขณะที่หลี่ชียเอ่มาถึงนั้น ไม่ว่าใครก็ต้องรู้สึกดวงตาที่กระตุกที่หนึ่ง กระทั่งหลายคนรู้สึกอกสั่นขวัญแขวน

ชื่อ "คนโหด" ในวันนี้ของหลี่ชียเอ่หาใช่เป็นเพียงชื่อเสียงลอมปลอม ไม่ว่าเขาจะก้าวเดินไปถึงที่ใด ขอเพียงที่นั่นมีเขาอยู่ด้วย ก็จะได้กลิ่นคาวฝนเลือดที่นั่น และมีเรื่องของความตายเกิดขึ้น

เวลานี้ หลีซียเอ่ได้มาปรากฏตัวที่ตรงนี้ หลายคนรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ที่ไม่เป็นมงคลทันที รู้สึกว่าคงต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว เกรงว่าคนโหดเช่นนี้จะต้องทำให้เกิดกลิ่นคาวฝนเลือดขึ้นมาอีกแล้ว

สำหรับเงาก้าวเจี้ยน และบรรดาบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์นั้น พวกเขาต่างมีประกายตาที่น่ากลัว พลันเผยปณิธานการฆ่าต่อหลีซียเอ่ขึ้นมา

“เขาได้รับบาดเจ็บ” เวลานี้มีผู้ที่ตาแหลม มองเห็นเรือกระตุกที่แตกร้าง เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้แล้วก็รับรู้ได้ทันทีว่าจะต้องผ่านการสู้รบที่ยิ่งใหญ่สะท้อนฟ้ามาอย่างแน่นอน

อีกทั้งในเวลานี้สีหน้าของหลีซียเอ่ขาวซีด ทั้งยังต้องมีหิวหยาเยียน และฉ่ำเจี้ยนซื่อคอยพยุงอยู่ซ้ายขวา ขนาดยืนยังไม่มั่นคง ทำให้รู้ได้ทันทีว่าหลีซียเอ่นั้นได้รับบาดเจ็บที่สาหัสมาก

ผู้คนจำนวนไม่น้อยมีสายตาที่เด่นกระตุกที่หนึ่ง เมื่อได้เห็นสภาพเช่นนี้ของหลีซียเอ่แล้ว ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่บังเกิดความคิดที่ชั่วร้ายขึ้นมา

ถ้าหากอยู่ในฐานะเป็นศัตรูกับหลีซียเอ่ แน่จนที่สุดเวลานี้คือโอกาสที่เหมาะสมที่สุดที่จะลงมือต่อหลีซียเอ่ ถือเป็นโอกาสที่เขาบาดเจ็บสาหัส ย่อมเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่จะกำจัดเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

จะโทษคนพวกนี้ที่มีความคิดเช่นนี้ก็ไมถูก ไม่ว่าจะใครก็ต้องคิดเช่นนี้อยู่แล้ว ถือเป็นโอกาสที่เขาป่วยและเอาชีวิตเขาถือเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดา มาก ยิ่งไปกว่านั้น ในโลกของผู้บำเพ็ญตนแต่เดิมก็

คือลักษณะของปลาใหญ่กินปลาเล็กอยู่แล้ว ใ้ใจว่าใครก็สามารถรักษาความเป็นสุขภาพบุรุษไปได้ตลอดกาล

หลังจากที่หลี่ชียเอมาถึงแล้วก็ได้ให้ความสนใจต่อพวกเขาเหล่านั้น สายตาตกไปอยู่ที่เจดีย์แปดเหลี่ยมนั้น มองดูเจดีย์แปดเหลี่ยมที่สร้างขึ้นแบบหยาบๆ เรียบง่ายโบราณแล้วถึงกับทอดถอนใจออกมา "สติปัญญาของชนรุ่นก่อนเป็นสิ่งที่ชนรุ่นหลังยากจะจินตนาการได้"

"สิ่งที่พวกเจ้าต้องการก็อยู่ข้างในนั้น" หลังจากหลี่ชียเอมองดูเจดีย์แปดเหลี่ยมอยู่ครู่ใหญ่ ได้กล่าวต่อหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือ

ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือสองพี่น้องเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับจิตใจหวั่นไหว ทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ ในที่สุดเคล็ดโคมตีไ้ลั่วยู่ของไตรนิกายพิสุทธที่สูญหายไปก็มีข่าวคราวแล้ว หากพวกนางสามารถนำ "เคล็ดโคมตีไ้ลั่วยู่" กลับคืนมาได้ละก็กล่าวสำหรับพวกนางแล้วมันคือผลงานยิ่งใหญ่ชิ้นหนึ่งเลยทีเดียว และจะต้องถูกบันทึกเอาไว้ในประวัติศาสตร์แน่นอน

ขณะเดียวกัน ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนชือได้คิดทบทวนในเรื่องนี้มากมายนัก เคล็ดโคมตีไ้ลั่วยู่ของไตรนิกายพิสุทธิพวกนางถูกคิดค้นขึ้นมาโดยราชันเซียนหวู่โก้ว อาศัยการศึกษาจากท้าวทาจิววิหคัมัจฉา ขณะที่เจดีย์แปดเหลี่ยมที่อยู่ตรงหน้าก็ตั้งอยู่บนซากศพของวิหคัมัจฉานั้นเอง และเจดีย์แปดเหลี่ยมที่อยู่ตรงหน้าได้ส่งประกายประหลาดออกมา

ไม่แน่ว่า ราชันเซียนหวู่ไก่อ้ว ปฐมบรรพบุรุษของไตรนิกาย พิสุทธิเคยมาที่นี่มาก่อน กระทั่งมีความเป็นไปได้เคยบรรลุธรรม ที่นี่ หรือกระทั่ง “เคล็ดโถมตีไล่วายุ” ก็อาจจะมีการบรรลุ ณ ที่ตรง นี้ หาไม่แล้ว บรรพบุรุษของพวกนางคงไม่นำเอากระดุกวิหคัมัจฉา มาอยู่ที่ตรงนี้ และเป็นผลให้เกิดการสูญหาย

ขณะที่พวกของหลี่ชีย่กำลังดูชมเจดีย์แปดเหลี่ยมที่อยู่ ตรงหน้านั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งที่ก้าวเดินออกมา ทำท่าพนมมือ เอ่ย ขึ้นมาช้าๆ ว่า “หลี่ชีย่ บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับข้าคงต้อง มีการสะสางเสียที”

คนผู้นี้มองดูยังมีอายุไม่มาก สวมใส่ชุดนักพรต ท่าทีดูหล่อ มาก ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ เนื้อตัวของเขาแลดูเรียบร้อย สะอาดสะอ้านมาก ให้ความรู้สึกผู้คนถึงเป็นผู้ที่อยู่ดีกินดีอย่างนั้น

“เจ้าสำนักสมุทรเสียงกิเลสก็มาแล้ว” บางคนรู้สึกใจเต้นกระตุก ที่หนึ่งเมื่อเห็นผู้ที่สวมชุดนักพรตผู้นี้แล้ว

หลี่ชีย่ละสายตากลับมาจากเจดีย์แปดเหลี่ยม มองดูผู้ที่สวม ชุดนักพรตที่หนึ่ง กล่าวเอ้อระเหยว่า “เจ้าเป็นใครหรือ?”

คำพูดที่เอ้อระเหยเช่นนี้ของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของ นักพรตผู้นี้ต้องแปรเปลี่ยนไป ชั่วดีอย่างไรเขาก็คือดาวรุ่งคนหนึ่ง ของแดนวิญญานสวรรค์ หอดสายตามองไปในแดนวิญญาน สวรรค์แล้ว เขาต้องมีชื่ออยู่ในลำดับต้นๆ อยู่แล้ว เวลานี้ท่าทีที่เมิน เฉยของหลี่ชีย่ไม่เพียงเป็นการไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเท่านั้น ยัง เป็นการจงใจทำลายเขาอีกด้วย

“ข้าคือผู้มีอำนาจสูงสุดของสมุทรเลียงกิเลส ผู้มีนามว่า
นักพรตหลิน” ผู้ที่สวมชุดนักพรตเอ๋ยขึ้นมาข้าฯ

ต่อให้เป็นผู้ที่ไม่เคยรู้จักกับนักพรตหลินมาก่อน เมื่อได้ยินชื่อ
ของนักพรตหลินแล้วก็ต้องรู้สึกใจเต้นกระตุกทีหนึ่ง ลือกันว่าเจ้าผู้
ครองสมุทรเลียงกิเลสสำเร็จกายเขียนชั้นกลางตั้งแต่ครั้งอดีตที่
นานมาก มีบางคนกล่าวว่า เขาอยู่ในระดับสุดยอดของอ่องเทพ
ระดับทั่วไป และก็มีบางคนบอกว่า เขาคือสุดยอดอ่องเทพคนหนึ่ง
แล้ว

ถ้าหากเขาอยู่ในระดับอ่องเทพ บวกกับกายเขียนชั้นกลาง
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพก็ต้องให้เกียรติเขาถึง
เจ็ดส่วน

เวลานี้ นักพรตหลินเอ๋ยขึ้นมาข้าฯ ว่า “หลี่ซิเย เจ้าสังหารเด็กรับ
ใช้ของข้า สังหารอำมาตย์เต้าของข้า เป็นการรังแกกันมากเกินไป
แล้ว บุญคุณความแค้นระหว่างเจ้ากับข้าสมควรชำระเสียที วันที่
หากไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว สีหน้า
ของเขาดูน่าเกรงขาม ดวงตาทั้งสองเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่า
ที่นำกลัวออกมา

เวลานี้ นักพรตหลินก้าวออกมาประกาศว่าจะล้างแค้นให้กับ
เด็กรับใช้และอำมาตย์เต้าของเขา เหตุผลนี้ฟังดูก็สมเหตุสมผลดี
นักพรตหลินในฐานะเจ้าสำนักสมุทรเลียงกิเลสย่อมสามารถแก้
แค้นให้กับศิษย์ที่ตายไปได้อยู่แล้ว

แต่ทว่า หลายคนที่ได้ยินคำพูดของนักพรตหลินในเวลานี้แล้ว
ต่างมองตากันและกัน เวลานี้ต่อให้เป็นคนโง่ก็ดูออกกว่า หลี่ซิเย

บาดเจ็บสาหัสอยู่ การทำสัญญากับหลี่ซียเอในเวลานี้นับว่าเป็นโอกาสที่เหมาะสมมากที่สุด

เอาชีวิตเขาถือโอกาสที่เขาป่วย ไม่ว่าจะใครก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่ยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ไปได้ โดยเฉพาะเฉกเช่นนักพรตหลินที่มีความแค้นกับหลี่ซียเอมาแล้วนั้น นับว่าเป็นโอกาสที่จะล้างแค้นที่ดีที่สุด

ถ้าหากเป็นเวลาปกติแล้ว ทุกคนไม่ให้ความสำคัญในตัวของนักพรตหลิน แม้จะกล่าวว่าเขานับว่ามีผลงานในกลุ่มคนรุ่นใหม่ กระทั่งเรียกได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดังก็ว่าได้ ไม่เพียงตัวเขามีทักษะยุทธที่กล้าแข็ง ยังอยู่ที่กายเขียยชั้นกลางอีกด้วย กำลังความสามารถเช่นนี้ ยากที่จะมีผู้ต่อกรได้ในกลุ่มคนรุ่นใหม่

แต่ทว่า เวลาที่ชื่อเสียงโด่งดังของหลี่ซียเอโด่งดังมาก ไฟแห่งความโหดนั้นในกลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่มีใครเทียบเคียงได้ เกรงว่าในช่วงเวลาปกติถ้าหากนักพรตหลินต้องการแก้แค้นกับหลี่ซียเอ คงไม่มีใครให้ความสำคัญในตัวเขา

แต่ หลี่ซียเอในเวลาบาดเจ็บสาหัส นักพรตหลินกลับออกมาเพื่อแก้แค้นต่อหลี่ซียเอ ทำให้ทุกคนต้องทอดถอนใจออกมา นับว่านักพรตหลินรู้จักคว้าโอกาสโดยแท้ หรือจะกล่าวอีกอย่างก็คือ ขอเพียงหน้าหนาก็คือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกร

เมื่อหลี่ซียเอได้ยึมนักพรตหลินเจาะจงทำสู้ตนเอง เขาเพียงยิ้มอย่างตามอารมณ์เท่านั้น โดยไม่ได้ใส่ใจต่อเรื่องนี้แต่อย่างใด

ท่าที่ติดตามอารมณ์เช่นนี้ของหลี่ซีเย ทำให้นักพรตหลินวางตัวไม่ถูก เขากล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า “หลี่ซีเย ออกมาท่องยุทธภพ สิ่งที่เหมาะสมควรชดใช้อย่างไรเสียก็ต้องชดใช้ หรือเจ้าคิดจะทำตัวเป็นเตาหุดหัวไปชั่วชีวิตอย่างนั้นรี? ในเมื่อโ้วอวดตนว่าปราศจากผู้ต่อกร มีคุณสมบัติแย่งชิงชะตาฟ้า เช่นนั้นแล้วก็ออกมาสู้กันสักครั้ง คนที่ทำตัวเป็นเตาหุดหัวชั่วชีวิตก็ไม่มีโอกาสได้เป็นราชันเซียน!”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับวิธีการขู่ของนักพรตหลิน

“ถ้าหากท่านนักพรตต้องการต่อสู้ ข้าขอแลกเปลี่ยนวิชากับท่านนักพรตแทนพี่หลี่” ขณะที่หลี่ซีเยเพียงแต่หัวเราะยังไม่ทันได้พูดอะไรออกมา ฉุนหยางลือได้ก้าวออกมา กล่าวเรียบเฉยขึ้นมาว่า “หากท่านนักพรตสามารถเอาชนะข้าครึ่งกระบวนท่าแล้วค่อยหาพี่หลี่ล้างแค้นก็ยังไม่สาย”

การก้าวออกมาของฉุนหยางลือในเวลานี้ ก็เพื่อปกป้องหลี่ซีเย พวกเขาต่างรู้ดีว่าเพื่อปลอมโยนเทพธิดาแล้ว หลี่ซีเยได้รับบาดเจ็บที่สาหัสมาก เวลานี้หลี่ซีเยจึงไม่เหมาะที่จะต่อสู้

ขณะที่ฉุนหยางลือก้าวออกมานั้น กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่รู้จักเขา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉุนหยางลือนั้นทำตัวไม่เป็นที่สนใจของผู้คนยิ่งนัก ในแดนวิญญูณสวรรค์จึงไม่ค่อยมีชื่อของเขาปรากฏ คนที่จะรู้จักเขาส่วนใหญ่ก็คือศิษย์ภายในพิสุทธิ์นัรันดรส์สายที่มีการไปมาหาสู่กันและกัน

“ฉุนหยางลือ.....” สายตาของนักพรตหลินกระตุกที่หนึ่งเมื่อเห็นหน้าของฉุนหยางลือ

“คุณหยางลี่ คือเจ้าสำนักของแม่น้ำโลกาพิสุทธินั้นหรือ?”
หลายคนรู้สึกสับสนเมื่อได้ยินชื่อของคุณหยางลี่ กระทั่งมีผู้
เข้าใจผิดในชาติกำเนิดของคุณหยางลี่

ชื่อของคุณหยางลี่ มักจะมีผู้เข้าใจผิดว่าเป็นเจ้าสำนักแม่น้ำ
พิสุทธินิรันดร ยิ่งไปกว่านั้น พิศุทธินิรันดรสี่สายก็คือครอบครัว
เดียวกันอยู่แล้ว

“เขาคือเจ้าเกาะเทพเจ้าโบราณ” ผู้ที่รู้ถึงประวัติความเป็นมา
ของคุณหยางลี่ ได้แก้ความเข้าใจผิดนี้เสีย

“ข้าคิดว่าท่านนักพรตคงไม่รังเกียจฝีมือเล็กน้อยของข้า
กรรมัง” คุณหยางลี่ยิ้มกล่าวหาที่เออระเหยียบเฉยออกมา

คุณหยางลี่ที่ก้าวมาถึงระดับนี้แล้ว ยังคงเรียบง่ายไม่ได้มุ่งหวัง
สิ่งใด ดูจากตัวเขาจะมองไม่เห็นกลิ่นอายความเป็นผู้มีสถานะสูง
เด่น ยิ่งมองไม่เห็นท่าทีที่ข่มเหงผู้ที่ด้อยกว่า และจะไปโทษผู้คน
จำนวนมากที่รู้สึกว่าคุณหยางลี่ดูไม่เป็นบุคคลที่มีอำนาจสยบผู้คน
ทั่วหล้าอย่างนั้น

สายตาของนักพรตหลินเต๋นกระตุกนิดหนึ่ง เขาไม่เหมือนกับผู้
บำเพ็ญตนทั่วๆ ไปที่ไม่มีประสบการณ์ แม้ว่าเขาไม่เคยเห็นคุณ
หยางลี่ลงมือมาก่อน แต่เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับคุณหยางลี่เขาก็
เคยได้ยินมาบ้าง และเขาได้ยินข่าวลือที่ว่าคุณหยางลี่นั้นได้ฝึก
กายเพชรมานานแล้วอีกด้วย

“เจ้าเกาะฉุนหยาง นี่เป็นความแค้นส่วนตัวระหว่างข้ากับหลี่ชียเอ่!” นักพรตหลินกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพิสุทธินิรันดรสี่สาย หวังว่าเจ้าเกาะฉุนหยางจะได้คิดให้รอบคอบ”

“ไม่เป็นไร” ฉุนหยางลือไม่สนใจ ยิ้มกล่าวว่า “ท่านนักพรตไม่รับคำท้า เช่นนั้นให้ข้าเป็นผู้ท้าสู้กับท่านนักพรตก็แล้วกัน ท่านนักพรตคงไม่กลัวที่ต้องสู้กับข้ากระมัง”

หลายคนต้องมองหน้ากันและกันกับคำพูดของฉุนหยางลือ ในฐานะที่ฉุนหยางลือเป็นเจ้าของสำนักหนึ่งในสี่ของพิสุทธินิรันดรสี่สาย เวลานี้กลับออกหน้าแทนหลี่ชียเอ่อย่างแข็งขัน ทำให้หลายคนรู้สึกวามันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

“เจ้าเกาะฉุนหยาง ถ้าหากเจ้าต้องการสู้ ข้าจะเล่นเป็นเพื่อนสักหลายกระบวนท่าจะเป็นไร? เจ้าเกาะฉุนหยางคงไม่หวาดหวั่นที่จะสู้กระมัง” ขณะที่นักพรตหลินกำลังทำอะไรไม่ถูก ปรากฏคนอื่นอีกผู้หนึ่งก้าวออกมาข้างหน้าและกล่าวน่าเกรงขามออกมา

คนผู้นี้เป็นคนหนุ่มคนหนึ่ง ทั้งตัวของเขาปรากฏพลังแก่นสุริยันที่แลบออกมา บนศีรษะของเขาสวมมงกุฎของกษัตริย์ กลิ่นอายกษัตริย์ที่ตลบอบอวล ยามที่เขาลุกขึ้นยืน เสมือนหนึ่งสองประกายสว่างไสวไปทั่วทั้งท้องฟ้า การยืนอยู่ที่ตรงนั้นของเขาก็เหมือนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากวังสุริยัน เหมือนว่าเขาั่นแหละคือผู้บงการการขึ้นหรือตกของดวงตะวันอย่างนั้น

“ราชาสุริยา.....” ผู้คนจำนวนไม่น้อยสามารถจดจำประวัติของคนผู้นี้ได้ อุทานออกมาด้วยความตระหนก เมื่อเห็นหน้าชายหนุ่มผู้นี้แล้ว

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าก็คือเจ้านิกายแห่งนิกายสุริยัน ถือเป็น
คนหนุ่มที่มีความสามารถ ชื่อเสียงของเขาโด่งดังมากยิ่งขึ้นกว่า
นักพรตหลินเสียอีก กายสุริยันที่เขาฝึกนั้นร้ายกาจยิ่งนัก

“ที่แท้ก็คือเจ้านิกายสุริยันนะเนี่ย” ฉุนหยางจื่อไม่ได้แสดงท่าที
โกรธเมื่อเห็นราชาสุริยาทำสัญญากับตน หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เจ้านิกาย
สุริยาต้องการออกหน้าแทนนักพรตหลินอย่างนั้นรึ?”

“ถ้าหากจะคิดเช่นนั้นก็ใช่จะไม่ได้” ท่าที่ราชาสุริยาเฉยเมย
กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ในเมื่อเจ้าเกาะฉุนหยางต้องการออก
หน้าแทนคนแซ่หลี่ ก็สมควรรับรู้ถึงผลที่จะตามมาในวันนี้ พิสุทธิ์
นัรณดร์สีสายแม้จะเป็นผู้นำของเผ่าวิญญานเทพ แต่ นั่นไม่ได้
หมายความว่าพิสุทธิ์นัรณดร์สีสายจะสามารถทำอะไรตามอำเภอใจ
ได้!”

ตอนที่ 1369 อ่องเทพมบาดาลที่พาลและร้ายกาจ

คุณหยางลือไม่ได้แสดงอาการโกรธออกมา แม้จะถูกใส่ร้ายโดยราชาสุริยา เพียงยิ้มและกล่าวว่า "การคบหาส่วนตัวระหว่างข้ากับพีหลี ยังไม่อาจโยงไปถึงพิสุทธินิรันดรสีสายของข้าได้"

"อย่างนั้นรี? " ราชาสุริยายิ้มเยาะที่หนึ่ง และกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า "เจ้าคนแซ่หลีก่อกรรมทำชั่วในแดนวิญญานสวรรค์สังหารชนพวกเดียวกันอย่างโหดเหี้ยม เวลานี้เจ้าในฐานะเจ้าเกาะแห่งเกาะเทพเจ้าโบราณ และพิสุทธินิรันดรสีสายในฐานะเป็นแบบอย่างของเผ่าวิญญานเทพ เป็นผู้นำของเผ่าวิญญานเทพกลับไม่กำจัดคนชั่ว ข้าร้ายยังร่วมมือกันก่อกรรมทำเข็ญ ให้ร้ายพวกเดียวกัน....."

คำพูดของราชาสุริยาไม่เพียงดึงเอาตัวคุณหยางลือเข้าไปเป็นจำเลย ทั้งยังผลักให้พิสุทธินิรันดรสีสายไปอยู่ฝ่ายตรงข้ามของเผ่าวิญญานเทพ การกระทำเช่นนี้เป็นการท้าทายฐานะของพิสุทธินิรันดรสีสายที่มีต่อเผ่าวิญญานเทพ

การที่ราชาสุริยาทำเช่นนี้ก็เพื่อสุ่มไฟขึ้นมา ต่อให้ไม่สามารถสั่นคลอนต่อพิสุทธินิรันดรสีสายได้ แต่การทำให้พิสุทธินิรันดรสีสายต้องมัวหมองก็นับว่าไม่เลวนัก อย่างไรก็ตามเสียเขาเองก็ไม่ได้สูญเสียอะไรสักเท่าไรอยู่แล้ว

เมื่อเปรียบกับนักพรตหลินแล้ว ราชาสूरียาจะกล้าพูดมากกว่า จะอย่างไรเสีย ธาตุแท้ภายในของนิกายสุริยันก็เหนือกว่าสมุทรร เลียงกิเลสอยู่แล้ว นิกายสุริยันไม่เพียงเป็นสำนักที่มีกายเขียนชั้น สมบูรณ์เท่านั้น ปฐมบรรพบุรุษของนิกายสุริยันยังเป็นราชันเขียน ที่มีชื่อว่าราชันเขียนไท่หยาง (ราชันเขียนพระอาทิตย์) !

“เจ้านับเป็นตัวอะไร เจ้ามีสิทธิ์อะไรมานินทาวาร้ายพิสุทธินิ รันดรสี่สายของข้า!” ขณะที่ราชาสूरียากำลังลงใจสร้างความมัว หมองให้กับพิสุทธินิรันดรสี่สายอยู่นั้น เสียงหนึ่งที่พาลและร้ายกาจ ได้ดังขึ้น ปราบกฏคนผู้หนึ่งร่อนลงมาจากท้องฟ้า หมางเมินหัวหล้า

“อ๋องเทพจมบาดาล!” มีผู้ร้องเสียงอันดังออกมา เมื่อเห็นผู้ที่ ลงมาจากท้องฟ้าแล้ว

ผู้ที่มาก็คืออ๋องเทพจมบาดาลนั่นเอง ท่าทีของเขาในเวลานี้ กล้าหาญเด็ดเดี่ยว หมางเมินหัวหล้า เปี่ยมด้วยความพาล ไม่ว่าจะกับ ใครเขาก็จะมีท่าทีที่พาลและร้ายกาจเช่นนี้เสมอ

การปราบกฏตัวของอ๋องเทพจมบาดาลทำให้ราชาสूरียามีสิ หน้าที่เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงอันโด่งดังของอ๋อง เทพจมบาดาลอยู่เหนือกว่าขุนหยางลือมากมาทีเดียว

หากจะนำดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนวิญญานสวรรค์มา จัดอันดับล่ะก็ อ๋องเทพจมบาดาล เทพสวรรค์แรงสี่ธรรม โอรส สวรรค์ปกสมุทรร และราชินีเทพเจ็ดสมุทรรย่อมนจะต้องอยู่ในระดับสุด ยอดของดาวรุ่งอยู่แล้ว ขณะที่ราชาสूरียา นักพรตหลินพวกเขาเมื่อ ต้องเทียบกับพวกอ๋องเทพจมบาดาลแล้ว ถือว่าห่างชั้นกันไม่น้อย เลยทีเดียว

แม้ว่าราชาสุริยาจะเคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับฉุนหยางลือมาบ้าง แต่ทว่า ราชาสุริยายังคงไม่ค่อยจะให้น้ำหนักกับฉุนหยางลือสักเท่าไร จะอย่างไรเสียยังไม่เคยมีใครได้เห็นฉุนหยางลือลงมือมาก่อน ความแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยของเขานั้นสมควรได้รับการยืนยันเสียก่อน กระทั่งมีผู้คนจำนวนมากคิดว่าเขาไม่ได้มีความแข็งแกร่งตามที่เล่าลือกัน

“ทำไมรี อ่องเทพก็ต้องการยื่นมือเข้ามาสอดดอย่างนั้นรี?” สีหน้าของราชาสุริยาไม่สู้ดีนัก กล่าวทำที่จริงจังออกมา

อ่องเทพลมบาดาลกล่าวน่าเกรงขามออกมาด้วยท่าทีที่ข่มเหงผู้คน และกลืนอายที่บดขยี้เหล่าชั้นฟ้าว่า “ข้ายื่นมือเข้ามาสอดแล้วจะทำไม่ อาศัณิกายสุริยันที่มีฝีมือแค่นี้บังอาจกล้าินทาให้ร้ายพิสุทธินิรันดรสี่สายข้าอย่างนั้นรี ด้วยฝีมือเพียงเท่านี้ของเจ้าไม่จำเป็นต้องให้ศิษย์พี่ข้าลงมือ ข้าก็สามารถสังหารเจ้าได้แล้ว!”

อย่าได้เข้าใจว่า การที่อ่องเทพลมบาดาลไม่แก้แค้นกับหลี่ชีย่ก็แสดงว่าเขาเป็นคนอ่อนแอ ความจริงแล้ว ตัวของอ่องเทพลมบาดาลเป็นคนที่เปี่ยมด้วยความพาลและร้ายกาจเช่นนี้เสมอมา เพียงแต่เขารู้ว่าใครคนไหนที่เขาสามารถสู้ได้ ใครคนไหนที่เขาสู้ไม่ได้ได้ดีกว่าคนอื่นเท่านั้น

ถ้าหากอ่องเทพลมบาดาลสามารถมองออกถึงต้นลีกหนาบางของหลี่ชีย่ได้ รู้ถึงความแข็งแกร่งและหรือความอ่อนด้อยของหลี่ชีย่ได้สักก็ เขาก็พร้อมที่จะลงมือสังหารหลี่ชีย่โดยไม่เกรงใจแม้แต่น้อย

เพียงแต่ ในสายตาของเขามองว่า หลี่ชีย่นั้นลึกล้ำยากจะหยั่งถึง ไม่ว่าใครเป็นศัตรูกับเขาก็ตาม ก็ต้องถูกเขากลิ้นกินแน่นอน ไม่ว่าใครลงมือต่อเขาก็จะต้องถูกเขาสังหาร ด้วยเหตุนี้เอง อ่องเทพจุมบาดาลจึงไม่ต้องการให้ภรรยาบ่อยคนหนึ่งดึงเอาตัวเขาเอง หรือกระทั่งราชวงศ์จุมบาดาลทั้งหมดต้องเข้าไปอยู่ท่ามกลางสงครามกับหลี่ชีย่!

เฉกเช่นคู่ต่อสู้อย่างราชาสุรียาหรือนักพรตหลินนั้น อ่องเทพจุมบาดาลไม่เคยหวั่นเกรงเลย ถ้าหากต้องการเป็นศัตรู เขาไม่หวั่นที่จะจัดการสยบพวกเขาโดยตรง! กล่าวสำหรับอ่องเทพจุมบาดาลแล้ว ไม่จำเป็นต้องอาศัยพิสุทธินิรันดรสี่สายของพวกเขา ลำพังแค่ราชวงศ์จุมบาดาลของเขา ด้วยกำลังที่มีอยู่ในมือของเขา ก็มีโอกาสดขยี้สำนักอย่างสมุทรเลียงกิเลสเช่นนี้ให้ราบ

กล่าวสำหรับอ่องเทพจุมบาดาลซึ่งเป็นกษัตริย์ที่เกรียงไกรไปทั่วหล้าแล้ว ไม่มีใครมาหาเรื่องเขาก่อนก็ช่าง แต่หากใครหาเรื่องกับเขาย่อมเป็นการดีที่สุด เขาไม่รังเกียจที่จะทำลายสำนักเช่นสมุทรเลียงกิเลสเสีย ไม่เพียงแต่สามารถสร้างอำนาจบารมีให้กับเขา ยังเป็นการขยายอาณาเขตของเขา และเสริมความยิ่งใหญ่และเข้มแข็งให้กับราชภฏของเขา!

เวลานี้ หากนักพรตหลิน และราชาสุรียากลับมาทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับเขาละก็ เขาจะได้มีข้ออ้างที่จะส่งกองทัพเข้าโจมตีต่อสมุทรเลียงกิเลส และนิกายสุรียัน!

พลันที่อ่องเทพจุมบาดาลอ้าปากออกมาก็บอกว่าจะสังหารราชาสุรียาเสีย ทำให้สีหน้าของราชาสุรียาดูปั่นยากถึงขีดสุด

แม้ว่าเขาเองก็รู้ว่าเมื่อเทียบกับอ่องเทพลมบาดาลแล้วมีช่วงห่างอยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่ทว่า คำพูดของอ่องเทพลมบาดาลก็ดูออกจะข่มเหงกันมากจนเกินไป

การพลิกกลับของสถานการณ์เช่นนี้ได้ทำให้หลายคนรู้สึกแปลกใจ ทุกคนเข้าใจว่าอ่องเทพลมบาดาลจะต้องสู้กับหลี่ชีย่จนตายไปข้างหนึ่ง ไม่นึกเลยว่าเวลานี้อ่องเทพลมบาดาลกลับดูเหมือนจะยืนอยู่ข้างเดียวกันกับหลี่ชีย่

ภาพนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากยากจะเชื่อ เพราะผู้คนทั่วหล้าต่างรู้อยู่แล้วว่า ภรรยาน้อยที่อ่องเทพลมบาดาลโปรดปรานมากที่สุดต้องตายอนาถภายใต้เงื้อมมือของหลี่ชีย่ ตามหลักแล้ว อ่องเทพลมบาดาลต้องแก้แค้นต่อหลี่ชีย่จึงจะถูก แต่เวลานี้ดูเหมือนอ่องเทพลมบาดาลจะไม่ได้มีความคิดที่จะแก้แค้นต่อหลี่ชีย่เลย แม้แต่น้อย ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“อ่องเทพ ความจริงแล้วเจ้ากับข้าควรจะมีศัตรูร่วมกันถึงจะถูก” เวลานี้ นักพรตหลินกล่าวพร้อมกับยิ้มอยู่ในใจว่า “หลี่ชีย่ข่มเหงคนมากเกินไป มันไม่เพียงสังหารแต่กรับใช้ และอำมาตย์ของข้า ยิ่งสังหารภรรยาน้อยที่อ่องเทพรักที่สุดอีกด้วย.....”

“เรื่องของข้า ไม่จำเป็นต้องให้คนนอกคนหนึ่งมาพูดมาก!” ขณะที่นักพรตหลินกำลังจะจุดไฟเสียมนั้น อ่องเทพลมบาดาลได้กล่าวตัดบทด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “เรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างข้ากับหลี่ชีย่ยังต้องให้คนนอกอย่างเจ้ามายุ่งอย่างนั้นรี?”

“แหะ แหะ คงไม่ใช่เพราะอ่องเทพเกรงกลัวต่อหลี่ซีเย่กระมัง” นักพรตหลินพูดพร้อมกับแอบหัวเราะอยู่ในใจ

พลันที่นักพรตหลินกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้ดวงตาของอ่องเทพจมบาดาลเบิกกว้าง เขากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “วิธีการพูดยั่วยุคนั้นรี ดี คิดจะยืนอยู่แนวรบเดียวกันกับข้ารี? งั้นให้ข้าได้เห็นฝีมือของพวกเจ้าสักหน้อยก็แล้วกัน! อย่าทำเป็นประเทภไร่ ฝีมือ คอยแต่จะเสียมสุ่มไฟผู้อื่น อาศัยฝีปากอย่างเดียว!”

พลันที่อ่องเทพจมบาดาลกล่าวขาดคำ พลังมปราณดังตุ้มตาม เสมือนหนึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งปรากฏบนโลกมนุษย์ ทันใดนั้น มือขวาของอ่องเทพจมบาดาลกางออก หนึ่งฝ่ามือได้สยบลงมา

ขณะที่มือขวาของอ่องเทพจมบาดาลสยบลงมานั้น ฝ่ามือที่แวววาวดั่งหยกนั้นได้ปรากฏภาพเหตุการณ์ประหลาดต่างๆ ขึ้นมา เสมือนดั่งเหล่าเทพสยบอเวจีอย่างนั้น ภายใต้หนึ่งฝ่ามือ เหล่ามารวิญญานแตกสลาย ถูกสยบจนไม่อาจได้หลุดได้เกิดชั่วนิรันดร์ ไม่สามารถเวียนว่ายตายเกิดได้ตลอดไป!

สีหน้าของนักพรตหลินเปลี่ยนไปเมื่อหนึ่งฝ่ามือของอ่องเทพจมบาดาลได้สยบลงมา ความจริงแล้ว ผู้คนจำนวนมากต่างมีสีหน้าที่เครียดเมื่อเห็นอานุภาพ ฝ่ามือของอ่องเทพจมบาดาล กระทั่งพวกของเฉาก้าวเจี้ยนที่อยู่ในเหตุการณ์

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ว่า อ่องเทพจมบาดาลนอกจากมีทักษะยุทธ์ที่แข็งแกร่งมาก ได้รับการหล่อเลี้ยงพลังมปราณจากราชฏรของตนเอง มีอานุภาพจากอาณาจักรและได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพ

เท่านั้น ขณะเดียวกัน มือขวาที่ล้ำเลิศปราศจากผู้ต่อกร ได้รับการยกย่องว่าเป็นหัตถ์ขวาเทพเจ้า ได้รับคำอำนวยการและปกป้องจากเหล่าเทพเทวา กระทั่งเรียกได้ว่า มือขวาของเขาถูกยกย่องว่าเป็นมือขวาที่ปราศจากผู้ต่อกร สามารถรับมือกับอาวุธต่างๆ ได้โดยตรง!

สีหน้าของนักพรตหลินเปลี่ยนไป พลันลงมือทันที ร่างกายของเขากลับกลายเป็นเจิดจรัสขึ้นมา เหมือนเป็นดอกบัวดอกหนึ่ง ที่เบ่งบานเต็มที่ แลดูบริสุทธิ์ศกดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก กลีบดอกบัวทุกกลีบชูตั้งขึ้น คล้ายดั่งสามารถค้ำยันท้องฟ้าของเก้าแดนเอาไว้ได้

"ปัง....." เสียงดังสนั่น ต่อให้กลีบดอกบัวทุกกลีบที่สามารถค้ำยันท้องฟ้าเก้าแดนก็ยากที่จะต้านพลังหัตถ์ขวาเทพเจ้าของอ่องเทพลมบาดาลเอาไว้ได้

จากการโจมตี ปราณนักพรตหลินตึงตึงตึงก้าวถอยหลังไปหลายก้าว เห็นหน้าอกที่หายใจกระเพื่อมขึ้นลง ใบหน้าแดงกำ

แม้ว่านักพรตหลินจะสามารถต้านรับฝ่ามือของอ่องเทพลมบาดาลไว้ได้ แต่ทว่า เมื่อเปรียบเทียบกับอ่องเทพลมบาดาลแล้วยังคงมีช่วงห่างอยู่ จะอย่างไรเสียก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอ่องเทพลมบาดาล

"ด้วยฝีมือเพียงเท่านี้ บังอาจพุดจาโอ้อวดไฉน! " อ่องเทพลมบาดาลพุดท่าที่จริงจังว่า "กายพิสุทธ์ของสมุทรเลี้ยงกิเลสเทียบกับไตรนิกายพิสุทธ์แล้วเรียกว่าห่างชั้นกันเหลือเกิน! คิดจะเป็นศัตรูกับข้า ก็ต้องระดับอย่างเจ้านิกายหลิว และเจ้านิกายจ้วจึงจะมีคุณสมบัติเพียงพอ! "

อ่องเทพลมบาดาลที่เปี่ยมด้วยความพาล เมื่อเทียบกับคุณหญิง ล้อแล้ว เรียกได้ว่าวาจาข่มเหงผู้คนยิ่งกว่าเสียอีก

“เจ้า.....” สีหน้าของนักพรตหลินดูไม่ฉืดมากขึ้นกว่าเดิม เมื่อถูกอ่องเทพลมบาดาลพุดดูแคลนถึงเพียงนี้ ชั่วดีอย่างไร เขาก็คือดาวรุ่งแห่งยุคที่มีชื่อเสียงโด่งดังไม่ธรรมดาอยู่

“อ่องเทพลมบาดาลเจ้าทำเกินไปแล้วนะ.....” เวลาที่ ราชาสุริยาก็ร้องกล่าวออกมา โดยยืนอยู่ข้างเดียวกันกับนักพรตหลิน

“ทำเกินไปหรือ.....” อ่องเทพลมบาดาลหัวเราะเยาะที่หนึ่ง ต่อให้ราชาสุริยาเป็นแนวร่วมข้างเดียวกันกับนักพรตหลินเขาก็ไม่สน ยิ้มเยาะและกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เวลาที่เจ้าป้ายสีให้กับพิสุทธิ์นัรันดรสีสายของข้า ข้ายังไม่ได้ว่าเจ้าเกินเลยไปเลยนะ! แค่มือสั่งสอนพวกเจ้านิดหน่อยจะถือว่าเกินเลยได้อย่างไรกัน!”

“เจ้ามันอวดดีเกินไปแล้ว.....” เมื่อถูกอ่องเทพลมบาดาลบีบคั้นถึงเพียงนี้ นักพรตหลินพลันมีอารมณ์โกรธยิ่งนัก เพราะไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน

“อวดดี.....” อ่องเทพลมบาดาลเปี่ยมด้วยพลังที่พาลและอหังการยิ่ง กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ข้าอวดดีแล้วเป็นไร! ก่อนหน้านี้พวกเจ้าคิดจะลากเอาพิสุทธิ์นัรันดรสีสายเข้าไปอยู่ในวังวนมิใช่รี? ดี เข้ามาเลย ก่อนที่จะหลอกพิสุทธิ์นัรันดรสีสายของ

ข้า คงชั่งน้ำหนักของพวกเจ้าก่อนว่ามีกำลังความสามารถอยู่กี่ ส่วน....."

ผู้คนจำนวนมากมองดูด้วยความงุนงง เมื่อเห็นอ่องเทพลมบาดาลที่เปี่ยมด้วยความพาลและความร้ายกาจ ทุกคนต่างก็รู้ว่า อ่องเทพลมบาดาลไม่ใช่ประเภทคนดีอะไรแน่นอน ในขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มก็ได้ออกศึกปราบไปทั่วหล้า ขยายอาณาเขตของราชวงศ์จมบาดาล ภายใต้อำนาจที่มีอยู่ของราชวงศ์จมบาดาล ได้ทำให้กลายเป็นแคว้นที่แข็งแกร่งและมีอาณาเขตกว้างขวางมากกว่าเดิม แจกเช่นคนอย่างเขาย่อมไม่ใช่คนดีอะไรนักหนา วันนี้เขาทำสัญญากับสมุทรเลียงกิเลสและนิกายสุริยันลำพังคนเดียว ช่างเป็นความอหังการเพียงใด

ความจริงแล้ว หลายคนต่างเข้าใจ การที่อ่องเทพลมบาดาลมีความมั่นใจถึงเพียงนี้นั้น กระทั่งมีรุ่นอาวูโสมองว่าอ่องเทพลมบาดาลลงใจทำเช่นนี้ เกรงว่าเขาทรอที่จะส่งกำลังเข้าบดขยี้สำนักอย่างสมุทรเลียงกิเลสให้ราบคาบไม่ไหวแล้ว เพื่อขยายอาณาเขตของเขาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น!

ในแดนวิญญานสวรรค์แห่งนี้ พิสุทธินิรันดรสี่สายมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นผู้นำได้ หากไตรนิกายพิสุทธิไม่ไปช่วยต่อฐานะของพิสุทธินิรันดรสี่สาย เกรงว่าคงไม่มีสำนักใดสามารถท้าทายต่อฐานะของพิสุทธินิรันดรสี่สายของเผ่าวิญญานเทพได้อีกแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น พิสุทธินิรันดรสี่สายเป็นตระกูลที่คบหากันกับไตรนิกายพิสุทธิมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ กระทั่งผู้คนเข้าใจว่า พิสุทธิ

นิรันดร์สี่สายและไตรนิกายพิสุทธิได้เป็นพันธมิตรที่มีความแน่นแฟ้นไม่อาจทำลายกันมานานมากแล้ว

แจกเช่นผู้ยิ่งใหญ่ระดับนี้คบหาเป็นพันธมิตรต่อกัน ถ้ามว่าแล้วจะมีใครที่ไหนสามารถสั่นคลอนต่อฐานะของพวกเขาในแดนวิญญานสวรรค์แห่งนี้!

ไม่ว่าจะเป็นนักพรตหลิน หรือจะเป็นราชาสุริยา พวกเขา นับว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในแดนวิญญานสวรรค์ เวลานี้กลับถูกอ่องเทพลมบาดาล ดูแคลนถึงเพียงนี้ พลันทำให้พวกเขามีสีหน้าที่ปั่นยากสุดๆ

“มาเลย ข้าหนึ่งคนขอสู้กับพวกเจ้าสองคน อาศัยพวกเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะทำสู้กับศิษย์พี่ของข้า” อ่องเทพลมบาดาล กล่าวด้วยความพาลยิ่ง

ฉุนหยางจื่อยิ้มเฉือนๆ ยื่นมือขวางอ่องเทพลมบาดาลเอาไว้ กล่าวว่ “ศิษย์น้อง เรื่องราวตรงนี้มอบให้ข้าเถอะนะ บุญคุณความแค้นนี้สืบเนื่องจากข้าก็ให้มันสิ้นสุดที่ข้าแล้วกัน”

ตอนที่ 1370 หนึ่งต่อสอง

คุณหยางลี่ กับอ๋องเทพลมบาดาลนั้นเติบโตมาด้วยกัน แม้ว่าพวกเขาจะก้าวเดินไปคนละเส้นทาง แต่ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้องนั้นลึกซึ้งมาก หากจะกล่าวว่าในโลกนี้มีใครที่เข้าใจในตัวของอ๋องเทพลมบาดาลมากที่สุดละก็ ย่อมเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคุณหยางลี่แล้ว

มีหรือที่คุณหยางลี่จะดูไม่ออกว่าอ๋องเทพลมบาดาลลงใจทำเช่นนี้ เขาตั้งใจจะเปิดศึกสงครามกับสมุทรเลียงกิเลส เขาคงรู้สึกเจ็บแสบเหลือล้นมิดเตรียมเอาไว้เพื่อจุดไฟสงครามขึ้นมาและขยายอาณาเขตของตน!

อ๋องเทพลมบาดาล มองหน้าคุณหยางลี่ที่หนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า "ในเมื่อศิษย์พี่จะลงมือ ข้าหลีกทางให้ก็แล้วกัน"

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว อ๋องเทพลมบาดาลมองหน้านักพรตหลินและราชาสุรียาที่หนึ่ง ยิ้มอย่างไม่แยแสกล่าวว่า "นับว่าพวกเจ้าโชคดี เจอกับศิษย์พี่ของข้าที่เป็นประเภทใจกว้างและมีเมตตา!"

กล่าวขาดคำ อ๋องเทพลมบาดาลได้หลบไปอยู่ด้านข้างทันทีโดยไม่ชักช้า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม อ๋องเทพลมบาดาลให้ความเคารพต่อคุณหยางลี่ยิ่งนัก ในสายตาของเขา คุณหยางลี่ก็คือมังกรที่อยู่บนท้องฟ้า เป็นสุดยอดดาวรุ่งที่ไม่มีผู้เทียบเคียง

ความจริงแล้ว ฉุนหยางลือก็เป็นเช่นนี้จริงๆ พรสวรรค์อันสูงส่งของเขานั้น ทอดสายตามองไปในแดนวิญญานสวรรค์เกรงว่าคงยากที่จะมีผู้ใดเทียบเทียม

คำพูดของอ่องเทพลมบาดาลทำให้สีหน้าของนักพรตหลินและราชาสุริยาล้วนดูไม่ฉืดเอาเสียเลย ถึงกับส่งเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ

“ขอยืมคำพูดศิษย์น้องของข้า ในเมื่อทั้งสองจงใจจะผลักพิสุทธินิรันดรสี่สายของข้าให้ต้องได้รับความเดือดร้อน ดีละ งั้นข้าขอรับคำชี้แนะจากสุดยอดวิชาของทั้งสองท่าน แม้ว่าพิสุทธินิรันดรสี่สายของข้าไม่คิดจะแย่งชิงความเป็นใหญ่ในยุคเทพ แต่พิสุทธินิรันดรสี่สายก็ไซ้จะยอมให้ใครมาช่วยได้งายดาย” ฉุนหยางลือกล่าวเรียบเฉยว่า “ข้าคนเดียวเป็นตัวแทนของพิสุทธินิรันดรสี่สายรับการชี้แนะด้วยสุดยอดวิชาของทั้งสองท่าน ถ้าหากพวกท่านพ่ายแพ้ ให้หุบปากจากนี้เป็นต้นไป แต่ถ้าหากข้าแพ้ เรื่องราวต่างๆ ที่นี้พิสุทธินิรันดรสี่สายของข้าจะไม่ยุ่งเกี่ยวอีกต่อไป”

คำพูดของฉุนหยางลือพูดได้เรียบเฉยมาก แต่ทว่า กลับเปี่ยมด้วยความหนักแน่น ท่ามกลางความมั่นคงแฝงไว้ซึ่งความพาลอยู่สามส่วน แม้จะน้ำเสียงของเขาจะเรียบเฉย แต่ทว่า ไม่ปล่อยให้มิช่องที่จะเจรจาต่อรองได้ คำพูดของเขาหนักแน่นยิ่งนัก

“ดี ในเมื่อเจ้าเกาะฉุนหยางต้องการสู้ พวกเราสองคนจะเล่นด้วยเต็มที่” นักพรตหลินและราชาสุริยาสบตากันและกัน และตบออกมาพร้อมกัน

พวกเขาถูกอ่องเทพลมบาดาลหยามถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะอย่างไร ก็ต้องเอาคืนมา ในสายตาของพวกเขา มองว่า หากสามารถ เอาชนะคุณหยางฉือได้ ยังจะเกรงว่าอ่องเทพลมบาดาลจะไม่ลงมือ อีกหรือ?

“พวกเรามาสู้กันบนบกเถอะ” คุณหยางฉือขึ้นไปอยู่ริม ทะเลสาบและเอ่ยขึ้นซ้ำๆ

ทั้งนักพรตหลินและราชาสุรียาสองคนได้ขึ้นไปอยู่ริมทะเลสาบ ทั้งสองคนยืนอยู่ในตำแหน่งขนابหน้าหลังคุณหยางฉือเอาไว้ ตั้ง ท่าลู่โจมต่อคุณหยางฉือแบบขนابหน้าหลัง

อ่องเทพลมบาดาลเพียงหัวเราะเยาะออกมาเมื่อมองเห็นภาพนี้ ในใจของอ่องเทพลมบาดาล ศิษย์พี่ของเขาคือหนึ่งเดียวของแดน วิญญาณสวรรค์ในยุคนี้ที่สามารถต่อกรกับเม็งเจิ้นเทียนได้ ลำพัง แค่ักพรตหลิน และราชาสุรียาหาใช่คู่ต่อสู้ของศิษย์พี่ของเขาอยู่ แล้ว

“ทั้งสองท่าน ลงมือเถอะ” คุณหยางฉือยืนอยู่ตรงนั้นอย่าง เอ้อระเหย เหมือนว่าจะมองไม่ออกถึงยุทธวิธีโจมตีขนابหน้าหลัง ของนักพรตหลินและราชาสุรียา ท่าที่สงบเสถียร และกล่าวด้วย น้ำเสียงที่ราบเรียบไม่ติดอยู่กับโลกของมนุษย์ปุถุชนอย่างนั้น

“ลวงเกินแล้ว!” ทั้งนักพรตหลินและราชาสุรียาสองคนในเวลา นี้ก็ไม่เกรงใจคำรามเสียงห่มต่ำแล้วลงมือพร้อมกัน

นักพรตหลินกางนิ้วทั้งห้าออก พลันปรากฏเป็นคลื่นทะเลสูง หมื่นล้างที่ธาโถมเข้ากระหนาบฝั่ง เสียงดังตุมตามมิได้ขาด ส่วนราชา

สุริยาพลันลงมือด้วยตราประทับสุริยัน วิหคสามขาได้ปรากฏขึ้น ร้องคำรามไม่หยุด โดยมีเพลิงแก่นสุริยันที่เผาผลาญฟ้าดิน

น้ำหนึ่งไฟหนึ่งที่เป็นปฏิปักษ์และเกือหนุนกันและกัน การลงมือของนักพรตหลินและราชาสุริยาถึงกับมีการตกลงกันลับๆ มาก่อน เมื่อน้ำและไฟผสานด้วยกันจึงมีพลังเพิ่มมากขึ้น เหมือนต้องการจะบดขยี้ฉุนหยางจื่อให้ม้วยอย่างนั้น

ฉุนหยางจื่อมองการโถมตีชนาบหน้าหลังอย่างเอ้อระเหย อาศัยแขนเสื้อซ้ายขวาที่สะบัดออกไป "ปัง ปัง" พลันสลายคลื่นยักษ์ของนักพรตหลิน และตราประทับสุริยันของราชาสุริยาไป

พลันที่ฉุนหยางจื่อลงมือ ทั้งนักพรตหลินและราชาสุริยาต่างมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป แม้ว่าทั้งสองคนจะยังไม่ได้สำแดงพลังออกมาเต็มที่ แต่ทว่า ฉุนหยางจื่อแค่ลงมือไปอย่างนั้นก็สามารสลายท่วงท่าของพวกเขาได้ กำลังความสามารถเช่นนี้นับว่าเกินกว่าที่พวกเขาคาดคิดเอาไว้มากทีเดียว

"ซ่า....." ทั้งนักพรตหลินและราชาสุริยาก็หาใช่คนดีอะไรนักหนา เมื่อเห็นความสามารถของฉุนหยางจื่อไม่เบาทีเดียว ทั้งสองคำรามเสียงดังออกมา และเสกเอาอาวุธออกมาพร้อมกัน สำแดงวิชาของตนออกมาพร้อมกับพลังกายเขียนชั้นสมบูรณ์เข้าหาฉุนหยางจื่อ

อาวุธที่นักพรตหลิน และราชาสุริยานำมาใช้ หนึ่งนั่นคืออาวุธของผู้สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์ หนึ่งนั่นคืออาวุธราชันเขียนท่ามกลางเสียงร้องตูมตาม เพลิงศักดิ์สิทธิ์ที่พวยพุ่งรุนแรง อลชะวาดไปทุกที่

พลันที่ลงมือก็สำแดงอาวุธที่ทรงพลังถึงเพียงนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยต้องอุทานออกมาด้วยความตระหนก ชาติแท้ภายในของสมุทรเลียงกิเลส และนิกายสุริยันนับว่ามีความน่ากลัวยิ่ง พลันลงมือก็เป็นอาวุธที่ร้ายแรงเพียงนี้

เมื่อต้องเผชิญกับอาวุธที่มีความสมบูรณ์จากนักพรตหลินและราชาสุริยา ฉุนหยางจื่อเพียงยิ้มอย่างสง่างาม เสมือนหนึ่งเมฆที่ล่องลอยและสายน้ำที่ไหลไป ซ้ายขวาพันตุ สัจธรรมที่เข้าถึงง่ายและอาศัยท่วงท่าที่ไม่มีความสลับซับซ้อนและง่ายที่สุดทำการสลายการโจมตีของฝ่ายตรงข้าม

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม" พวกฉุนหยางจื่อต่อสู้พันตุด้วยกันสามคน โดยที่นักพรตหลิน และราชาสุริยาลงมือโดยไม่มีกรออมมือทุกท่วงท่า ล้วนแล้วแต่มุ่งสังหารฝ่ายตรงข้ามทั้งสิ้น ขณะที่ฉุนหยางจื่อกลับมองเป็นเรื่องเอ้อระเหย ตั้งแต่ต้นจนจบก็ไม่ได้ชักกระบี่ออกมา อาศัยกระบวนท่าที่ง่ายดายที่สุดไปสลายการโจมตีของนักพรตหลินและราชาสุริยา

พลันที่ฉุนหยางจื่อสำแดงฝีมือออกมา ปรากฏว่าสร้าง ความตระหนกให้กับทุกคน ผู้ที่ยังไม่เคยได้เห็นการลงมือของฉุนหยางจื่อต่างแสดงออกถึงความตระหนกทางสีหน้า! ไม่มีใครคาดคิดว่า ฉุนหยางจื่อจะแข็งแกร่งได้ถึงเพียงนี้

เฉาก้าวเจี้ยน และบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ต่างรู้สึกตกใจ ชื่อเสียงของฉุนหยางจื่อมีปรากฏ จึงมีน้อยคนนักที่รับรู้ถึงกำลัง ความสามารถที่แท้จริงของเขา วันนี้ได้เห็นฉุนหยางจื่อต่อสู้กับ

นักพรตหลินและราชาสุริยาโดยลำพังคนเดียวดูจะรับมือได้ง่ายดายเหลือเกิน นับว่าอยู่เหนือความคิดของพวกเขาโดยแท้จริง

“แสงของหิ่งห้อย บังอาจสู้กับดวงจันทร์! ” อ่องเทพลมบาดาลมองดูนักพรตหลินและราชาสุริยาที่อยู่ระหว่างการต่อสู้แวบหนึ่ง ยิ้มเยาะทีหนึ่ง ในสายตาของเขามองว่า ราชาสุริยาและนักพรตหลินไม่ใช่คู่ต่อสู้ศิษย์พี่ของเขาอยู่แล้ว มันอยู่คนละระดับชั้นกันชัดๆ!

หลี่ซีเย่เพียงยิ้มและสายหน้าเมื่อเห็นการต่อสู้ระหว่างนักพรตหลินและราชาสุริยากับฉุนหยางจื่อ เป็นเพราะฉุนหยางจื่อไม่ต้องการมีการชนฆ่ากันเท่านั้น เมื่อไหร่ที่กระบี่ทองแดงคู่ฉุนออกจากรัก การสังหารนักพรตหลินและราชาสุริยาเป็นเรื่องที่ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก

หลี่ซีเย่ไม่สนใจการต่อสู้นี้ มองไปยังตำแหน่งที่เทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมยืนอยู่ หัวเราะและกล่าวว่า “เจ้าเลือกตำแหน่งได้เก่งจริง สามารถปิดทางเข้าได้ในฉับพลันทันที แต่ว่า ต่อให้เจ้าปิดปากทางเข้าก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเจ้าเข้าไปไม่ได้อยู่แล้ว”

เทพสวรรค์เร่งสังฆกรรมยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่พูดสักคำ ขณะที่จักรพรรดิลู่อองตาเป็นมัน พร้อมทั้งจะลงมือต่อเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรม

หลี่ซีเย่ยิ้มเฉยเมย กล่าวกับเทพสวรรค์เร่งสังฆกรรม ว่า “แยกย้ายกันไปเถอะ วันนี้มีเพียงข้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเพียงพอในการเข้าไป อยาได้ช่องทางของข้า”

คำพูดนี้นับว่าพาลและเผด็จการยิ่งนัก แค่คำพูดคำเดียวก็ล่วงเกินต่อทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ หลายคนที่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป กระทั่งมองหल्लीเยอย่างโกรธแค้น

สำหรับคำพูดเช่นนี้ของหल्लीเย ได้สร้างความเหลือเชื่อให้กับผู้คนคือ เทพสวรรค์เรืองสัจธรรม กลับนั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเอ่ยขึ้นช้าๆ ว่า “ข้าติดค้างหนี้บุญคุณเจ้า วันนี้คืนให้เจ้า ที่ตรงนี้เป็นของเจ้าแล้ว” กล่าวพลางได้ถอยฉากไปอยู่ด้านข้าง

คำว่าติดค้างหนี้บุญคุณหल्लीเยที่เทพสวรรค์เรืองสัจธรรมพูดถึงก็คือ หल्लीเยได้ไว้ชีวิตให้ชื่อหมายวีเจียน

แน่นอน นี่เป็นเพียงความรู้สึกส่วนตัวของเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมเท่านั้นเอง หल्लीเยเพียงยัมนิดหนึ่ง ไม่ได้ตอบรับหรือแสดงปฏิกิริยาใดๆ ออกมากับเรื่องนี้

จังหวะที่เทพสวรรค์เรืองสัจธรรมพาตัวเองหลบออกตำแหน่งที่ยืน ปรากฏร่างเงาของหल्लीเยยืนแวบหนึ่ง เพื่อแย่งชิงตำแหน่งดังกล่าวให้กับหल्लीเย

การเคลื่อนไหวของหल्लीเยเนียนว่าไวแล้ว ขณะที่จักรพรรดิลูซึ่งจับจองตำแหน่งนี้อยู่แล้วไวยิ่งกว่า พลันเอาลำตัวเข้าขวางก็ปิดกั้นทางเข้านี้เอาไว้ได้แล้ว ยืนขวางอยู่ด้านหน้าของหल्लीเยเนียนทันที

สายตาของหल्लीเยเนียนส่งประกายเยือกเย็นออกมาเมื่อเห็นจักรพรรดิลูขวางทางเข้าเอาไว้ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “จักรพรรดิลู

หากรู้จักกาลเทศะก็จงถอยไปอยู่ด้านข้าง อย่าได้ขวางทางของข้า!
"

จักรพรรดิผู้ก็แสดงท่าทีเย็นชาออกมา กล่าวท่าทีจริงจังว่า
"เจ้านี้กายหลิว เจ้าก็อย่าทำพุดจาขมแห่งผู้คน ทางเข้านี้ข้ายึด
ครองได้ก่อนข้าก็ต้องได้เข้าไปก่อน นี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลอยู่
แล้ว"

"งั้นหรือ?" สายตาของหลิวหุเยียนพลันส่งประกายน่าเกรง
ขามออกมา กล่าวว่า "หากไม่หลีกเลี่ยงสัก ข้าไม่ถือสาที่จะเหยียบ
ข้ามศพของเจ้าไปอยู่แล้ว!"

กล่าวสำหรับไตรนิกายพิสุทธิ์แล้ว ความสำคัญของ "เคล็ด
โจมตีไ่ลวายุ" ไม่มีสิ่งใดสามารถเปรียบเทียบกันได้ หากจะมีการ
เข้าไปภายในเจดีย์แปดเหลี่ยม พวกเขาจะต้องเข้าไปเป็นคนแรก
พวกเขาไม่ต้องการให้ "เคล็ดโจมตีไ่ลวายุ" ตกไปอยู่ในมือของ
ผู้อื่น

กล่าวสำหรับหลิวหุเยียน และจ้าวเจียนซือแล้ว ไม่ว่าใครก็ตาม
หากขวางทางพวกนางสักก็ เรียกได้ว่าเจอะเจอเทพสังหารเทพ พบ
เจอมารเช่นฆามารอยู่แล้ว พวกนางจะยอมทุ่มเททุกอย่างเพื่อ
นำเอา "เคล็ดโจมตีไ่ลวายุ" กลับไปยังไตรนิกายพิสุทธิ์ให้จงได้

"หุเยียน ไม่จำเป็นต้องตื่นเต้นไป อาศัยเขา ยังไม่มี
คุณสมบัติเข้าไปได้" หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา เมื่อเห็นท่าทีที่
พร้อมสังหารเทพเช่นฆามารของหลิวหุเยียน กล่าวว่า "แต่ว่า
กล้าแย้งที่ของข้า สมควรฆ่า!"

“เวลานี้เจ้าจะไสหัวไป หรือจะให้ข้าเหยียบบข้ามศพของเจ้าไป” คำพูดของหลี่ชียเอทำให้หลิวหยูเยียนหายใจโล่งอกที่หนึ่ง แต่ทว่านางยังคงกล่าววาจาฉอดๆ ชมแหม่งผู้คนในเวลานี้ !

“เจ้านี้กายหลิว คนอื่นอาจกลัวไตรนิกายพิสุทธิ์ของเจ้า ข้าจู่จู่ไม่ได้เห็นไตรนิกายพิสุทธิ์อยู่ในสายตา!” จักรพรรดิลู่ก็มีท่าทีที่เกะกระรานอย่างไม่มีเหตุผล กล่าวสำหรับเขาแล้ว เขาก็ต้องเข้าไปในเจดีย์แปดเหลี่ยมให้ได้ เขากล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “วันนี้คนที่เข้าไปต้องเป็นข้าเท่านั้น มิฉะนั้นล่ะก็ ใครกล้าขวางทางของข้า ข้าก็จะฆ่าคนนั้น!”

เมื่อได้ยินคำพูดที่อันธพาลเช่นนี้ ทำให้หลายคนหันไปมองหน้ากันและกัน ทุกคนต่างรู้สึกแปลกใจ วันนี้มันเป็นอะไรไปกันหมด ทุกคนล้วนแล้วแต่มีอารมณ์รุนแรงเช่นนี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่พูดจาพาลเกเรอะไรอย่างนั้น

น้อยคนนักที่รู้จักคุณหยางฉือ จักรพรรดิลู่ที่อยู่ตรงหน้าก็มีคนรู้จักไม่มาก ทุกคนรู้ว่าจักรพรรดิลู่นั้นมีความแข็งแกร่งปราศจากผู้ต่อกร แต่ การพูดของจักรพรรดิลู่ดูเหมือนจะอหังการเกินไป

“แค่หุ่นเชิดเท่านั้น บังอาจกล่าววาจาสามหาต่อหน้าของข้า” สำหรับคำพูดที่เกะกระรานอย่างไม่มีเหตุผลของจักรพรรดิลู่นั้น หลี่ชียเอหัวเราะพร้อมกับสายหน้า และกล่าวว่า “ให้ตาแก่ของเจ้าคลานออกมายังพอว่า สำหรับเจ้าที่เป็นหุ่นเชิดประเภทสามวิญญานขาดไปหนึ่งนั้น ทางที่ดีหลบไปอยู่ข้างๆ จะดีกว่า”

คำพูดของหลี่ชียเอปล้นทำให้สีหน้าของจักรพรรดิลู่เปลี่ยนไป ขณะเดียวกันก็สร้างความกระอักกระอ่วมให้กับเขายิ่งนัก เพียง

คำพูดเดียวของหลี่ชีย่ก็พลันไปเปิดจุดอ่อนของเขา ทำให้เขามีสีหน้าที่ย้ำยากสุดๆ เป็นเรื่องที่เขาไม่ต้องการให้มีใครพูดถึงมากที่สุด

จักรพรรดิเองไม่ได้ต้องการจะทำตัวคอมต่ำเช่นนี้ เพียงแต่ว่าเรื่องบางเรื่องไม่สามารถเป็นไปตามความปรารถนาของเขาเท่านั้นเอง! มิฉะนั้นล่ะก็ เขาคงแสดงอำนาจไปทั่วหล้าแล้ว กระทบก้าวเข้าสู่เส้นทางการเป็นปรมาจารย์พฤษกษาไปแล้ว!

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าก็แค่ได้ตีได้ไม่กี่วันเท่านั้นเอง ไม่ต้องชูหางให้มันสูงขนาดนั้น ในแดนวิญญานสวรรค์ยอดฝีมือมีจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน เพิ่มเจ้าอีกคนไม่ถือว่ามาก ขาดเจ้าไปคนก็ไม่นับว่าน้อย ก่อนที่เจ้าจะมีคุณสมบัติได้แย่งชิงชะตาฟ้า ข้าว่าเจ้ายังคงทำเลียมเนื้อเลียมตัวเอาไว้จะดีกว่า หากไม่แล้ว เจ้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองตายได้อย่างไร!” เมื่อจักรพรรดิลู่อุกหลี่ชีย่แกะแผลเข้าให้ ลิงดำออกมาเป็นชุดอย่างไม่เกรงใจ ท่าทีไม่ได้หวั่นเกรงใดๆ เลย

ความจริงแล้ว เขาเป็นผู้นับที่ไม่เกรงกลัวต่อใครอยู่แล้ว แม้แต่เนาก้าวเจี้ยน และบรรพบุรุษของสำนักแตรสังข์ก็ต้องให้เกียรติเขาอยู่ถึงเจ็ดส่วน เขาเคยกลัวใครที่ไหนกัน?